

Giới thiệu Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!

Truyện xoay quanh Lê Bảo Linh Đan và Hoàng Khánh Minh.

Linh Đan là cô gái xinh xắn đáng yêu, có tính cách sáng nắng chiều mưa như bao đứa con gái khác. Cô là fan cuồng phim hàn và ngôn tình Trung Quốc. Cô cũng thường mơ ước sau này lấy được một người chồng soái ca... Và sau này cô đã gặp được một người còn đẹp trai hơn mọi tưởng tượng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tin vuiii

Buổi trưa tranh thủ trước lúc ngủ, nó chồm cái điện thoại của mẹ, vất chân lên giường lướt facebook và xem phim. Cứ mỗi lần như thế là nó lại ao ước nhanh đến ngày nó đậu vào trường chuyên để được mua điện thoại.

Nó- Lê Bảo Linh Đan: xinh đẹp và dễ thương vô đối, nụ cười tỏa nắng cùng giọng nói khá ngọt ền học khá là giỏi thì có lẽ là những thứ khiến nó đã có ngroid crush từ lúc học mẫu giáo. Trong mắt mọi người trừ bố mẹ, em trai và bff thì ai cũng biết nó là một đứa học vô cùng giỏi, ngoan ngoan lại hiền lành dễ thương, lại vô cùng xinh đẹp. Nhưng một sự thật mà ít ai biết nó là một đứa max lười, đánh đá thì vô đối(tùy lúc) trẻ con không tưởng được, đã thế lại còn chảnh không ai bằng... chẹp chẹp

Nó vừa mới thi xong kì thi vào THPT đúng hơn là một trường cấp 3 quốc tế có tiếng dành cho con nhà có điều kiện không thì cũng phải học cực giỏi. Đại diện cho hơn nghìn học sinh ở trường THCS nó đăng kí thi. Ngôi trường là mơ ước của không chỉ riêng nó mà của rất nhiều phụ huynh và học sinh. Nó ngóng kết quả từng ngày. Bởi đây là cơ hội quyết định cuộc đời nở hoa hay bế tắc của nó.

Không phụ công nó, page trường đã gửi danh sách học sinh trúng tuyển. Nó hồi hộp tay cầm còn run run, chứng kiến thời khắc lịch sử của cuộc đời. Nhìn và nhìn và nhìn..... thờ phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng có tên nó. Nằm trong top 50 người có điểm cao nhất. Với số điểm có thể chấp nhận được: toán 7.5, văn 8.5 và anh 10. Với nó đây là kì tích. Nó thi quá xuất sắc về tiếng anh rồi nhưng toán thì chỉ có thể ở mức tạm. Bởi vậy mà nó sẽ học ban xã hội chuyên anh văn. Bấy giờ thì chẳng quan tâm sáng trưa chiều tối gì. Nó nhảy tung tung trên giường la hét ầm ầm đập chăn đập gối.

- Mày không ngủ thì để bố mẹ ngủ chứ làm cái gì mà la hét ầm lên vậy? _ mẹ nó đứng ngoài cửa quát

- Hey Mami con đậu rồi

- Thật á.. bao nhiêu điểm

- 25/30 toán 7.5 văn 8.5 và anh yêu dấu 10._ Nó nói

- Toán thấp thế nhỉ?

- Thế là được lắm rồi ý à. Mamiii điện thoại của con...

- Lúc nào cũng điện thoại. Rồi bây giờ thì trật tự cho tôi ngủ không được trách.

- Okey mami.

Nó vui quá, lăn lộn trên giường rồi đi khoe với thầy cô và mấy đứa bạn nó. Đây là trường chuyên nên trường nó chỉ duy nhất mình nó đăng kí thi. Nó là người duy nhất có thể mang danh dự về cho trường được.

Có điều học ở đó xa nhà, nó phải ở lại kí túc xá trong trường, cuối tuần mới được về. Cái này làm nó không thích cho lắm vì xưa nay nó chẳng bao giờ xa bố mẹ nó cả. Bây giờ phải vậy không biết nó có quen không. Chỉ có điều cứ nghĩ đến việc được mua điện thoại max tiền và giao lưu với nhiều người học giỏi hơn, tiếp xúc nhiều người hơn và biết đâu lại gặp soái ca là nó mới có xiu động lực.

Kết quả cũng đã có rồi, nó sẽ có tận hưởng hết những ngày nghỉ hè ít ỏi còn lại, lo đi du lịch ăn uống chơi bởi các kiểu để vào năm học mới.

Cho đến hôm nhận được phiếu đăng kí lớp học chuyên. Nó không phải suy nghĩ nhiều mà đặt bút vào lớp chuyên anh văn. Thứ nhất nó học tốt nhất môn này thứ hai mẹ nó còn là giáo viên dạy tiếng anh thứ ba là nó có định hướng cho tương lai sau này...

Trước ngày nhập trường, nó đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ từ quần áo sách vở đồ dùng cá nhân...

- Mẹeeee... con muốn máy giặt.

- Có chị là nhất. Giặt tay cho quen đi con. Sướng quá rồi bây giờ ném mùi dãn đi là vừa.

- Giờ còn ai giặt tay nữa. Mẹ biết là con không biết giặt mà. Con bị dị ứng xà phòng.

- Không lí do, không giặt không mặc ok.

- Mẹ.... bố à....

Nó than vãn mà chẳng ai thèm nghe nó.

- Chị lười vậy sau ai rước ở đó mà mơ soái ca đi._ Thằng em nó đang xem TV ở đó lên tiếng

- Kệ tao đi mậy. Muốn chết hả?

- Lại còn đánh đá hay ăn hiếp kẻ yếu.

- Êu cung mai chị mày đi rồi nhóc. Đừng gây sự, ứ cho mượn điện thoại nữa giờ._ Nó lườm thẳng em nó

- Mẹ ơi... chị Đan hôm nay xinh gái nhi???

- Hừ...

Rồi ba mẹ nó dặn dò đủ thứ trời đất mà nó cứ như nước đổ lá khoai. Chẳng vào đầu chữ nào cả.

-.... bla... bla.... Mẹ không cấm con việc yêu đương hay mến một ai đó vì cảm xúc là của con. Nhưng đừng bao giờ đi quá giới hạn của nó. Mẹ không bắt con phải thích nghi mọi thứ và làm vừa lòng mọi người con chỉ cần sống sao cho phù hợp để không bất hòa. Đặc biệt với mấy người chung phòng, nó cũng như ở chung nhà vậy. Đừng để rồi cái cọ không hay đâu. Rồi chị bớt tính tiểu thư chánh chọi của chị đi cho mẹ nhờ. Và tuyệt đối cấm chơi bởi đua đòi các thứ. Mình không phải đại gia nha con. Chi tiêu phù hợp không phải cứ có tiền là phung đầu nhá.... bla bla..

- Vâng... vâng.. _ Nó gật gù.

- Thôi đi ngủ sớm đi mai bố đưa đi.

- Vâng. Con đi ngủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Môi trường mới - Cuộc sống mới - Bạn mới

Sáng sớm, nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành thì bị mẹ nó gọi dậy để chuẩn bị. Nó lăn lộn vài vòng dang tay ôm cái giường yêu dấu, xa chắc nó sẽ nhớ lắm. Nó mãi không muốn đứng dậy

- Nhanh lên không muộn bây giờ.

Mẹ nó kéo vali xuống nhà cho nó trong khi nó còn yêu thương cái giường chưa muốn rời đi.

Mãi một lúc sau nó mới uể oải bước xuống và vào làm VSCN.

Nhanh chóng từ đầu tóc bù xù với bộ áo ngủ kitty hồng, nó đã cột tóc đuôi ngựa bỏ mái thưa và mặc váy yếm bò. Kéo cái balo đã chuẩn bị từ hôm qua rồi chạy xuống dưới nhà.

Ba nó thuê xe và cả hai cùng đi.

Nó và ba nó đi đăng kí ở kí túc xá, nhận đồng phục thể học sinh rồi phiếu ăn ở cantin các thứ. Nhận chìa khóa phòng... kí túc xá tuyệt vời hơn nó tưởng rộng rãi thoáng và vô cùng đẹp. Vấn đề là ba nó đã về và nó phải kéo hai cái vali lên tận tầng 3. Làm sao nó sống nổi. Nó lết xác vừa than vãn tại sao không xuất hiện soái ca giúp nó. Nó ăn ở căng hiên lạnh đã thể lại căng xinh đẹp lắm mà.

- Có cần giúp gì không?

Nó quay lại là một bạn nữ vô cùng xinh đẹp ăn mặc vô cùng thời trang và ra dáng con nhà có điều kiện.

- Em cảm ơn nhiều nhiều ạ. Chị là soái ca của lòng em.

Người đó cười rồi hỏi nó

- Mới vào lớp 10 hả?
- Vâng ạ. _ Nó cười tươi
- Chị là Gia Khanh lớp 12 chuyên toán 1.
- Em là Linh Đan chuyên Anh1.

Rồi chị đó giúp nó mang vali lên phòng nó. Đứng trước cửa phòng đã mở. Nó đoán là có người đến trước nó rồi.

- Em cảm ơn chị ạ. Nó cúi đầu cười thân thiện
- Không có gì. Chị đó nói rồi đi thẳng luôn.

Nó ngóng đầu vào trong tóm lại là vô cùng tuyệt. Nó đang nghĩ sao phải tạo cái nhìn thân thiện nhất với mắt bạn cùng phòng.

- Chào mọi người_ Nó cười tươi
- Oa... bạn cùng phòng kia. Xinh thế._ Máy người trong kia chạy ra chỗ nó đang đứng rồi giúp nó mang đồ vào trong.
- Cảm ơn cậu_ Nó cười
- Không có gì. À.. cậu là người vào cuối cùng nên phải ở trên đó. Thông cảm nhé
- Không sao_ cười
- Nào giới thiệu đi. Tớ là Hà Anh chuyên văn1, là trưởng phòng ở đây vì tớ vào đầu tiên nhé. _ cô bạn mỉm cười thân thiện và có phần tinh nghịch
- Tớ là Thu Hà chuyên anh1.
- Vậy là cùng lớp rồi. Tớ Linh Đan chuyên anh1_ Nó giới thiệu
- Minh Yến Anh chuyên văn 1
- Vậy là hai cặp cùng lớp luôn này. Có gì sau giúp đỡ lẫn nhau nhé._ Cả bốn đồng thanh xong quay qua cười.

Giường của nó ở trên gác không sao nó quen việc leo cầu thang hàng ngày rồi mà...

Hạnh phúc nhất với nó bây giờ là ngã lưng xuống giường và ngủ một giấc.

Đưa tay nhìn đồng hồ... hiện tại là 3h chiều. Nó leo lên gác và thực hiện điều hạnh phúc của mình.

6h30'

- Đan à, dậy tắm để đi ăn nào_ Thu Hà gọi nó
- Máy giờ rồi? Nó còn nhắm mắt hỏi
- 6 rưỡi rồi
- Ủ. Nó uể oải ngồi dậy.

Chưa kịp tắm thay đồ thì bị tụi kia kéo luôn xuống cantin. Thích mỗi cái không phải nấu và rửa bát.

Nó xếp hàng đợi lấy đồ ăn, và hiện tại nó đang gây sự chú ý của cả cantin với chân đi giày lười còn mặc nguyên đồ lúc sáng chưa thay. Tóc có phần rối do vừa ngủ dậy, khuôn mặt thì dễ thương và không có biểu cảm gì ngoài việc uể oải.

Trước nó toàn là nam và đương nhiên và nó được nhường lên phía trước. Nhanh chóng nó đã lấy được đồ ăn và ngồi và bàn. Nhìn khổ thân tụi kia đang phải xếp hàng dài. Nó khui chai nước uống rồi chống tay ôm má đợi tụi kia.

- Trại ai gái xinh là xướng thế đấy_ Thu Hà và tụi kia đặt khay com xuống than thờ
- Hi_ Nó nhe răng cười

Rồi tụi nó nhanh chóng giải quyết phần com của mình.

Về phòng nó tắm giặt xong xuôi các thứ lên giường cầm điện thoại gọi cho mẹ nó. Xong tranh thủ bật facebook nó gật mình khi thấy bài viết trên page trường nó. Toàn là ảnh của nó lúc đứng xếp hàng lúc uống nước phòng má nghịch và cả lúc tay ôm mặt với biểu cảm dễ thương hết nấc. Cap " Phải chăng hoa khôi mới trường của chúng ta? Ai vậy? Lên tiếng đi" Bài viết được đăng tải khoảng 30' trước tức là lúc mà nó đang còn dưới cantin. Đọc bình luận cũng may toàn được khen chứ chưa bị ăn gạch đá nhiều. Nhấn tin nghịch ngợm một lúc thì nó cũng lấy sách vở ra học.

- Đan bà thấy gì trên page chưa? _ yến anh cầm ipab ngạc nhiên hỏi nó

- Thấy gì cơ?

- Ảnh bà...

- À.. rồi. Chắc ai rảnh quá mà

- Nhưng tha thứ cho tôi nhé. Tôi lỡ nói tôi biết bà và gửi link fb lên đó rồi. Còn khai luôn lớp của bà rồi

- WHAT?????

- Sorry tôi không cố ý đâu_ Yến Anh trưng bộ mặt cún con nhìn nó

Nó vội vàng cầm điện thoại lên.... khùng bố với hơn 2k lượt kết bạn hàng trăm tin nhắn và thông báo

- Tôi giếtttttt bà_ Nó lao từ trên gác xuống

- Đồ phản bội bạn bè mà_ Thu Hà chép miệng cười nhìn nó và Yến Anh chơi mèo đuổi chuột

- Hahaha_ Thu Hà vừa xem phim vừa cười.

Nó hiện tại đang vô cùng không bình thường. Mọi bài viết từ đời xa xưa của nó cũng được đào bới lên. Tin nhắn thì không đếm hết mà toàn là những tin nó cho là vớ vẩn.

Chắc nó phải khóa nick lại một thời gian chứ không thì.... Hiện tại nó đang là đề tài vô cùng hot trên page trường nó và học sinh trong trường. Thật là hết nói nổi. Đề tài hoa khôi mới Linh Đan học lớp chuyên Anh1 là đề tài mà chưa bao giờ hết hot

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Yêu từ cái nhìn đầu tiên???

Cũng như mọi ngày 6h30' trong khi tất cả mọi người đều chuẩn bị cho buổi khai giảng đầu tiên ở trường mới thì nó còn cuộn trong chăn ngủ ngon lành

30' trước

"Reng rengggg..." đồng hồ báo thức của nó đổ chuông. Sau một vài giây nó bật dậy tắt cái đồng hồ ôm mặt một lúc rồi lại nằm xuống ngủ tiếp. Nó có bao giờ bỏ được cái bệnh " yêu ngủ" đâu mà. Lúc nào cũng bị mẹ nó cho một trận vào mỗi sáng sớm. Nhưng khổ nỗi nó chưa bao giờ thay đổi được điều đó. Với nó ngủ là hạnh phúc nhất trên đời. Vì vậy thà đi học muộn chứ nó không dậy sớm.

15' trước

- Đan à... dậy chuẩn bị đi bà. Sắp muộn rồi kìa_ Thu Hà lay lay người nó.

- Lúc nào 6h30 gọi tôi đi. Bây giờ tôi chưa muốn dậy. Tôi muốn ngủ...□□□□□

Và rồi lại quay lại vào ngủ tiếp.

Và bây giờ...

- Linhhhh Đannnn.... bà có dậy không? Tụi tôi đi hết bây giờ_ Yến Anh dưới này phát loa hét

- Đi trước đi tôi đi sau □□□□□

Rồi nó lại quay vào ngủ. Tụi kia lắc đầu ngán ngẫm rồi đi trước nó

Buổi khai giảng bắt đầu lúc 7h15' hiện tại còn 30' nữa.

Đúng như tính toán trong lúc ngủ, 5' sau nó tỉnh dậy. Nó đếm còn dư thừa thời gian để đến trường cơ mà. Nhanh chóng vào VSCN thay đồng phục, chân đi giày thể thao bit'r hunter. Tóc cột cao bỏ mái thừa. Nó bỏ điện thoại vào balo rồi chạy ra khỏi phòng và khóa cửa. Ung dung thông thả đi vào trường.

Nhận ra sự trang trọng của buổi lễ khai giảng, nó vừa đi vừa ngắm mà không biết mình đang là trung tâm của mọi ánh nhìn với nhiều lời bình luận.

Nhận ra sự bất thường, nó ngẩn mặt nhìn, hiện tại nó đang đi trên con đường thẳng tắp vào tòa nhà đối diện hai bên là hai hàng người xếp dài đang nhìn nó. Nó thắc mắc, vô cùng thắc mắc "Chuyện gì vậy!". Tự nhiên nó thấy ngại quá cứ biến nó như sinh vật lạ không bằng. Nó thấy quãng đường đi vào lớp xa hơn bao giờ hết. Cúi đầu chạy cho nhanh để vào lớp, hiện tại mặt nó đỏ ửng lên rồi.

"Bộp". Nó đang chạy thì lao đầu vào thứ gì đó à mà đúng hơn là ai đó làm nó lùi lại phía sau. Đưa tay xoa đầu, nó ngẩng mặt lên nhìn.

"OMG.... Đẹp trai quá□□□"

Nó hiện tại đơ toàn tập đơ từ trên xuống dưới không nói nên lời. Nó nhìn người ta bằng đôi mắt long lanh. Là trai đẹp đấy, soái ca sơ mi trắng luôn. Khuôn mặt khôi ngô tuấn tú mà tóm lại là vô cùng đẹp trai, đẹp không góc chết, đẹp hoàn hảo từng mm không chê vào đâu được. Dáng chuẩn không cần chỉnh cao hơn nó cả cái đầu lại còn trắng nữa. Hiccc.. giết nó đi cho rồi. "Không biết là hàn hay trung nhi cơ mà hơi tây tây ý. Không viết bao nhiêu tuổi nhỉ? Đẹp trai thế này liệu có dao kéo không nhỉ?? Có bạn gái chưa nhỉ? Học giỏi không nhỉ? Thế này thì chắc men lắm rồi..."

Nó quan sát... tóc hàn màu nâu đen, khuôn mặt vline đẹp trai kinh khủng, tay bỏ túi quần đeo cái đồng hồ da rolex đắt tiền. Và..... mặc đồng phục trường nó, cavat thắt lỏng quần jeans với đôi bit'r hunter đen giống nó. Đã đẹp trai mặc còn thời trang

"Trời.... cùi con.. học cùng trường luôn kia... aaaaaa giầy đôi luôn... thích quá cơ..."

- Em xin lỗi_ Nó cúi đầu xuống ngắm thêm ít nữa nó mặt mầu mà đi bệnh viện mắt. Rồi anh ý đi qua nó thoang thoang lại hương nam tính. Nó chợt nhận ra người ta đã đi quá xa rồi mà nó vẫn còn đứng đó. Thật là mắt mặt quá mà... xấu hổ chết mất. Lại lần nữa nó nhanh chân chạy. Định hình được lớp nó lao luôn vào dưới ánh mắt của rất nhiều người.

Trong lễ khai giảng, nó luôn là nơi tập chung của những ánh nhìn cho đến khi trên sân khấu một người vô cùng đẹp trai xuất hiện với cây đàn guitar trên tay. Dưới sân khấu mọi học sinh đều hét ầm ĩ reo hò tên người đó- Hoàng Khánh Minh

Tất cả đều chìm trong tiếng đàn. Nó càng ngày càng cuồng anh hơn rồi. Đã đẹp trai lại còn đàn hay nữa..... không gì miêu tả nổi ngoài hai chữ tuyệt vời. Trong đầu nó chỉ ngập tràn hình ảnh của "anh đẹp trai" của nó.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Scandal với hotboy

Sau buổi khi giảng cả lớp nó tập chung tại lớp. Ngồi ngay ngắn chờ gvcn mà tâm hồn nó treo ngược cành cây. Những sự việc xảy ra vừa rồi nó cứ ngỡ như mình đang mơ. Như kiểu nó xem phim nhiều quá rồi ảo tưởng. Nó sẽ không bao giờ nghĩ đến sự việc ngày hôm nay. Thật sự quá toét vời. Nó ôm mặt cười mỉm

"Ai bảo soái ca là không có thật chứ... Hoàng Khánh Minh... em thích anh aaaa" Nó muốn hét lên luôn mất

Cô chủ nhiệm vào lớp, sau các thủ tục chào hỏi giới thiệu rồi cô bắt đầu nói

- Ai là Linh Đan??

Nó nghe tên giật mình đứng dậy

- Dạ em ạ

- Theo xem xét về điểm thi đầu vào và học bạ của em thì cô nghĩ em xứng đáng với chức lớp trưởng tạm thời của lớp ta. Em đảm nhận được chứ?

- Dạ. Nó gật đầu lễ phép

- Vậy từ bây giờ Linh Đan sẽ là lớp trưởng của lớp mình nhé. Cô giao nhiệm vụ phải hoàn thành thật tốt đấy. Rồi ngồi xuống đi.

Nó ngồi xuống dưới sự ngưỡng mộ của mọi người với lời bàn tán bắt đầu xôn xao về nó. Cô chủ nhiệm vẫn tiếp tục phổ biến nội quy các thứ.

Cuối giờ cô nhắc nó

- Bây giờ em lên phòng hội trường hội học sinh đăng kí ban cán sự lớp và vào hội học sinh nhé. Ở phòng 4 dãy nhà bên.

- Em cảm ơn ạ_ Nó mỉm cười cảm ơn rồi chạy luôn

Nó đi ngoài sân trường. Còn ai lạ nó đâu, đi đâu cũng bị nhìn và nghe bàn luận, sao tự nhiên nó nổi tiếng thế không biết.

Lòng vòng tìm mãi nó mới thấy nhưng khổ nỗi có quá nhiều người nên nó không thể vào được đành ngồi ở ghế ngoài chờ và lấy điện thoại ra cắm earphone nghe nhạc và lướt facebook. Cũng không khá qua hơn hôm qua là bao.. nó vẫn là chủ đề hot. Vấn đề bây giờ.. điều làm nó đang đơ toàn tập là bài viết được đăng tải 3h trước tức là lúc trước giờ khai giảng với caption gọn "OMG không phải sẽ là một couple tương lai chứ" ở dưới là ảnh chụp của anh với nó lúc đụng nhau ở sân trường. Nó yêu thương ai chụp ảnh này có tâm đến thế. Nó đang ngẩng mặt ngây thơ nhìn anh hai tay cầm quai balo còn anh cúi xuống nhìn nó hai tay bỏ túi quần. Cứ như là trong phim.

Nó muốn hét lên quá nhưng chôn đông người chỉ đành ôm điện thoại cười...

Không ai ngăn cản được con của nó. Nó lưu ảnh về rồi làm ảnh nền điện thoại. Giờ ai mà thấy chắc nó không biết giấu mặt đi đâu luôn. Cũng may nó đủ tỉnh để giữ lại màn hình khóa là ảnh nó..... nó sắp điên mất rồi. Điện thật mất rồi□□□

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Bối rối???

Ngồi đợi cả tiếng đồng hồ nó mới có chân vào. Căn bản là nó ngại chen lấn trước hay sau thì cũng sẽ vào được mà. Tâm hồn nó thì lơ lửng trên mây. Ôm cái điện thoại trước ngực nó đi vào trong, nhận ra chỉ còn nó là người cuối cùng. Haizzzz

Nó đứng đơ trước cửa.... khi nhìn dòng chữ "Hội trường hội học sinh- Hoàng Khánh Minh" ai kia không phải anh sao. Chuyện gì đang xảy ra vậy. Nó chắc chắn người ngồi trong kia là anh... crush của nó□□□. Nó không nhầm đâu

- Vào đi_ Anh ngẩng mặt lên nhìn nó

- Vâng_ Nó cứ có cảm giác gì đấy không thể miêu tả nổi. Cả người nó cứ lâng lâng như trên mây

Nó ngồi xuống cái ghế đối diện với anh. Bối rối... nó không biết làm gì ngoài việc lấy hai tay đan chặt vào nhau để đỡ "sợ". Tự nhiên nó thấy mình nhỏ bé hơn bao giờ hết. Anh đưa cho nó phiếu đăng kí để điền thông tin. Nhận tờ giấy và cầm bút lên mà tay nó run run. Một lúc sau anh ngẩng mặt nhìn nó rồi cười nhếch môi quynh rũ.

- Hay phải để anh cầm tay mới viết được? _ Anh nghiêng đầu hỏi nó

Còn nó thì đỏ mặt vội vàng viết thật nhanh.. xấu hổ quá mất. Nét cuối cùng hạ đề hạ bút chưa kịp xong nó vội lao ra ngoài không quên lễ phép

- Em chào anh ạ.

Chưa kịp ra khỏi cửa nó lại một lần đứng hình vì câu nói

- Chưa xong

Nó bây giờ chỉ muốn có cái hố nào thật sâu và sâu cho nó chui xuống để đỡ mất mặt.

Nó quay lại... ngồi xuống không dám ngẩng mặt lên.

- Có làm gì đâu mà em phải chạy

Nó không nói gì cả... mặt mũi đâu mà nói lại cơ chứ.

Anh lại đưa cho nó tờ giấy khác để nó điền thông tin vào.

Nó viết viết thật nhanh

- Chậm thôi sai bây giờ

Không phải anh đang nhìn nó viết đấy chứ??? Thật là nó muốn độn thổ mà. Quá mất mặt... ngày hôm nay nó sẽ ghi nhớ.

- Nhanh màiii tao đói rồi_ Ngoài cửa một giọng nam vang lên.

Nó tò mò quay lại nhìn... lại là trai đẹp.. trường gì mà nhiều người đẹp thế này. Không kém cạnh gì Khánh Minh người này theo phong cách thân thiện lại có nụ cười tỏa nắng.

Người đó nhìn thấy nó cười cười đi vào. Nó vội vàng viết nhanh đề xong

- Ai đấy??? Không phải tân hoa khôi trường mình sao? Tên gì ấy nhỉ???... à à Linh Đan.

Người đó ngồi lên bàn Khánh Minh nhìn nó nói

- Anh là Nguyễn Minh Hoàng hội phó hội học sinh. Học sinh lớp 11 chuyên toán 1. Tự thấy mình rất đẹp trai và thân thiện. Ngoài ra anh còn chơi được tất cả các môn thể thao tuy không xuất sắc nhưng trong trường chưa ai qua được anh. Đã đeo đai đen teakwondo. Nói vậy em nghĩ anh đang thả thính... thật ra anh có bạn gái rồi.... nói hơi nhiều nhì. Rất vui được gặp em.

Nó chỉ cười một cái rồi chạy luôn ra ngoài

- Này em có cần bơ anh vậy không???

Nó chạy ra đến cửa thở phào nhẹ nhõm. Trong đó bị ngạt trai đẹp. Nó hít thở để lấy oxy. Dựa vào tường nó nghe

- Dù gì tao cũng là trai đẹp mà mài. Sao em nở bơ tao vậy.

- Mà không đủ tầm ảnh hưởng hahaha_ Khánh Minh cười

- Hừ... cơ mà em ý dễ thương quá cơ

- Tao nói với Minh Anh bây giờ. Em ấy là của tao không đến lượt mài đâu. Về... gọi bà Khanh luôn đi.

Nó đang vô cùng thất vọng anh vừa nói gì ý... nhưng vội chạy ra khỏi đó để anh thấy thì mất mặt lắm.

" Em ấy là của tao không tới lượt mài đâu"

Nó tâm trạng đang vô cùng không ổn định xúi nào cả. Về đến phòng vứt balo qua một bên lên giường trùm chăn để suy nghĩ..... nội dung xoay quay chủ đề anh đẹp trai. Thỉnh thoảng lại tủm tỉm cười một mình. Xưa nay nó toàn kiểu không yêu mà thả thính người ta. Bây giờ nó bị cảm nắng anh mất rồi... thật đấy

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Soái ca là có thật đấy???

Nó cứ ôm điện thoại cười tủm tỉm trong chăn. Anh đẹp trai hơi lạnh lùng, max ngầuuu, nhìn nam tính vô cùng lại còn.... bla bla...

Nó nhắn tin với con bạn thân của nó

- Đan Đan xinh đẹp: Êu mà. M tin là soái ca là có thật ko

- Vy Vy công chúa: méo□□□

- Đan Đan xinh đẹp: nài nghe t kể cho mà nghe nhá... blabla...

- Vy Vy công chúa: Chẹp chẹp.. thật ý???

- Đan Đan xinh đẹp: M thấy t nói đùa bh chưa hờ

- Vy Vy công chúa:Ảnh ảnh đâu??

- Đan Đan xinh đẹp:Đề t tìm fb đã. T nghĩ do t ăn ở cả m ọ □□

- Vy Vy công chúa: cẩn thận bị lừa nha mài.

- Đan Đan xinh đẹp: chị m đang rất tỉnh và đẹp gái..

- Vy Vy công chúa:□□□

Bla bla bla...

Và công việc của nó là truy tìm fb của anh. Không khó khăn chỉ cần gõ họ tên là ra ngay, có rất nhiều trang giả mạo nhưng nhanh chóng nhận ra vì trang cá nhân fb của anh có lượt theo dõi quá khủng khủng hơn tưởng tượng của nó. Anh chụp ảnh so deep đẹp đã man lun. Rất tiếc là hận chế bạn bè... trài..

Đang thăm fb của anh nó chợt thấy thông báo "Nguyễn Minh Hoàng đã gửi một lời mời kết bạn"

Nó mở ra xem đúng là anh đẹp trai mà nó gặp lúc sớm. Vừa ấn chấp nhận nó đã nhận được tin nhắn của anh.

"Này em... anh không có ý đồ xấu xa đâu. Anh có bạn gái rồi. Anh tự thấy mình vô cùng đẹp trai sao em nỡ bơ anh vậy??"

"Em xinh sao mà em chảnh thế???"

Nó nhìn mà buồn cười rồi cũng rep lại

Xong một hồi blabla tào lao nó thấy nó rất hợp với Minh Hoàng, còn kết nghĩa huynh muội, lần đầu tiên nó thấy trai đẹp mà thân thiện vậy. Anh kể nó nghe rất nhiều thứ về Khánh Minh về trường về nhiều thứ liên quan sau này của nó ở thành phố này.

Từ giờ là nó có crush rồi nhé□□□

Crush của nó vừa đẹp trai lại còn học giỏi đã thế lại còn ngầuuuuuu, nó yêu thương quá đi. Crush crush và crush

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Từ bỏ

Buổi chiều nó ngủ dậy sớm để đến câu lạc bộ karatedo của trường đăng kí tham gia.

Mặc quần jeans đen gấp gấu cách điệu, áo sơ mi trắng đơn giản với giày lười, tóc cột đuôi ngựa bỏ mái thưa. Nó dễ thương và năng động, kéo balo rồi chạy ra khỏi kí túc xá

Vừa mở cửa bước vào trong nó gây sự chú ý của tất cả mọi người

- Em chào anh chị ạ_ Nó cười tươi cúi đầu lễ phép

- A Đan muội_ Minh Hoàng từ đâu chạy lại chỗ nó

- O... Hoàng huynh cũng ở đây à. Thế muội sợ không quen ai cả.

- Huynh trưởng câu lạc bộ mà_ minh hoàng xụ mặt đáng yêu

- Khi... muội biết rồi

Minh Hoàng kéo tay nó đi vào trong

- Giới thiệu với mọi người đây là Linh Đan, lớp 10 chuyên anh 1.

- Mà không nói thì ai cũng biết mà_ Từ cửa đi vào là chị xinh xinh hôm giúp nó ở cầu thang

- A chị Gia Khanh_ Nó nhận ra chị cười tươi

- Ủ... nàng nhìn mong manh thế kia mà cũng học võ sao?

- Dạ.. tại em thích nhưng mà em học mãi mà chẳng khá lên được_ nó cười

- Muội quen bà già đó sao?_ Minh Hoàng kéo tay nó hỏi

- Chị ý tốt bụng giúp muội đấy.

- Có ý đồ...

- Huỳnh thật là _ Nó bấu môi

Gia Khanh cầm chai nước trên tay lao thẳng trúng luôn người Minh Hoàng cũng may cậu bắt được

- Ê.... muốn ăn cháo cả đời không?

- Dù sao bây giờ công nghệ phát triển trồng răng cũng được mà _ Minh Hoàng lại quăng chai nước lại chỗ Gia Khanh làm nó ngưỡng mộ hết sức.

- Huỳnh với chị Gia Khanh giỏi thế.

- Bà cô ấy quá đời lắm, chua ngoa đanh đá nên bây giờ vẫn ế. _ Minh Hoàng nói nhỏ

- Huỳnh với chị ý sao ác cảm với nhau thế nhì. Chị ấy tốt bụng và xinh quá mà. Là con trai chắc muốn yêu chị ấy luôn mất ý

- Mụ là chị họ huỳnh ý.

- Hóa ra là vậy _ nó cười

Đúng lúc đó Khánh Minh từ phòng thay đồ đi ra trên người là bộ võ phục màu trắng đeo đai đen. Mái tóc nâu đen bông bông, nó nhìn anh không chớp mắt. Người gì đâu mà đẹp trai thế không biết. Hic.... nó say nắng anh thật rồi mà. Ai kêu anh cứ đẹp trai quá làm gì. Khó thân nó quá mà. Nó nghĩ người nhìn anh..... anh giống thiên thần quá mốt.

- Đan em.... vào thay đồ đi _ Chị Gia Khanh kéo tay nó vào phòng thay đồ

- Dạ.

Nó xưa nay có bao giờ cảm nắng ai đâu mà. Sao tự nhiên bây giờ gặp anh nó lại đổ cái rầm như thế này hả????

Cứ như thế này thì anh sẽ nhận ra là nó thích anh mất. Không thể được, nó phải điều chỉnh bản thân. Tuyệt đối không được như vậy, mẹ nó mà biết nó chỉ có nước về quê học. Nó không muốn điều này. Nó sẽ âm thầm thích anh thôi. Không được điên quá đâu dù gì nó cũng là con gái mà. Có khi anh lại có bạn gái rồi ý chứ. Nó sẽ bớt nhìn anh. Nhưng lúc nào anh cũng quyến rũ bome ra ý □□□□. Với nó anh quá cao siêu và hoàn hảo mà người phạm như nó không với tới được.

Sau khi từ câu lạc bộ về, nó không về kí túc xá luôn mà đi bộ vòng vòng tham quan, nó chưa lần nào được đi dạo ở đây cả. Nó cứ đi nhìn bên này nhìn bên kia cho đến khi nó gặp người trước căn biệt thự siêu đẹp mà nó nghĩ nó chỉ có trên TV. Nhìn ở ngoài đã nhận ra sự sa hoa lộng lẫy chắc hẳn chủ nhân phải là người rất giàu có. Hoa cỏ ở cổng cũng được cắt tỉa cẩn thận. Căn nhà thì to oành lại còn đẹp. Đây là mới chỉ nhìn ở ngoài thôi chưa nói đến cửa cổng cũng đẹp nữa. Không biết lúc nào nó mới được có phúc ở những căn nhà như vậy.

- Không biết nhà này có con trai không nhì? Già xấu gì mình cũng lấy. Sau này nó chết trước ít ra mình cũng được hưởng gia tài rồi cao chạy xa bay với crush.. □□□

Nó cười nói một mình

- Sao dạo này mình nham hiểm thế nhở. Không được... phải tích đức _ Nó nói: mà này giờ có khi người ta tưởng mình bị khủng không nhì??

Nó nhìn sau rồi quay qua phải rồi quay qua trái suýt nữa ngã ngửa khi thấy Khánh Minh ngồi trên xe đạp nhìn nó bằng ánh mắt khó hiểu.

Ông trời tốt bụng ghê luôn ý. Lúc này nó chỉ muốn chui luôn xuống đất luôn. Vội vàng lấy tay che mặt. Nó xấu hổ quá. Anh sẽ nghĩ nó độc ác và nham hiểm quá luôn cho xem. Nó chỉ nói đùa thôi mà □□□□. Làm sao bây giờ: chạy hay là sao. Làm ơn ai cứu nó ra khỏi đây đi mà

- Sao em ở đây? _ Anh cất giọng hỏi nó làm nó càng xấu hổ hơn.

- Nãy giờ anh có nghe em nói gì không vậy? _ Nó hé mở mắt nhìn anh

- Từ nhà này có con trai không vậy..... đến hết _ Anh nhún vai

Nó khóc không ra nước mắt

- vậy là nghe hết còn đâu. À nhưng mà anh đừng hiểu nhầm, em không độc ác như anh nghĩ đâu. Em chỉ đùa thôi.

- Anh có nói gì đâu. _ anh chỉ cười hơi méch môi nhìn nó.

- Mà anh đi đâu đây?

- Đi về _ Anh trả lời

- Vậy anh về đi, em cũng về kí túc đây.
- Ủ_ Anh định dắt xe vào trong nó thối mốc.
- Anh quen nhà này sao? Nhà này có con trai không? Đẹp trai không? Già hay trẻ? _ Nó lại bắt đầu tò mò
- Có, rất trẻ và đẹp trai
- Oh.... _ Nó gật gù
- Em có ý đồ gì sao?
- Không ạ _ Nó xoa tay. Nó thấy anh đặt tay vào bảng cảm ứng vân tay để mở cửa lại một lần nữa ngạc nhiên. Nó cũng đâu ngu dốt lắm đâu: Đây là nhà anh ạ?
- Ủ.

Nó đơ toàn tập. Tại sao thế??? Đây là nhà của anh mà nãy chừ không nói sớm. Sao lại có người như vậy nhỉ? Quá hoàn hảo rồi phải không? Hic... chắc nó chẳng dám mơ ước cao xa với đến anh đâu. Xa vời lắm.

- Bye anh ạ _ Nó cũng nhanh chân chuồn mất làm anh vô cùng khó hiểu.

Nó hứa sẽ không thích anh nữa đâu. Vì anh với nó không hợp nhau một xíu nào. Anh cao cao tại thượng... còn nó thì nhỏ bé lắm. Thôi đành chấp nhận vậy. Từ nay nó sẽ không crush anh nữa đâu. Anh vừa đẹp trai giỏi lại còn nhà giàu thế kia. Như mẹ nó nói thì người như vậy nó không nên chạm đến bởi nó cũng không đủ tầm ảnh hưởng để chạm đến. Thôi thì đành từ bỏ đi vậy. Nhỉ???

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhè!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Em không muốn thích anh nữa

Như lời tự hứa với bản thân nó sẽ không thích anh nữa đâu vì ba mẹ nó không thích điều này với lại nó không hề xứng tầm với anh. Nó lên đây là để học mà với lại dù gì nó cũng là con ngoan của mẹ. Tuyệt đối không được như thế rồi mọi người sẽ nghĩ nó thế này thế kia thì mất mặt lắm. Nó sẽ không thích anh nữa

Rồi mọi thứ cứ như thế diễn ra. Một buổi chiều từ thư viện đi về kí túc nó thấy học sinh tập chung ở sân bóng rổ rất đông. Thu Hà cũng kéo nó đi xem. Tính tò mò cũng nổi lên khó khăn lắm nó mới len qua được.

- Có chuyện gì vậy ạ? _ Nó hỏi người bên cạnh
- À hôm nay có trận đấu nam chuyên toán 1 và chuyên toán 2.
- Vậy ạ

Nó tò mò nhìn vào sân đấu. Nó thấy anh thấy cả Minh Hoàng mặc đồng phục thể thao trắng. Làm sao đây anh đẹp trai quá đi cơ. Nó không biết đâu. Anh quyến rũ quá đi cơ. Mọi quyết tâm của nó bị gạt bỏ hết. Mấy tuần nó toàn tránh mặt anh nó tưởng nó hết thích rồi chứ. Haizzzz bây giờ... nó thật thất vọng về nó quá mà.

Trận đấu bắt đầu bao nhiêu là người gọi to tên anh, nó chỉ im lặng theo dõi thôi. Anh chơi bóng còn đẹp hơn bình thường cơ như những lúc nhảy cao cho bóng vào rổ ý. Anh chẳng để đội bạn ghi được điểm nào.

Và đương nhiên khi trận đấu kết thúc lớp chuyên toán 1 thắng. Nó cũng định quay về chợt thấy chỗ anh có một bạn nữ nào đó, xinh lắm luôn body còn chuẩn nữa đã thế lại còn toát lên là một thiên kim đại tiểu thư đang đưa nước cho anh. Anh cười nhận lấy. Chắc chị là bạn gái anh rồi. Chị ấy xinh đẹp vậy cơ mà. Hơi buồn xiu thôi vì anh đâu phải của nó đâu. Nay nó cũng không muốn thích anh nữa. Quay mặt đi, nó không thích nhìn nữa

- Hello muội muội xinh đẹp _ Minh Hoàng từ đâu xuất hiện trước mặt nó
- A Hoàng huynh. Huynh chơi max hay luôn
- Nhờ muội cổ vũ đấy
- Thật sao????

- Hahaha...

- Sao cười?

- Tự nhiên buồn cười. Đi uống nước đi. Huỳnh mời

- Muội luôn sẵn lòng mà. Nhưng đi với huynh muội có bị ném đá không đấy

- Có gì huynh hứng đỡ cho_ Minh Hoàng cười

Nó và cậu đang đi thì anh cũng đi ra

- Mà về trước đi. Tao đi lát xong về_ Minh Hoàng nói

Khánh Minh nhìn nó rồi quay qua Minh Hoàng

- Mà không định đi party?

- Thôi chết. Mé quên mất

Nó cũng hiểu vấn đề mà

- Huỳnh bạn thì để hôm khác vậy. Bây giờ muội cũng phải đi mua chút đồ_ Nó cười

- Xin lỗi muội nhé

- Không sao. Bye huynh_ Nó cười rồi đi trước

Nó cũng không thích đụng mặt anh.

Tự nhiên hôm nay nó lại thích hát bài " Điều ngốc ngếch nhất" đến thế

" Bản thân câu yêu thâm đặc là ngốc rồi

Em biết em biết

Thế nhưng không thể nào

Kiểm được trái tim

Để thôi không nghĩ về anh....."

- Nay yêu đời hế_ Yến Anh trêu nó

- Đan mà cũng biết hát cơ á_ Thu Hà ngạc nhiên

- Có biết quan tâm bạn bè gì đâu mà_ Nó chép miệng.

- Hôm nay lướt bà lau phòng đấy_ Hà Anh nhìn nó

- Ủa có cả luật đấy cơ à? nó trưng bộ mặt ngây thơ nhìn tụi kia

- Đẹp ngay cái bộ mặt đó đi_ Tất cả đồng thanh

- Đợi đó sau tao lấy đại gia cho chúng bay lác mắt_ Nó vênh mặt

- Lau xong lên giường ngủ đi mà mơ nhé_ Đồng thanh tập 2

- Mấy đứa nhớ lấy.

Nó đành cầm chổi lên lau nhà khi tụi kia đều vắt chân xem phim

- Người đâu... dâng nước cho ta_ Hà Anh đang xem phim nhìn nó cười

- Nô tì chuẩn bị nước rửa chân cho ta_ Yến anh chơi game cũng dừng lại trêu tức nó

- Mau mở tủ lạnh lấy trăm hộp sữa nào_ Hà Anh trên gác ngó đầu xuống

- Bót chém gió đi mây. Cứ thấy Đan em ngây thơ rồi lừa nó

- Helli chị xinh đẹp_ Nó cười nhìn Gia Khanh
- Em đừng nghe lời nó nói. Cái thằng....
- Huynh không đáng tin vậy sao?_ Nó ngây thơ hỏi
- Muội không tin huynh_ Minh Hoàng xụ mặt đáng yêu
- Đẹp ngay cái mặt đáng ghét đó của mày đi tao nhờ_ Gia Khanh đá Minh Hoàng cái. Cậu thì nhăn mặt còn nó thì lén ra cười
- Đan em đi ăn với chị không?
- Hừ... lại cướp muội muội của người ta
- Ủa rồi sao?
- Bà cô đáng ghét
- Gọi Minh Anh về mà chơi nhé. Ok

Nói xong Gia Khanh kéo nó đi.

Nó được đi oto với chị Gia Khanh.

- Em thấy trên này thế nào. Tập quen được chưa???
- Ban đầu thì em không muốn. Nhưng từ ngày quen tụi chị với anh Minh Hoàng em vui lắm ý_ Nó cười
- Đi học xa nhà thế vất vả lắm
- Vâng. Cả tháng nay em không còn hôm nào nghỉ để về nhà luôn chị ạ.
- Thương em quá.
- À chị. Cho em tò mò xiu. Minh Anh là ai ạ?
- Bạn gái của thằng Hoàng ý. Nó đang bên Mĩ
- Ở thế hai người quen nhau kiểu gì được
- À Minh Anh nó đi mấy tháng về thôi mà.
- Vậy à□□□
- Thế nàng của chị thích nhất gì ở đây nào
- Trai đẹp_ Nó buột miệng nói là Gia Khanh ôm bụng cười bác lái xe cũng cười nhìn nó qua gương
- Hahaha... thế thấy ai đẹp rồi
- Anh Minh Hoàng này, anh Khánh Minh này..._ Nó kể
- Hahaha□□□□□
- Chị à□□□
- Đùa xiu thôi mà. Nào đến nơi rồi.

Nó mở cửa xe bước xuống sực tỉnh nửa té ngã vì ngạc nhiên. Nó đùa ai ngờ chị cho nó đi ăn nhà hàng 5 sao thật. Nó choáng ngợp trước sự sa hoa của nhà hàng khi đi vào trong

- Chị ơi em chỉ nói đùa thôi mà_ Nó kéo chị lại nói nhỏ
- Thì chị có bảo em nói thật đâu. Không phải ngại đây là nhà hàng nhà chị cả mà. _ Nói rồi Gia Khanh kéo nó vào trong phòng đã bày sẵn thức ăn. Lại một lần nữa nó đơ toàn tập
- Sao em thấy mình nhỏ bé quá

- Nhỏ này_ Chị kéo nó ngồi xuống ghế: Hai cái thằng điên kia lâu thế không biết

Hai??? Ngoài Minh Hoàng thì còn ai nữa... không lẽ là Khánh Minh sao. OMG nó không thích điều này.

Đúng lúc đó anh với Minh Hoàng đi vào. Lâu lắm mới gặp anh tất cả không thay đổi mỗi cái ngày càng đẹp trai□

- Mụ phù thủy độc ác có làm gì muội không vậy_ Minh Hoàng hỏi thăm nó

- Có huynh bảo về ai dám làm gì muội chứ hihi ^^

- Haizz làm huynh lo không yên

- Bớt tào lao_ Khánh Minh đá Minh Hoàng ra rồi ngồi xuống

- Muội thấy không. Tất cả đều ghen tị với nhan sắc và độ.....

- Thần kinh

Minh Hoàng chưa kịp nói thì Gia Khanh bỏ sung làm cậu tức không làm gì được.

Nó không nói gì chỉ cười

Bắt đầu ăn Minh Hoàng và Gia Khanh gấp cho nó đầy bát. Chắc nó sắp bội thực mất. Nhiều đồ ăn ngon vậy cơ mà

Riêng Khánh Minh chẳng nói câu nào từ đầu đến cuối

Ngày hôm nay chắc nó đáng nhớ lắm

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Nó vừa chạy từ trong lớp ra thì thấy Gia Khanh. Nó đang định hỏi chị bài tập. Chưa kịp gọi chị thì nhận ra, chị có điều gì đó bất thường lắm. Nó thấy chị đi như không vững nữa. Không biết có chuyện gì xảy ra nhưng nó đoán có chuyện không hay rồi. Chưa kịp chạy lại chỗ chị thì Gia Khanh đã ngã xuống sân trường. Mọi người kéo lại rất đông. Chị bị làm sao thế này. Nó hoảng hốt

- Gọi cấp cứu đi.

- Chị ơi... chị làm sao thế này. Chị tỉnh lại đi chứ. Đừng có như thế mà. Chị ơi... _ Nó khóc.. nó sợ lắm sợ chị có chuyện gì không hay xảy ra.

Nó thấy chị chảy máu mũi.... mặt dần trắng bệch ra. Nó luống cuống cầm điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Huynh nghe nè

- Hoàng huynh... hức chị hức Gia Khanh có chuyện rồi hức.

- Muội bình tĩnh nào. Có chuyện gì xảy ra vậy?_ Đầu dây bên kia lo lắng

- Huynh ra sân trường ngay đi. Chị ấy ngất rồi. Không biết có chuyện gì không nữa. Muội lo quá. Huynh ra ngay đi.

- Đợi huynh. Muội bình tĩnh nhé

Tắt máy. Quay lại nhìn chị. Nó lo quá, sao bây giờ xe cấp cứu còn chưa đến. Bây giờ tan học bác sĩ trong phòng y tế cũng về hết rồi.

Chưa đầy 1' từ tầng 4 Minh Hoàng và Khánh Minh đã chạy xuống đến nơi.

Nhanh chóng Gia Khanh cũng được đưa tới bệnh viện. Ngồi trên xe nó không ngừng cầu nguyện. Chị đừng có chuyện gì nhé. Nó lo lắm.

- Không sao đâu. Muội đừng lo lắng quá_ Minh Hoàng trấn an nó

Còn Khánh Minh thì đang liên lạc với ba mẹ của chị bên nước ngoài.

Gia Khanh được đưa vào phòng cấp cứu. Nó ngoài này đứng ngồi không yên. Sao mãi chưa thấy chị ra vậy. Nó cứ mãi đưa tay nhìn đồng hồ rồi nhìn vào phòng cấp cứu. Minh Hoàng nhìn nó như vậy cũng sốt ruột

- Muội ngồi xuống đi. Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Bác sĩ ở đây giỏi lắm

- Muội lo quá. Không biết chị có sao không nữa.

Nó đứng lên lại ngồi xuống. Đi đi lại lại.

Bỗng

"Ting.."

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, một cô y tá chạy ra

- Bệnh nhân đang bị thiếu máu, tạm thời bệnh viện đã hết loại máu này. Người nhà theo tôi đi xét nghiệm gấp để ca phẫu thuật tiếp tục tiến hành.

Minh Hoàng nhìn Khánh Minh

- Gia Khánh nhóm máu O_ Minh Hoàng nói.

Cả hai đều không cũng nhóm máu với Gia Khanh. Nếu bây giờ đợi ba mẹ chị bên Úc về thì sẽ không kịp.

- Để em đi. Em nhóm máu O

- Được không?_ Cả Minh Hoàng và Khánh Minh nhìn nó.

- Mọi người yên tâm. Tháo balo ra nó đi theo chị y tá vào phòng xét nghiệm. Bây giờ giúp gì được cho chị khó khăn nó cũng làm. Cũng may nó cùng nhóm máu với chị. Hy vọng sẽ giúp được gì đó để ca phẫu thuật thành công.

Sau khi làm xét nghiệm nó đủ điều kiện để hiến máu. Lần đầu tiên làm việc này sao nó thấy sợ quá. Nhưng nó đang cứu người mà. Cấn răng chịu đựng để truyền máu trực tiếp từ nó qua chị. Dù sao nó cũng đang làm một việc vĩ đại nhất mà xưa nay nó từng làm. Dù liều lượng cho phép nhưng hình vẫn không đủ. Làm sao bây giờ

- Cứ lấy tiếp đi ạ. Cháu vẫn khỏe mà.

Mấy bác sĩ nhìn nó đầy khâm phục, một đứa lớp 10 nặng tầm 45kg lấy đi bấy nhiêu máu đã là quá sức rồi vậy mà..... nhưng bây giờ là trường hợp cấp bách đành vậy. Cho đến khi ca phẫu thuật thành công cũng là lúc nó ngất luôn tại phòng phẫu thuật. Nó lại nhanh chóng đưa vào phòng cấp cứu để truyền. Có ai như nó không chứ. Nhưng dù gì cũng cứu được chị rồi.

Nó mở mắt tỉnh dậy, mùi thuốc sát trùng làm nó vô cùng khó chịu. Nhìn vào tay nó thấy kim truyền. Nó đang làm sao thế này. Nhìn sang bên cạnh thấy Gia Khanh nằm giường kê bên nó. Chắc ca phẫu thuật thành công. Nó mỉm cười. Haizzzz ba mẹ nó mà biết được nó làm thế chắc chửi nó sắp mất mặt.

- Đan muội... muội tỉnh rồi à. Huỳnh lo quá.

- Muội vẫn còn khỏe và rất xinh đẹp

- Cảm ơn muội.

- Hừm... cảm ơn cái gì không biết. Chị ấy sao rồi.

- Tốt hơn rồi. Chắc xịu tỉnh lại thôi. Bà ấy khỏe lắm mà

- Cơ mà đã biết chị bị gì chưa vậy

- Máu trắng.

- Hà... thế kết quả.??

- Ổn rồi. Nhờ muội cả đấy

- Hạnh phúc quá. Lần đầu tiên trong đời muội làm được việc có ích như vậy

- Thế xưa nay toàn phá hại thôi à.

- Thực ra không phải nhưng mẹ toàn bảo thế_ Nó xụ mặt

- Hiha...
- Còn cười. Mà mấy giờ rồi. Muội phải về nữa.
- 4h chiều rồi. Về gì mà về. Ở đây khi nào khỏe rồi về.
- Muội khỏe rồi mà. Còn phải làm bài tập nữa
- Không là không
- Cho muội về đi mà. Mấy đứa cùng phòng còn chưa biết gì có khi lại đi tìm muội không chừng.
- Không nói nhiều.
- Đi mà... muội khỏe lắm rồi.
- Không nhiều lời. Câu nói phát ra từ một người mà bấy lâu nay nó đã cố không để ý đến. Vâng còn ai ngoài Khánh Minh. Anh đang cầm điện thoại làm gì đó ở sofa bên kia

Nó im bất luôn.

- Thấy chưa. Huỳnh nói mà không nghe. Người thì như cái kẹo lại còn. Đã yếu lại còn thích ra gió cơ.
- Không thích ở bệnh viện xui nào cả. Chị à nhanh khỏi mà về nhà đi. Em không muốn ở đây nữa đâu._ Nó than thở: Balo muội đâu rồi
- Đây_ Minh Hoàng đưa cho nó
- Buồn ơi là buồn. Chán ơi là chán
- La vừa thôi cô nương...

Giọng ai kia không phải là

- Chị tỉnh rồi sao? Em lo cho chị quá.

Nó bay từ trên giường xuống. Kết quả là tiếp đất một cách đẹp mắt.

- Không sao chứ. Nhỏ này

Minh Hoàng đỡ nó dậy. Nó bắt đầu hoa hết cả mắt. Không thấy gì nữa. Hic

Trở lại giường nằm xuống.

Gia Khanh đã tỉnh lại rồi còn nó thì nằm đấy đến tối vẫn không dám mở mắt. Nó cứ thấy toàn sao trên trời.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lại thích anh mất rồi

Và hiện tại đã sau 4h đồng hồ nó vẫn chưa tỉnh lại sau quả tiếp đất đẹp mắt ấy. Cơ bản là mỗi lần mở mắt ra nó chỉ thấy sao và sao. Hoa hết cả mắt, thôi thì đành nằm yên đi vậy.

Nằm đấy nó chỉ biết có rất nhiều người tới thăm nhưng nó không biết ai. Cho đến lúc mệt quá và nó ngủ thiếp đi

Sáng hôm sau, nó mở mắt ra, chắc đỡ hơn rồi nhưng tay nó còn đang cầm ốm truyền

- Chị._ Nó quay qua nhìn Gia Khanh đang ngồi nghịch điện thoại kể bên
- Em tỉnh rồi sao? Ngủ cả ngày làm chị không biết sao phải gọi bác sĩ mấy lần ý_ Chị bỏ điện thoại xuống nhìn nó
- Mọi người đâu hết rồi ạ?

- Về đi học hết rồi. Đợi em khỏe chị em mình cũng về.
- Thôi em cũng khỏe rồi ý mà. Cho em về đi, em không thích ở bệnh viện đâu_ Nó lắc đầu
- Ok. Vậy chị gọi người đưa chị em mình về nhé.
- Ồ.... chị còn mới phẫu thuật mà
- Chị có bác sĩ riêng ở nhà mà□

Rồi nó giúp chị thu dọn đồ. Tại ba mẹ chị bận nên có tài xế riêng tới đón. Nó đang lo không biết chuyện gì xảy ra ở lớp nó rồi ở kí túc khi hôm qua nó không về.. haizzzz

Trên xe về chị cảm ơn nó rồi rít, bảo không có nó chị sẽ không biết ra sao rồi. Nó lại càng ngày càng thích chị hơn ý. Chị không giống như nhiều người học giỏi mà xinh đẹp đã thế nhà lại có điều kiện khác chị thân thiện và tốt bụng vô cùng luôn.

Thở phào nhẹ nhõm khi được biết Minh Hoàng đã lo mọi thứ cho nó. Về kí túc nó yên tâm tắm rồi nghỉ ngơi một lúc... hôm qua không tắm nó cảm giác như bồn kinh khủng lắm rồi.

Sau khi ngủ không biết trời đất gì thì giọng vàng oanh của Thu Hà vang lên khi nhìn thấy nó

- Baby về rồi kìa. Đan à tôi nhớ bà quá_ Nhỏ một phát nhảy lên giường ôm nó
- Nó đang mệt đấy. Vặn nhỏ cái volume lại_ Yên Anh
- Nhớ mấy đứa quá_ Nó ngồi dậy dụi mắt
- Ăn gì chưa nào để Hà Anh xinh đẹp đi mua nào
- Chưa_ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn Hà Anh

Một lúc sau nó được tắm bồn bởi bao nhiêu là đồ ăn thức uống.

- Chết cha rồi điện thoại bỏ quên ở balo chị Khanh rồi_ Nó vò đầu
- Hậu đậu quá đi mất

Nó đang tích cực suy nghĩ cách...

Chạy vào bàn lấy laptop của Hà Anh, nhanh chóng đăng nhập facebook của nó để vào. Vội nhắn tin Gia Khanh mãi không thấy chị rep lại, Minh Hoàng cũng thế. Cho đến lúc bắt lực nó mới phát hiện facebook anh đang sáng.

Hít thở thật sâu lấy hết can đảm để nhắn tin cho anh.

- "Anh Minh ơi.. anh có ở đây không ạ"

Chưa đầy 3s sau anh rep lại

- "Ừ"

Nó thở phào... được anh rep nó cứ thất vui vui

- "Anh cho em xin sdt của chị Khanh được không ạ. ☺ ☺ ☺"

- "....."

Anh sent cho nó xong vội vàng cảm ơn rồi mượn điện thoại gọi cho chị

[- Alo...

- Chị Khanh.. em Đan ạ. Chị có thấy điện thoại của em không ạ?
- Chị nhờ Khánh Minh đang mang qua cho em rồi. Ra cổng đi chắc sắp đến nơi rồi đấy
- Dạ... em vừa hỏi anh ấy số chị mà không thấy nói gì
- Có bao giờ em thấy nó nói gì không liên quan đến câu hỏi chưa?

- Em quên.... thôi em cúp máy nhé. Chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé...

-Ừ.Ăn uống nhiều vào đấy]

Trả điện thoại cho Thu Hà nó cột tóc vội chạy xuống cổng đợi Khánh Minh

Vừa xuống đến nơi nó đã thấy oto của anh vừa đến

Vội chạy lại, anh đưa điện thoại cho nó và bao nhiêu túi xách thuốc bỏ đồ ăn các kiểu do Gia Khanh gửi cho nó

- Em cảm ơn ạ_ Nó nhận lấy, cười tươi cảm ơn anh. Không biết phải nó bị hoa mắt hay sao nhưng hôm nay nó thấy anh đẹp trai hơn mọi hôm ý.

Anh cười nhẹ một cái mà đúng hơn là nhếch môi thôi làm nó đứng sập không vững. Anh.... không phải có má lúm chừ, duyên thế này lại còn đẹp trai nữa. Thế này thì sao nó ghét anh cho nổi cơ chứ

- Nghỉ ngơi cho khỏe nhé_ Anh xoa đầu nó: Anh về đây_ Rồi bước lên xe. Nó thần thờ, xoa xoa mặt xem phải là mơ không. Nhưng hình như là thật ý... ôi trời!.. tìm nó... như muốn tan chảy ra rồi. Nó muốn hét lên quá... ôi trời ơi....□□□. Cái giọng trầm trầm lạnh lùng của anh sao hôm nay nó cảm giác ấm áp đến lạ thường

Làm sao đây, nó biết nói sao đây khi hết lần này đến lần khác anh làm nó điều đứng thế này. Nó không bỏ cuộc đâu, nó sẽ tiếp tục cho phép nó thích anh□□□. Hiện tại nó không biết dùng từ gì diễn tả cảm xúc của nó nữa. Tóm lại là tâm hồn nó lại treo ngược cành cây rồi.

Nó vừa đi vừa cười cười cho khi lên đến phòng

- Gì nhiều đồ vậy???

- Chị Gia Khanh gửi. Mà mấy bà biết ai mang qua cho tôi không???

Dưới lời kể đầy tò mò của nó thì ai cũng đang háng

- Là anh Khánh Minh đấy.

Vừa nói xong nó bị đáng hội đồng vì tội làm phiền hoàng tử của tụi kia

- Hic.. cho mấy bà biết anh vừa xoa đầu tôi nữa cơ. Phần nộ tiếp đi

- Gì cơ???_ Cả 3 đồng thanh

Nó nhún vai cười cười rồi bỏ đồ vào tủ

- Có sữa trái cây đầy mấy đũa ăn thì lấy nhé

- Có nên tiêu diệt nguồn nguy hại này đi không nhĩ?_ Hà Anh trầm ngâm suy nghĩ

- Giết nó đi_ Yến Anh tỏ vẻ bằng lòng.

- Bạn bè với nhau mà thế hả?_ Nó hét

- Cậu là ai??? Tớ không quen cậu

Nó ảm ức bỏ lên gác hỏi hân khi kể cho tụi kia nghe mà.

Cơ mà nó vui quá, muốn hét lên cho cả thế giới nghe luôn quá...

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhè!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Như mọi ngày, nó đến trường với nụ cười vẫn nở trên môi. Hí hửng bước vào lớp, nó ngạc nhiên nhìn những cánh hoa hồng trước cửa lớp nó được trải dài mãi. Và hiện tại nó đang đắm lên đó. Nhận ra sự khác thường khi mọi người đều tập trung ánh mắt vào nó. Nó ngờ ngác hơi bối rối, đưa tay gỡ đầu thắt mắc" chuyện quái gì thế này". Kệ đi... Thu Hà đâu không biết... Haizzz nó nhún vai bước vào cửa lớp thì..... một chàng trai khá đẹp trai tay cầm bó hoa hồng lớn đang quỳ trước mặt nó

- Linh Đan, làm người yêu anh nhé

Mọi người xung quanh rất đông tất cả đều ồ lên. Nó ngại chết mất. Nó không thích như thế này đâu. Cái sự việc được tỏ tình với nó thì quá bình thường rồi nhưng chưa bao giờ nó lại lúng túng như bây giờ. Làm ơn ai đó cứu nó đi.

Nhìn anh đẹp trai lớp 11 chuyên Lí đang nhìn nó bằng ánh mắt cầu xin mà nó áy náy. Không nhận thì cũng mất mặt anh và nó mang tiếng chàng. Mà đồng ý thì không bao giờ.

- Anh đừng làm như thế. Anh đứng lên đi_ Nó lúng túng định đỡ người kia dậy nhưng thôi

- Em trả lời anh đi

Với mọi người thì kịch đang rất hay nhưng nó là người trong cuộc thì.... làm sao bây giờ này...

Đúng lúc đó Khánh Minh, Minh Hoàng đi qua lớp nó, nó quay mặt nhìn anh đúng lúc anh cũng đang nhìn nó bằng ánh mắt hờ hững mà nó không thích. Minh Hoàng nhận ngay ra vẻ bối rối của nó liền thì thầm vào tai Khánh Minh gì đó, thấy anh nháu mày nhưng rồi cũng thôi. Rồi hai người len qua đám đông mọi người cũng liền né ra hai bên cho hai người đi vào.

- Xin lỗi đây là bạn gái tôi_ Khánh Minh kéo nó đứng lại phía mình.

Tất cả đều shock trừ Minh Hoàng, anh đang nói gì thế. Mọi người đang bắt đầu bàn tán xôn xao. Cũng phải thôi, Minh Hoàng muốn giúp nó nhưng không thể vì cậu đã có bạn gái rồi. Mỗi anh vẫn chưa công khai bao giờ nên đành giúp nó. Nó thì thực sự đơ toàn tập. Không biết phải làm sao.

- Thực sự không biết là bạn gái ông. _ Người kia cười nhạt nhạt

Anh cười nhếch cái. Rồi kéo nó đi trước mặt mọi người, diễn sâu quá rồi phải không???

Kéo nó ra hành lang khuất rồi bỏ tay nó ra. Nó còn thấy ngại hơn lúc nãy ý chứ. Bây giờ tin đồn không biết bao giờ mới dừng lại nữa. Lại giống như đầu năm nó cũng mệt

- Em cảm ơn. Thực sự xin lỗi nếu làm anh khó xử.

- Không sao. Em không ngại chứ

- Em sợ bạn gái anh ghen thôi_ Nó lắc đầu

- Anh đang FA nhé_ Anh nhéo mũi nó làm nó đỏ mặt.

- Vậy em cảm ơn ạ_ Nó cười rồi định đi vào lớp

Anh cứ thế này làm sao nó không ngây ngất được chứ. Không biết sao nhưng nó cứ thấy vui vui ý. Cảm xúc khó tả lắm. Thôi thì cảm ơn anh thật nhiều. Đi ra thì gặp Minh Hoàng

- Cảm ơn huynh nhiều nhiều_ Nó cười tươi

- Huynh tốt quá mà.

- Biết rồi mà.

- Tốt nay muội đi chơi được chứ?

- Đi đâu cơ

- Party, hôm nay người thương về_ Cậu cười

- Sướng nhất huynh nhé. Có gì để muội báo sau nhé.

- Đi đi mà.

- Để sắp xếp lịch. Nay bận quá

Cậu bĩu môi

- Ok muội sẽ cố gắng mà.

- ok. Nhớ đấy

Nó cười rồi đi vào lớp. Chắc hôm nay nó cười cả buổi quá□□□

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Về hay ở lại???

Nó đang cuộn trong chăn ngủ như con sâu thì điện thoại reo chuông. Mơ màng với cái điện thoại trượt rồi áp vào tai

[- Em đang làm gì vậy?

- Chị Khanh ạ???

- Ồ con kia. Lại ngủ à?

- Hơ... em đang ngủ

- Thiệt tình... thế có định dậy không đấy

- Em buồn ngủ quá. Có chuyện gì không ạ?

- Em có đi party không đấy?

- Em nhớ ra tối nay em phải kiểm tra online rồi chị ơi. Với lại em ngại quá□□□

- Minh Hoàng nó lại giận bây giờ

- chị nói dùm em tiếng đi mà. Chị nha

- Tùy cô vậy.

- Chị xinh đẹp à... năn nỉ ý.

- Thôi làm gì thì làm đi. Chị bận xú

- Chị nhớ giúp em đấy]

Nó tắt điện thoại quăng qua một bên rồi ngủ tiếp. Nay nó đang thiếu ngủ trầm trọng vì học mấy đứa cùng phòng xem phim tới sáng.

Cơ mà có ai như nó không chứ, đi học từ đầu năm học đến giờ cũng đã gần hết học kì rồi mà còn chưa về nhà một lần. Mẹ nó nói bao nhiêu lần mà mỗi cái tội cứ ngủ quên rồi bị trễ xe không về được. Một phần nó sợ về nó lại không muốn lên đây nữa, nó sẽ nhớ nhà chết mất nên thà không về còn hơn.

Haizzzz

Vừa nhắm mắt chưa được bao lâu điện thoại nó lại reo chuông, không ai khác là Minh Hoàng. Vừa áp cái điện thoại vào tai thì được truyền đến bằng một tiếng hét lung trời lở đất làm nó giật nảy mình

[- ĐÀN... MUỘI DÁM KHÔNG ĐI U?

- Bình tĩnh tạo nên sự quý tộc. Hãy từ từ có chuyện gì rồi nói. Tự nhiên hét vào tai người ta thế

- Muội không đi party à _ Đầu dây bên kia nói bằng giọng hờn dỗi

- Sorry mà. Tối nay muội bận. Hôm sau hứa sẽ đi mà.

- Lại còn có lần sau ư....

- Muội bận thật mà. Mọi người chơi vui về nhé nhé....

- Tạm thời ngừng chơi với muội

- Ế ế ông có gấu rồi có khác. Thật là.... chẹp chẹp

- Đúng hơn từ nay nghỉ chơi muội nghe hông?
- Thôi mà.... mai mang gấu lên trường ra mắt muội đi
- Chắc chắn rồi vì gấu của huynh cũng đi học mà...□
- À ghê rồi. Thôi bye huynh nhé... muội nghe điện thoại của mẹ]

Không biết ngày gì mà nó cứ phải tiếp điện thoại nhiều như thế.

Hít hơi sâu lấy cái giọng nhẹ nhàng để nói chuyện với mẹ không lại bị bắt bẻ ra thành phố ở nhà không " quý tộc" lên được chút nào.

Ngay câu đầu tiên đã bị chửi vì tội lâu rồi không gọi về cho mẹ... và sau đó... không có sau đó nữa. Vẫn như mọi lần mẹ gọi lên nó bị ăn một trận blabla rồi tắt máy. Nhưng mẹ nó bảo ba nó phải tham gia khóa học bên Úc một năm. Công việc của ba nó đang thăng tiến mà muốn ổn định hơn cần có bằng cấp cao hơn. Bởi vậy mà ba nó được đề cử tham gia khóa học đó. Vấn đề là người ta sẽ cho một nửa học phí phần còn lại nhà nó lo. Nhưng nhà nó làm gì giàu tới cái mức dư vài trăm triệu như vậy để mà cho ba nó đi như vậy. Nhưng không có cách từ chối khác. Tiền thì có thể vay nhưng sau đó thì ai trả....

Mẹ nó hỏi ý kiến nó có nên về quê học hay không? Mặc dù vẫn biết học trên này rất tốt nhưng học phí thì không dễ dàng gì với gia đình nó bây giờ, công thêm với việc tiền sinh hoạt các thứ trên này đều đắt đỏ, với cả ba nó đi rồi có mình mẹ nó với em trai ở nhà cũng buồn. Nó thì vốn do ba mẹ nó quyết định xưa nay từ việc đăng kí thi trường quốc tế này. Nó sao cũng được về hay ở cũng không vấn đề. Chỉ tiếc một chút là khó khăn lắm mới vào được đây đang học dở dang mà phải về thì cũng không hay.

Mẹ nó bảo nó cứ suy nghĩ. Từ lúc nghe điện thoại xong mặt nó cứ buồn buồn. Lúc đầu nó không thích lên đây cho lắm vì không quen xa nhà cho đến bây giờ mọi thứ đang dần quen thuộc hơn thì chẳng nhẽ lại về. Nó khó xử vô cùng.

Nó bước xuống khỏi giường đi xuống

- Nay dậy sớm ghê à _ Yến Anh cười cười
- Mặt lại xụ ra rồi... ai làm gì em yêu này? _ Thu Hà khoác vai nó hỏi
- Mấy đứa lại đây bảo này_ Nó ngồi thừ xuống cái ghế

Tụi kia đừng tay quay lại nhìn nó

- Tôi sắp chuyển trường rồi _ Mặt nó buồn thiu
- Gì cơ _ cả bọn đồng thanh
- Thật đấy....
- Sao tự nhiên thế
- Kinh tế gia đình không cho phép....
- Có gì nói từ từ xem nào
- Blabla..... _ Nó than vãn
- Mẹ bà chỉ hỏi vậy thôi mà. Chứ có bảo bà về đâu _ Hà Anh thờ phào
- Nhưng mẹ tôi một khi hỏi vậy là muốn tôi về rồi
- Cứ từ từ giải quyết nào. Đừng vội vàng rồi hối hận. Bình tĩnh tạo sự quý tộc _ Yến anh vỗ vai nó
- Hic.... không biết còn ở với mấy bà lâu nữa không ý. Nên bây giờ đi mua gì đó cho tôi ăn đi□□□□
- Hèm... yêu cầu bạn Đan không được như thế _ Thu Hà cốc đầu nó
- Ui... đồ ác độc mà _ Nó chun mũi

Haizzzz

Về hay ở lại..... đây

Bạn đang đọc truyện Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!! được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Quyết định

Sáng hôm sau, nó vẫn đến trường như mọi hôm nhưng hôm nay nó khác hơn, bởi nó không cười như bình thường. Mặt buồn buồn, vừa bước đi vừa hát sống xa anh chẳng dễ dàng

"Ông đã biết cần hoa lấy mặt

biết đợi nắng sưởi ấm mỗi ngày

Em giờ không trẻ con như trước

sẽ không để lạc nhau dù một bước

Nếu quá khứ có trở lại

Hứa với anh - sẽ chẳng

còn sự khờ dại và

sẽ yêu anh êm

đêm vũng chài

Gió thổi gọn sóng trả

lại mặt hồ yên ả

Có những nỗi nhớ lẫn át

chẳng biết vui bao giờ để

nở nụ cười buồn

Trái tim em bây giờ chẳng khác:

có cả Thế Giới nhưng

trong lòng lại chơi vơi

vì anh chính là cả Cuộc đời

Từ lâu tôi nghĩ rằng bao ngốc nghếch

chịu đựng vì yêu ai cũng trải qua

người yêu dối hòn hay trách

mốc là quan tâm đến ta.

Chẳng hiểu sao hai đứa cứ xa dần

thương nhưng vẫn không sao lại gần nữa..."

- Nay hát hay hơn à nghe_ Thu Hà khoác vai nó

- Đang tâm trạng quá mà_

- Thôi nào. Còn chưa rõ ràng mọi chuyện mà. Với lại tôi sẽ nuôi bà. Đừng về mà

- Tôi cũng không muốn về đâu.

- Năn nỉ mẹ bà ở lại đi

- Tôi không nói thì thôi chứ ba mẹ luôn tôn trọng ý kiến của tôi mà. Nhưng mà vấn đề là..... haizzzz

Nó thờ dài rồi kéo Thu Hà đi vào lớp. Làm sao bây giờ?

Cả buổi học hôm nay nó cũng không hăng hái như bình thường nên cả giáo viên đến học sinh lớp nó đều hơi ngạc nhiên.

Giờ ra chơi, trong khi tất cả đều kéo nhau xuống cantin không thì ra ngoài chơi có mình nó là nằm gục xuống bàn đeo earphone nghe nhạc. Thu Hà rủ thế nào nó cũng không đi

- Sao thế? _ Mùi nước hoa dịu dịu, giọng nói quen thuộc không ai khác là Gia Khanh, chị đang ngồi cạnh nó hơi nhỏ

Nó ngẩng mặt lên đập vào mắt là Minh Hoàng và bạn gái xinh đẹp tên Minh Anh và bên cạnh đương nhiên là Gia Khanh

- Muội bị làm sao thế? Minh Hoàng nhú mày nhìn nó

- Buồn ngủ....Hello tàu_ Nó nở nụ cười tươi chào Minh Anh

- Hi Đan muội_ Minh Anh

- Biết em luôn cơ?

- Minh Hoàng kể nhiều về em mà.

- Có nói xấu gì về em không đấy

- Không□

- Thôi xuống cantin đi_ Gia Khanh lên tiếng

Nó định không đi nhưng lại áy náy. Hôm qua đã từ chối mà hôm nay cũng vậy thì không được với lại nó cũng đang tỏ ra rất vui mà.

Tụi nó đi đến đâu thu hút ánh nhìn đến đó bởi tụi hội toàn trai xinh gái đẹp cả mà

Gia Khanh kéo nó và hai người kia đến bàn mà Khánh Minh đang ngồi ở đó. Nó hơi ngại.....

Gia Khanh đi lấy bao nhiêu là đồ ăn đồ uống để ngập bàn.

- Chị muốn em với chị Minh Anh béo để chị đẹp nhất ở đây chứ gì_ Nó cười tinh nghịch

- Vốn dĩ hai đứa vẫn xấu hơn chị mà

Nó bấu môi

- Lại thế rồi

Nó loay hoay vặn nắp chai nước thấy quái nào mà mãi không ra được, quay qua nhìn Minh Hoàng thì cậu đang bận "chăm sóc" cho gấu còn Gia Khanh thì đang nghe điện thoại. Định nhờ anh nhưng chưa kịp nói gì anh đã cầm lấy chai nước và mở ra một cách nhẹ nhàng rồi đưa cho nó

Nó bối rối cảm ơn, anh không nói gì chỉ cười nhẹ làm con tim nó chao đảo.

Haizzzz nó chưa thực hiện được ước nguyện của nó có sao phải về cơ chứ. Haizzzz ngồi thần thờ suy nghĩ mãi. Nó phải nghĩ cách thuận lợi đôi đường.

Với một đứa tiểu thư như hoa trong lồng kính như nó thì biết làm gì bây giờ. Mặc dù ở quê nhưng có ai biết đâu vì nó cứ khác khác bởi tính tiểu thư và được cưng chiều từ nhỏ như công chúa. Đương nhiên là nhìn nó cũng chẳng khác thiên kim đại tiểu thư con nhà giàu chút nào. Haizzzz nó lại còn lười nhác như vậy cơ mà.... làm gì mà ăn không biết.

Ngồi suy nghĩ về cuộc đời, haizzzz chỉ biết thờ dài.

Thấy nó cứ thờ dài suốt Gia Khanh thắc mắc

- Cô làm sao mà thờ dài mãi thế

- Haizzzz em đang phải lo nghĩ nhiều chuyện quá._ Nó chống hai tay vào má thần thờ

- Sao thế. Hôm nay cứ thấy là lạ

- Để em quyết định rồi nói chị sau_ Nó cười

- Nhỏ này

Rồi nó xin phép lên lớp trước để gọi cho mẹ

Mẹ nó bảo nó cứ ở lại học đi. Không dễ dàng gì mới vào được đến đây nên không thể bỏ lỡ cơ hội tốt được. Chỉ có điều từ nay tiền sinh hoạt mẹ nó gửi lên sẽ giảm đáng kể chứ không như hồi trước. Nhưng sao cũng được, chỉ cần cho nó ở lại là được. Nó sẽ nghĩ cách đi làm thêm chẳng hạn..... nhưng kiểu nó thì ai mà dám nhận không biết.

Thở phào nhẹ nhõm, xem như bước đầu thành công, mọi chuyện từ từ giải quyết nhưng có điều cuối tuần này nó phải về nhà để tiễn ba nó đi nữa chứ.

Tranh thủ lúc chưa vào lớp nó bật facebook một xú. Lại một lần ngỡ ngàng dưới bài viết được đăng tải 5' trước trong fage trường là lúc mà anh mở chai nước cho nó rồi cười đấy. Sao lại soi kính khùng đến vậy. Nó cũng cạn ngôn

Dù mới đăng tải nhưng nhận được rất rất nhiều lượt like ền comment. Mọi người đều bình luận rất ngược chiều. Một vài người tiếc nuối" Vậy là thật ư" Có lẽ sau hôm anh nhận nó là bạn gái anh ý rồi ai cũng nghĩ là đùa cho đến hôm nay thì " ngỡ ngàng".

Nó không thích bị mang ra làm chủ đề bàn tán đâu. Sao anh không xóa đi nhỉ. Anh là admin có thể xóa mà.....

Nó đang tiếp tục lướt lướt thì mấy đứa con gái lớp nó kéo nhau lên lớp trong đó có cả Thu Hà đứng quay nó. Nó biết ngay mà, không sớm thì muộn.

- Ảnh này là sao?

- Biết ngay mấy đứa mà.

- Tao cần lời giải thích

- Chỉ là khó mở quá rồi tao nhờ thôi mà. Ai cứ thích chụp không biết

- Lớp trưởng à..... mài sướng quá rồi đấy. Xinh đẹp học giỏi lại còn được chơi thân với mấy anh

- Mấy đứa này...

- Mày sẽ sống yên với hội chị Thiên Kim không đây?

- Ai cơ???_ Nó giật mình

- Người yêu cũ của anh Khánh Minh đấy. Hình như thế, nghe nói gia đình có quen biết nhau gì mà. Thình thoảng hay thấy mấy bài báo đấy. Không biết ư?

- Chịu_ Nó trả lời tình bơ

- Chán mãi...

Nó lại thở dài. Có mỗi mở chai nước dùm thôi mà cũng khổ đến thế ư? Nhưng mà nó thích □□□. Thương anh quá.

Nó khoác vai Thu Hà đang ngồi cạnh thì thầm

- Tôi được ở lại rồi

- Thật sao? Yêu mẹ bà quá. Tôi cứ tưởng bà mà về thì tôi sống sao

- Cứ làm như yêu người ta lắm không bằng

- Anh yêu em mà Đan

Nó cười khúc khích nói nhỏ đủ hai đứa nghe

- Em chỉ thích anh Khánh Minh thôi. Em không thích anh đâu

- Doconcho

- Ahyhy_ Nó cười

Cái sự việc mà nó crush anh có mỗi mấy đứa cùng phòng nó với Phương Vy bạn thân nó ở quê biết. Cũng may không ai biết hết ý. Mọi người trong trường ai cũng nghĩ anh và nó là một couple. Không sao.. nó thích cách suy nghĩ của mọi người mà □□□

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Thỉnh ngộ tràn???

LẠNh..... quả thực thời tiết hôm nay rất lạnh. Tối qua chỉ mới dưới 20*c một xíu nhưng đến sáng thì...

Ở dưới phòng tất cả mọi người đã chuẩn bị xong hết mọi thứ để chuẩn bị đi đến trường.

-Huzaaa.... lạnh thế này_ Yến Anh suýt xoa

- Tao muốn ngủ. Lạnh thế này ai mà sống nổi_ Thu Hà than thở

- Giờ có mỗi Đan là ấm nhất thôi_ Hà Anh lắc đầu nhìn lên gác nơi nó đang nằm

- Trại ai... còn không dậy đi học ư?

- Hôm nào chẳng thế. Haizzz có khi tao phải ngủ nướng nhiều nhiều để xinh như nó. Khoa học chứng minh là con gái hay ngủ nướng thường xinh lắm_ Yến Anh

- Ngủ mãi mà có đẹp đâu_ Thu Hà thờ dài

- Haizzzzz

Đứng tám một lúc rồi tụi kia đi học riêng nó vẫn ngon lành trong chăn.

Còn 10' nữa vào lớp mà nó chưa dậy. Thu Hà gọi cho nó. Lúc này nó mới giật mình bật dậy lao xuống giường bằng tốc độ bàn thờ. Hôm nay ngủ ấm quá mà. Mặc bộ ngủ short nó lạnh co người. Nhanh chóng VSCN xong, thay đồng phục váy như thường ngày với áo vest, nhưng chưa đầu vào đầu cả, nó lại khoác thêm vào cái áo dạ màu kem xinh xắn dài gần đầu gối. Ngó nhìn đồng hồ đang đeo trên tay nó ba chân bốn cẳng chạy. Không thèm quàng khăn không kịp buộc tóc đành tha luôn vì dù sao tóc nó cũng có ngang vai thôi mà. Ra đến đường nó mới hối hận

" Sao mà lạnh thế này"

Chạy qua cửa cổng, cũng may chưa đóng, nó thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu thấy nóng người rồi đấy. Đang chạy rất nhanh vào lớp nó đâm sầm vào ai đó làm nó lùi về phía sau một đoạn. Haizzzz nó bất cẩn quá. Ngẩng mặt lên định xin lỗi..... ai đây? Không phải Khánh Minh sao. Sao có duyên thế này chứ?. Nó ngỡ ngàng trước sự thay đổi chút xíu của anh hôm nay mà quên cả xin lỗi. Đầu năm mọi ngày nay rẽ hai mái trông " Hàn Quốc" hơn và đương nhiên đẹp trai hơn. Khoác áo dạ dài đến đầu gối màu đen, quàng khăn len màu đen nốt. Cột thêm chiều cao hơn 1m8 của anh nữa thì không giống gì mình tinh Hàn Quốc luôn.

- Ai đuổi em sao?_ Anh quay lại nhìn nó nhú mày

- Không ạ. Em đi chậm nên đang chạy vào lớp. Xin lỗi anh..

- Không sao nhưng hôm nay thời tiết có thay đổi lùi vào 15' rồi còn gì. Anh nhớ hôm qua có đăng trên page rồi mà nhỉ?

- Em lại quên rồi_ Nó cười, sao nó lại đăng trí thế này.

Anh cốc nhẹ đầu nó

Anh cứ làm tim bé bỏng của nó tan chảy giữa cái thời tiết lạnh như thế này là sao.

Nó cùng anh đi vào tòa nhà dưới cái nhìn của rất rất nhiều người. Dư luận còn chưa hết xôn xao lại thêm lần này nữa ai mà không chắc chắn việc anh với nó là một couple cho được. Nó bối rối quá....

Ôi nhưng sao mà lạnh thế này

- Chắc sau anh phải đặc cách gọi thông báo cho riêng em quá_ Đang đi thì anh nói

- Có thể cũng được ạ_ Nó cười

- Vội quá không quàng khăn luôn sao

Nói mới nhớ bảo sao nó không thấy lạnh cho được.

Nó cười, ơ nhưng mà không phải là... là là... anh đang quàng khăn của anh cho nó đấy ư..... không phải chứ. Anh cứ làm con dân phải điều đúng vì anh thế này. Nó ngậy người đứng chôn chân tại chỗ vì quá bất ngờ. Mùi nước hoa của anh thơm quá đi cơ. Nó phải làm sao bây giờ này. Mọi người ai nhìn thấy đều ồ lên làm nó ngượng đỏ mặt.

Từ đầu Minh Anh và Minh Hoàng chạy đến

- Hai đứa như thế là không được nhé. _ minh Hoàng tí từng trêu nó

Khánh Minh không nói gì cười nhếch môi còn nó thì im lặng thôi. Biết nói gì đây khi nó đang đơ toàn tập thế này.

- O thế không giải thích gì sao? _ Minh Anh thắc mắc: O thế hai người

- Anh thích cách suy nghĩ của em đấy _ Khánh Minh cười nói rồi bỏ đi trước còn nó thì bị sặc khí suốt nửa không đứng vững. Có cần thả thính mọi lúc mọi nơi vậy hem

- Ồ.... Minh Anh ôm miệng cười rồi kéo nó đi vào tòa nhà.

- Em với anh Khánh Minh là thật ư? Thế mà tụi chị không hay biết luôn.

- Mọi người đừng hiểu nhầm mà _ Nó bắt đầu thanh minh cho nó mặc dù ní cứ bị thích cách suy nghĩ của mọi người.

- Ai tin đây. Phải gọi chị Khanh vào vụ này mới được

- Tin em đi. Anh Minh có bạn gái còn gì

- Chưa đâu. Ông chảnh như gì ý. Sau lần bị An Ny đá lần đầu thấy thân thân với em nên tưởng người yêu thật

- Ảnh có người yêu rồi ạ?

- Cũ thôi. Lâu rồi

- Em nghe nói chị Thiên Kim gì đấy cơ mà

- Mọi người cứ gán ghép thôi. Năm trước thi nữ sinh ền nam sinh tài năng thế hai người đẩy dành hai cái quán quân nên mọi người gán vậy. Nhưng anh Minh đầu thích, ông hack toàn bộ facebook nhưng ai làm vậy luôn cơ mà. Có điều là lạ là sao mọi người bảo ông với em là couple sao ông không nói gì. Chị phải tìm hiểu vụ này

- Chị ấy xinh lắm nhĩ?

- Còn lâu bằng chị _ Minh Anh kiêu hãnh nói

Nó nhìn Minh Anh cười bằng nụ cười đã mạn chưa từng có. Thật là không biết giữ hình tượng gì cả mà.

- Chỉ được cái ba vòng hơn chị em mình thôi nhé. Ớ xinh bằng chị

- Em biết rồi _ Nó cười

- Sướng nhất em rồi nhé. _ Chị có Hoàng Huỳnh còn gì.

- Chị đang chán gậy ông rồi này.

- Hahaha

- Không cười như vậy. Phải thật quý' s tộc's

Nó cười□

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16

Vào lớp mặt nó cứ cười cười, nhận ra sự khác thường của con bạn cùng phòng. Thu Hà thắc mắc không biết phải tại nó ngủ nhiều quá rồi hãm không nữa. Kéo nó lại gần hỏi

- Không phải bà vừa gặp trai đẹp đấy chứ.

- Nên nhớ từ bây giờ tôi không bao giờ rung động trước trai đẹp đâu. Trừ anh_ Nó nói nhỏ

- Ủa rồi sao bà cười

- Tại_ Nó cười

- Khai nhanh

- Ảnh quảng khăn của ảnh cho tôi nè. Nói chuyện dễ thương ừ chịu được. Giọng vừa ấm vừa hay nữa. Con trai gì mà vừa học giỏi, đẹp trai con nhà giàu, ăn mặc thì khôi chê đã thế là ga lăng nữa_ Nó kể

- I know.... xinh cũng là một lợi thế mà

Nó lại cười tủm tỉm, kéo khăn lên, mùi nước hoa gì mà thơm thế này.....

Cả buổi học nó vui lạ thường....., con người có tình yêu vào là nó khác mà.

Trên đường về, nó tí từng nắm tay Thu Hà vừa đi vừa hát cho nhỏ nghe "This love" bằng tiếng hàn

- À.... bà có quen chỗ nào làm thêm hem. Nhẹ nhàng tình cảm như bán sách vở quần áo blabla ý_ Nó nhớ ra nói

- Bà muốn làm thêm à

- Biết sao giờ. Lương mẹ tôi tháng được bao nhiêu đâu, tiền dạy thêm cũng tạm nhưng còn phải trả khoản nợ vay cho bố đi úc ý. Mà tôi bà biết đấy, tôi không thể chi tiêu tiết kiệm nổi.

- Để tôi hỏi dùm cho. Nhưng tiểu thư như bà biết làm gì không?

- Hem được nói như vậy. Bây giờ không làm thì ăn cám ư?

- Haizzzz. Thiếu tiền thì nói một tiếng tôi đưa cho sau này đi làm trả, chứ bà làm nổi không?

- Không đến mức đấy. Tại mới đặt bộ sách hết nhiều quá nên hem có tiền trả thôi

- Thì cứ lấy của tôi trả trước đi. Tiền của tôi có bao giờ dùng đến đâu

- Thương bà_ Nó dang tay ôm Thu Hà

- Sau này có lấy được đại gia thì nhớ tôi là được

- Yêu nhiều nhiều.

Haizzzz

Từ lúc bảo nó rơi vào cảnh phải đi mượn tiền thế này chứ. Biết mẹ nó cũng đâu có dư gì nhiều đâu nên nó không dám xin. Giá như bây giờ có tiền thật nhiều rơi từ trên trời xuống thì hay biết mấy

Nghĩ lại thấy thương ba mẹ nó quá. Lâu nay vô tâm quá, chỉ biết tiêu tiền mà không nghĩ ba mẹ đã vất vả thế nào. Lại còn đi crush người ta nữa. Thật là..... hay là nó làm con ngoan thử một lần đi. Dành học bổng là mục tiêu duy nhất của nó bây giờ. Ở trường quốc tế này, với điều kiện gia đình nó thì có thể xem là nghèo so với các học sinh khác. Bây giờ chỉ cần cố gắng thi cử điểm cử đầu khối như lâu nay cuối năm ăn chắc nó sẽ có học bổng, đương nhiên là nó sẽ gửi về cho mẹ trả nợ, nó thật biết nghĩ sâu xa mà. Tự nhiên cảm thấy nó ngoan quá

Thu Hà nhìn nó cười cười vô cùng tò mò:

- Lại cười ư? Bà đang nghĩ cái gì thế này. Hay lại ảnh rồi

- Học bổng ở đây xét thế nào ý nhỉ?_ Nó đắm chiêu suy nghĩ

- À quên chưa nói với bà. Lần này phải mở tiệc ăn mừng nhé. Hôm qua tôi vô tình nghe được cô đề cử bà vào danh sách học bổng của Mỹ ý. 3 năm học này bà sẽ được miễn học phí. Ngoài ra được trợ cấp một khoản tiền khá lớn. Because một lí do nho nhỏ là bà ngoan ừ học giỏi, gia đình chưa khá giả ý. Tại sao lại thế nhỉ? Tôi vô cùng thắc mắc.... tôi thấy bà cứ quý tộc kiêu gì ý, gia đình khó khăn chỗ nào thế.

- Thật á. Hà hà hà?_ Nó nhảy cẫng lên, không phải ông trời nghe được ước nguyện của nó đấy chứ

- Đùa làm gì
- YEAH_ Nó ôm lấy Thu Hà nhảy lên. Hạnh phúc quá mà
- Có cần thế không cơ chứ_ Thu Hà kéo lại áo khoác sau khi nó làm cho xệch xoạc
- Cứ như là đang mơ ý_ Nó vội vàng lấy điện thoại ra gọi cho mẹ nó để khoe.... blabla

Đi xem bói bà thầy bảo nó luôn gặp được may mắn trong cuộc sống, sự nghiệp ổn định, đường tình duyên có trắc trở nhưng "sau tất cả lại trở về với nhau". Nó có tưởng lấy được chồng giàu, mà lại là mối tình đầu tiên của nó. Bởi vậy từ đó cứ mỗi lần nói gì, làm gì nó cũng đều tự cho là không cần thiết và tự ảo tưởng là hiển nhiên nó sẽ lấy được đại gia.

□□□ hơi nhầm xiu. Chương sau sẽ viết từ tế hơn

#bycômây

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Buổi tối, nó vừa ăn tối ở dưới cantin lên, đang ngồi nghịch laptop thì điện thoại reo chuông là Gia Khanh gọi.

[- Em xinh đẹp nghe đây

- Nàng ăn tối chưa?
- Vừa xong ạ
- Đi chơi không?
- Ở đâu ạ chị?
- Thay đồ đi chị qua đón hen
- Dạ thôi... buổi tối em ngại đi lém. Vội lại còn nhiều bài tập lắm
- nàng lúc nào cũng thế hết á
- Thôi anh chị đi chơi vui vẻ ạ
- Còn mấy tháng chị ở Việt Nam nữa thôi đấy. Sau này lại hối hận bay giờ
- Em xin lỗi mà. Tại nay em nhiều bài tập quá à
- Vậy thì thôi vậy]

Nó cúp máy rồi chuẩn bị vào học. Không phải là nó nhiều bài tập tới mức đó mà bởi vì đi với tụi Gia Khanh nó cảm thấy nhỏ bé hơn bao giờ hết. Nó là con nhà bình thường mà, còn dựa vào học bổng mới ở được cái trường này chứ đâu phải sướng gì đâu. Mà tụi Gia Khanh thì đâu giống nó, từ Khánh Minh, Minh Hoàng, Minh Anh và cả Gia Khanh đều là con nhà thừa điều kiện, tiêu tiền không biết tiếc, phung phí một mức mà nó chỉ biết tròn mắt nhìn. Đi ăn mấy hôm cùng nó quá hiểu rồi mà, cứ để tụi chị trả tiền nó cũng ngại lắm, nên như theo mẹ nó nói thì cũng không nên đi chơi nhiều như vậy. Nếu mà có để nó trả tiền một hôm thì một tháng lương mẹ nó không đủ.

Haizzz vậy nên nó đành từ chối. Đôi lúc cảm thấy áy náy nhưng biết làm sao giờ. Mà lệch sóng mẹ nó cho về với đại dương ngay □ nên nó sợ lắm.

"Này anh ơi hãy lắng nghe tiếng con tim em như đang rối bời.

Vì em biết chính đôi mắt ấy của anh sẽ mang giấc mơ em đang tìm kiếm.

Em sẽ đưa anh đi vào những nơi lâu nay em vẫn thầm mong ước.

Nên đừng lo dù có bão tố thì em vẫn ở đây với anh.

Vì yêu anh nên em sẽ đến đây trao tặng anh những yêu thương nồng say.

Từng lời nói hôm nay cũng chẳng thể nào mang hết những tâm tư của em.

Dù rằng đôi chân em phải vượt qua gió mây chính đôi tay em vẫn giữ trọn vẹn hơi ấm.

Sẽ mãi chỉ trao cho riêng anh mà thôi"

Nó ngân nga hát, lâu nay cảm thấy nó yêu đời vô cùng luôn

- Lâu nay yêu đời xé_ Thu Hà cười

- Ahyhy

- Haizzz. Bà đi tỏ tình với anh đi_ Yến Anh chép miệng.

- Không đâu. Người ta chỉ thích anh như idol thôi. Không có nhu cầu yêu đương nhé

- Ở thế là bà hem định lấy chồng ư?

- Bố bảo sau bố nuôi. Hem cần lấy chồng

- Thì có ai ngó đâu mà_ Hà Anh đang xem phim chen vào

- Hà em không được nói thế. Tại người ta chưa muốn yêu thôi_ Nó giấy nãy

- Hahaha_ Cả phòng nó cười ầm lên

Nó im lặng ngậm ngùi chiu lên gác học bài. Lần nào cũng bị ăn hiếp.

Lên tới gác nó mới nhớ rồi ló đầu xuống nói

- Sau tôi kiếm được thằng người yêu đẹp trai như soái ca ý, đập vào mặt cho mấy bà xem. Hứ

Ba đưa dưới kia bò lên cười nó còn nó thì mặc kệ cho tụi nó cười rồi học

Bà thầy đã nói nhất định sau nó sẽ lấy được đại gia. Nó tin điều đó mà.

Bây giờ thì nó chỉ thích mỗi học thôi. Học là con đường ngắn nhất để dẫn nó đến với anh chồng tương lai đại gia của nó. □□□

Sorry mí bạn xinh đẹp. Hôm nay tôi lại nhầm rồi□ thông cảm nhé. Lâu nay bận quá

Cho xiu động lực viết tiếp đi

Yêu thương nhiều□

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Sự cố

-"Chờ bao lâu mà anh chẳng nói điều gì

Đề em ngồi nơi đây

Nhìn bóng đêm vây

Buồn cay khóe mắt

Trời mưa rơi còn em thì vẫn thế thôi

Lòng cứ băng khuôn
Đề tiếng yêu thương thành lời
Ước một ngày người sẽ ở đây
Sánh đôi cùng nhau
Trao nụ hôn đắm say
Sợ anh không biết tình em
Nhờ đâu anh quá hững hờ
Để em chờ mong
Cùng với trái tim vụn vỡ
I falling in love
I falling in love with you
Vì con tim em
Đã trót yêu anh quá nhiều
I falling in love
I falling in love with you
Vì nỗi nhớ anh giăng đầy
Giờ em biết phải như thế nào đây
Falling in love
I falling in love with you"

Giọng hát nó trong trẻo, vô cùng ấm áp, tóm lại là tuyệt. Tất cả mọi người đều vỗ tay khen ngợi nó. Nó cố tình chọn bài này, bởi bài này nó hát hay nhất và còn là.....□

- Đan em hát hay thế này mà bây giờ mới biết_ Gia Khanh đưa ngón trỏ ra hiệu tuyệt với nó
- Thấy chưa? Hôm nay mà không kéo em đi thì làm gì được thể hiện đúng chứ_ Minh Anh cười nói
- Tuyệt phẩm_ Minh Hoàng vừa ăn hoa quả vừa bình luận

Nó cười ngây ngô khề nhìn Khánh Minh, đúng lúc anh đang nhìn nó làm nó bối rối khề gãi đầu.

Hôm nay nó có mặt trong phòng hát karaoke này là bị "bắt cóc" chứ không phải tự nguyện. Trong khi nó đang chuẩn bị đi ra thư viện thì Gia Khanh gọi nó xuống cổng kí túc có chuyện. Nó vừa chạy xuống đến nơi đã bị léo luôn lên oto, nó còn chẳng kịp phản kháng. Cũng may đồ nó đang mặc trên người cũng không đến nỗi, là váy yếm màu xanh da trời nên không làm nó ngại lắm. Chỉ là lúc bị kéo lên xe nó cứ tưởng nó bị bắt cóc thật thì không biết phải làm sao luôn. Nó suýt nữa khóc thì nghe tiếng cười quen thuộc của Gia Khanh nó mới được hoàn hồn. Mấy anh chị chơi nguy hiểm vl□□□. Cũng may nó không la lên lại lớn chuyện.

- Rủ đi chơi mãi không đi. Nếu biết trước bắt em bằng cách này dễ dàng như vậy chị đã thực hiện từ hôm đầu tiên_ Gia Khanh nói
- Tại em bận mà_ Nó cười
- Thôi bây giờ tới đây đây Minh. Hát đi em, tặng Đan em bài nào_ Minh Hoàng hát mặt về phía Khánh Minh đang ấn chọn bài: Mày biết điều
- Huzaaaaa lâu lắm không nghe anh hát đây_ Minh Anh hào hứng
- Em cũng chưa nghe bao giờ_ Nó cười cười chờ anh hát

Tiếng nhạc bắt đầu vang lên. Tự nhiên nó như muốn nhảy cẫng lên luôn.... là bài nó thích lắm đây- Ánh nắng của anh

- "Từ bao lâu nay

Anh cứ mãi cô đơn bơ vơ

Bao lâu rồi ai đâu hay

Ngày cứ thế trôi qua miên man

Riêng anh một mình nơi đây

Những phút giây trôi qua tầm tay

Chờ một ai đó đến bên anh

Lặng nghe những tâm tư này

Là tia nắng ấm

Là em đến bên anh

Cho vui đi ưu phiền ngày hôm qua

Nhẹ nhàng xóa đi bao

Mây đen vây quanh cuộc đời nơi anh

Phút giây anh mong đến tình yêu ấy

Giờ đây là em

Người anh mơ ước bao đêm

Sẽ luôn thật gần bên em

Sẽ luôn là vòng tay ấm êm

Sẽ luôn là người yêu em

Cùng em đi đến chân trời

Lặng nghe từng nhịp tim anh

Lặng nghe từng lời anh muốn nói

Vì em luôn đẹp nhất khi em cười

Vì em luôn là tia nắng trong anh

Không xa rồi"

Cái giọng của anh nhẹ mà ấm vô cùng làm nó như muốn chạy lại ôm hôn cho anh một cái mắt◻. Người gì mà đã đẹp trai, học giỏi, con nhà giàu, lại còn hát hay à còn chơi thể thao tốt tóm lại là quá perfect...

Nhạc vừa ngắt mọi người vỗ tay không ngớt kể cả nó. Nó say nắng anh giữa cái thời tiết vô cùng mát mẻ bởi điều hòa. Con người hoàn hảo đến thế nó cũng không nở yêu quá, chỉ xem như thứ cực phẩm chỉ để ngắm thôi. Anh tuyệt vời quá, đặc biệt trong nó còn tuyệt vời hơn nữa.

Nó xin phép ra ngoài đi VS

Vừa rửa tay xong, nó mở cửa đi ra ngoài thì bị kéo ép vào tường. Nó giật mình cố gắng phân tích để định hình sự việc, đưa mắt nhìn con người trước mặt, không phải là anh chuyên lí tỏ tình với nó hôm trước đây chứ. Sao lại là anh ta, và tại sao lại kéo nó vào đây?. Nó cố gắng vùng vẫy ra, đai náu karate của nó cũng không làm gì được. Hắn ta ghé sát mặt vào nó, nó đưa tay tát hắn một phát. Cố gắng vùng ra nhưng vô ích, phòng karaoke cách âm sẽ chẳng ai nghe được nó hét gì đâu. Nó đập chân vùng tay đủ mọi cách.

- Buông ra

Nó hét, hắn ta vẫn không buông nó ra ngược lại còn

" Xoạc" Chiếc áo sơ mi kết hợp với yếm của nó bị xé ra. Nó theo bản năng vội kéo lại rồi tát hắn ta một cái nữa. Nó khóc, nó bây giờ không biết phải

làm sao luôn, chẳng nhẽ không ai cứu nó à. Nó sợ lắm

Lúc nó bắt lực nhất là lúc mà một cánh tay kéo nó để nó ép ngực, đồng thời nó nghe tiếng "bộp" rất mạnh. Mùi nước ra quen thuộc vô cùng quen thuộc với nó, là anh đúng chứ. Không phải là anh thật sao. Nó khóc to hơn, mọi tủi nhục nó khóc cho bằng hết. Nó sợ lắm, thực sự nếu như anh không đến kịp thì nó cũng không biết làm gì. Nó bắt lực hoàn toàn, bởi nó chưa bao giờ gặp cảnh như vậy cả. Nó không biết xử lý như thế nào, chỉ tìm mọi cách vùng vẫy ra nhưng không thể độ được với sức của tên kia. Nếu như không có ngày hôm nay nó vẫn sẽ thấy áy náy khi từ chối hẳn ta. Nhưng bây giờ thì nó quá khinh bỉ, khinh bỉ tột cùng. Giả như được nó sẽ tát cho hẳn ta đến ba mẹ cũng không nhận ra được mặt như thế nào. Nó thù, và khinh bỉ vô cùng. Tại sao lại tồn tại những con người như thế không biết.

Khánh Minh một tay ôm nó, một tay xoa đầu an ủi nó sau khi đập tên kia ra một đoạn xa. Dù sao thì anh cũng đai đen teakwondo mà. Đầu có khó khăn gì đâu.

Nó khóc mãi không nín

- Thôi nào... không sao rồi_ Anh an ủi nó bằng cái giọng nhẹ nhàng khác thường

Nó càng khóc to hơn, thấm ướt cả cái áo sơ mi mỏng anh đang mặc.

Cũng may hẳn ta chưa kịp làm gì nó thì anh xuất hiện chứ không lẽ may nó đụng vào người nó có khi tẩm bằng vìm vẫn không hết được vi khuẩn. Nó kinh tởm vô cùng.

Mãi một lúc sau nó mới thôi khóc, đưa tay lau nước mắt, xong nhớ ra đến cái áo, nó đỏ mặt kéo nó lại. Chợt... anh khoác lên người nó chiếc áo bò khoác ngoài của anh. Nó kéo lấy áo để che phần bị xé.

- Em cảm ơn_ Nó tay lau nước mắt nói

- Hẳn ta chưa làm gì em chứ?

Nó lắc đầu

- Anh đưa em về nhé.

- vâng.

Mó muốn về, rời ra chỗ nào càng sớm càng tốt. Nó thề sẽ không bao giờ bước chân vào đây nữa. Đây là đầu cũng là lần cuối. Không bao giờ có lần thứ hai.

Anh đỡ nó ra ngoài rồi bắt taxi đưa nó về. Lên xe không quên gọi cho Minh Hoàng bảo đưa nó về trước.

Nó ngồi trên xe về rồi mà vẫn còn sợ, cảm giác lúc nãy cứ ám ảnh nó mãi, nó tủi thân lại khóc tiếp. Anh dỗ thế nào cũng không nín.

- Không sao rồi mà. Có anh đây rồi_ Anh vỗ tay nó an ủi, nếu như bình thường anh mà nó câu đấy chắc nó sẽ điên không biết lúc nào mới xong, nhưng bây giờ chẳng còn tâm trạng nào nữa. Nó cũng xấu hổ lắm, chẳng dám nhìn mặt anh luôn.

Hello các độc giả xinh đẹp.

Mong các bạn thông cảm nhé. Tuần sau thi nhiều quá nên hơi bận. Hứa qua tuần sẽ bù lại. Đừng bơ tớ nhé.

Cơ mà.... nếu ai đấy đang đọc ở trang nào khác sàn truyện thì giúp tớ tìm ở sàn truyện đọc tớ với nhé. Ở đây bản mới đầy đủ chứ ở truyện teen hay full truyện... không đủ đâu ạ.

Xin cảm ơn ☐

À... cho nhận xét để tớ biết đường viết tiếp nhé☐

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chiếc xe dừng lại ở trước cổng kí túc, Khánh Minh xuống xe mở cửa cho nó. Hai mắt nó khóc nhiều quá và sưng húp lên

- Khóc xấu lắm này_ Anh kéo áo khoác lại cho nó
- Anh đừng nói chuyện này với ai nhé_ Nó hít một hơi sâu rồi nói
- Ủ... thôi không nghĩ đến nữa nhé. Kệ nó đi, đừng quan tâm đến nữa. Rồi em trong đi vào đi
- Em cảm ơn ạ_ Nó cười miễn cưỡng với anh rồi đi vào kí túc. Nhận ra này giờ mọi người cứ nhìn nó mãi rồi nói nói gì đấy. Bây giờ nó chẳng buồn quan tâm nữa rồi, ai muốn nói gì thì nói đi.

Mở cửa bước vào phòng, tụi kia còn đang xem phim thì quay lại nhìn nó.

- O.... bà sao thế_ Thu Hà chạy lại chỗ nó rồi tụi kia chạy theo
- Nó thấy có người hỏi đến lại khóc, tụi kia kéo nó lại bàn ăn ủi đủ kiểu. Mãi một lúc sau nó mới nín rồi kể mọi chuyện cho tụi kia nghe
- Thật là khốn nạn mà. Mai hấn chết với tôi_ Hà Anh tức giận
- Sao hấn lại có thể làm vậy được nhỉ. Thật không hiểu nổi_ Yến Anh vừa xoa đầu nó vừa tỏ thái độ bất bình.
- Mấy thằng con trai toàn không ăn được đập đồ... hzzzz_ Thu Hà chếp miệng
- Mấy bà đừng nói với ai nhé. Tôi không thích ai biết cả
- Tôi sẽ không để yên vụ này đâu_ Hà Anh
- Không đến lượt bà đâu. Bà nghĩ anh Minh để yên hấn chắc_ Yến Anh nói
- Ồ... phải đánh cho bố mẹ nó không nhận ra luôn_ Thu Hà tán thành
- Giờ tôi mới phát hiện bà độc ác vậy nhá Hà. Xưa nay tưởng thực nữ lắm cơ.
- Haha... tôi tưởng bà biết lâu rồi cơ chứ. Cơ mà thôi Đan đi vào tắm rồi ngủ đi_ Thu Hà
- Ủ_ Nó đứng lên đi vào nhà tắm

Ngoài này tụi kia bàn bạc kế hoạch trả thù giúp nó

- Tao sẽ cài trang thật xinh đẹp quyến rũ hấn, yêu đương mấy hôm rồi đá hấn thật đau đóm... haha_ Yến Anh cười bán nước hại dân
- Mày nghĩ mày quyến rũ lắm ư?_ Hà Anh phản bác
- Hai đứa bay lép như thế quyến rũ nổi gì_ Thu Hà vừa nói xong ăn ngay quyển vở vào đầu.

Và rồi lúc nó đi ra không biết chuyện quái quỷ gì đang xảy ra, phòng nó như bãi chiến trường

- Trời ơi. Tao giết tụi bay hết đi giờ_ Nó hét

Tụi kia dùng tay

- Nó kêu tao lép_ Yến Anh và Hà Anh đồng thanh chỉ tay vào Thu Hà, mặt cún con nhìn nó
- Đúng thế còn gì_ Nó nói xong rồi ung dung đi lên gác. Tụi kia ngỡ ngác một lúc rồi nhận ra, Thu Hà thì lăn ra cười còn Yến Anh và Hà Anh thì im lặng không nói gì đi dọn phòng.

Nó lên gác cầm cái điện thoại thì thấy gọi nhớ từ Gia Khanh, chắc chị định hỏi thăm nó sao về sớm vậy chắc. Nó gọi lại cho chị báo đau bụng rồi về trước. Có lẽ Khánh Minh không nói nên chị cũng chưa biết

Như mọi lần thì kiểu gì nó cũng kể cho mẹ nghe rồi nhưng việc này thì nó chẳng dám đâu. Mẹ nó mà biết nó đi hát như thế chỉ có nước kéo nó về nhà luôn thôi. Nó có hư quá không nhỉ? Nó mới lớp 10... cơ mà trước kia là ở quê nó thấy việc đi chơi vậy là rất kinh khủng nhưng lên thành phố mới biết nó quá bình thường. Thôi thì chỉ duy nhất hôm nay thôi. Cho đến hết 3 năm cấp 3 nó chẳng dám đến những nơi như vậy nữa. Vừa nguy hiểm với lại ba mẹ nó không thích như vậy.

Cứ nghĩ lại nó lại thấy rùng mình, thật là đáng sợ. Nó không hiểu tại sao lúc đấy người nó cứng đờ, tay chân luống cuống, như kiểu não không còn hoạt động nữa. Nó giờ chỉ muốn tát cho tên kia bầm dập mặt mũi luôn. Thực sự mà nói nếu không có Khánh Minh thì không biết hôm nay nó thế nào rồi. Giờ nhìn mặt anh cứ thấy xấu hổ. Cơ mà nói nó mới sực nhớ ra cái áo của anh. Lần trước cái khăn nó còn quên chưa trả anh nữa. Thật là hậu đậu quá mà. Mai chắc nó phải nhớ kiểm cái hộp để đem trả đồ cho anh.

Tua lại tua lại, phát hiện ra là lúc anh khoác áo cho, liệu có thấy gì không nhờ. Ôi không thể nào được

- Aaaaaaaa_ Nó bịt mắt không muốn nhớ lại nữa, thật là xấu hổ quá mà

Tại kia ở dưới ngơ ngác, cùng suy nghĩ có khi nó nào bị điên rồi không nữa.

Tự nhiên nó thấy tin nhắn của Khánh Minh, nó hơi đơ đơ cầm điện thoại lên

- "Em đang làm gì đấy?"

- Dạ ☺ _ Nó sent lại

- " không phải lại đang khóc đấy chứ"

- "Đâu có đâu ☺"

- Thế thôi em ngủ đi mai còn đi học"

- "Dạ

Cơ mà áo của anh"

- " Cho em đây□"

- " Thật ư?"

- " Anh có nói đùa đâu."

- " Cho rồi hem được đòi lại đâu đấy"

- "em có thích anh không ảnh gả luôn cho này"

Ôi trời, nó điên mất anh cứ thả thính nó thế này

- " □□□ cơ mà cảm ơn anh nhé. Không biết hậu tạ thế nào luôn"

- "Ngoài em ra anh không nhận thứ gì khác đâu"

Nó muốn bình thường cũng không được nữa mà...

..... tưởng chừng như nói chuyện vài câu rồi thôi ai mà ngờ anh cứ thả thính nó từ đầu đến cuối, nhắn tin cho đến 11h, nó buồn ngủ nên đi ngủ trước. Tóm lại là từ đầu đến cuối anh nói câu nào ngập tràn thính câu đấy. Bảo sao nó đứng không vững được là phải.

□□□□□□□

Hay là cho triển luôn đi nhĩ?

Cho tớ xin ý kiến □

Cơ mà mấy bạn vào sàn truyện đọc giúp tớ với. Chứ mấy trang khác hem có đầy đủ đâu. Nhé

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: 1-4

Được cảnh giác an toàn từ ngày hôm qua nên hôm nay nó phải thật cẩn thận

6h30'

Điện thoại nó reo chuông, trong lúc mơ màng nó áp điện thoại vào tai mắt còn nhắm.

[- Giờ mà còn ngủ à. Vào lớp rồi kìa_ Cái giọng nhẹ nhàng của Thu Hà vang lên

- Hà_ Theo phản xạ nó bay từ trên giường cao gần 2m xuống và.... Rầm. Nó tiếp đất, trong khi nó còn ê ẩm đau phát khóc thì 3 đứa cùng phòng nó ôm bụng cười bò lẫn ra

Nó lúc này mới nhận ra mình bị lừa, ầm ức không nói nên lời

- Hahaha.... hôm qua cảnh báo trước rồi mà không nghe_ Thu Hà cười

- Mấy đứa chơi ác thế

- Hôm nay nói dối hông có tội_ Yến Anh chia cái video vừa quay cảnh nó bay xuống cười lẫn lộn

- Yaaaaaaaaaa. Yến Anh bà muốn chết sao_ Nó không buồn đứng dậy ngồi luôn đáy phần nộ

- Ahyhy... Yeah_ Yến Anh quay qua nháy mắt với Hà Anh

- Hãy nhớ lấy cái mặt đẹp gái của tôi_ Nó nói xong thì đứng dậy nhưng hình như nó bị trật chân mất rồi. Làm sao đây

- Tôi bị trật chân rồi_ Nó cúi xuống xoa xoa cái chân

- Mọi lời nói hôm nay đều không đáng tin hen_ Hà Anh phũ phàng rồi kéo balo đi học

- Định lừa ai hả? Bai đi trước đây_ Yến Anh nháy mắt với nó rồi cũng đi luôn còn mình Thu Hà

- Bà lấy dùm tôi thuốc thoa giảm đau với

- Bà nghĩ tôi tin ư? Nhanh lên sắp vào lớp rồi kìa_ Thu Hà ngồi nghịch điện thoại nói

- Không đùa mà_ Nó khóc

- Hà_ Thu Hà giật mình nhìn nó: Bà bị đau ư?

Nó gập đôi vịn vào thành giường đứng lên nhưng hình như nó sưng lên rồi hay sao ý.

Thu Hà chạy lại đỡ nó

- Tôi xin lỗi mà. Tại tôi nghĩ là....

Nó không nói gì cả lại lấy thuốc thoa lên phần đang sưng đỏ cả lên.

- Bà đi học đi. Điềm danh dùm tôi. Rồi xem sổ sách trên lớp luôn dùm tôi. Có gì bảo Gia Bảo giúp

- Bà đau lắm sao? Tôi đưa bà xuống phòng y tế_ Thu Hà nhìn chân nó đang sưng lên

- Tôi không lết nổi đâu. Đau chết mất_ Nó dãn gĩa nước mắt

- Tôi xin lỗi nhé_ Thu Hà đỡ nhớ đứng dậy

- Không được đâu_ Nó lắc đầu

- Hay tôi công bà nhé_ Thu Hà bắt đầu lo lắng

- Thôi bà đi học đi sắp muộn rồi đây

- Sao thế được, bà cố đứng dậy đi, tôi lấy đồ thay cho bà

- Chắc nó bong gân rồi. Đau quá

- Hay tôi gọi Yến Anh quay lại nhé

- Chắc nó đến trường rồi, giờ có khi vào lớp cũng nên

Nó vừa nói xong thì điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó

[- Dạ chị

- Em sao vậy? Khóc à
- Hiccc em bị ngã, bong gân rồi hay sao ý.
- Sao lại thế được. Bây giờ em đang ở đâu?
- Em đang ở phòng ạ.
- Có mình em thôi sao?
- Có cả Thu Hà, nhưng...
- Hà là con gái sao nâng được em chứ. Ở đây đi chị qua. Nhé, đừng đứng lên nó sẽ đau hơn đây. Mà em ở phòng nhì
- A2304
- ok vậy giờ chị qua liền
- Vâng]

Nó tắt điện thoại quay qua nhìn Thu Hà

- Bà lên gác lấy balo tôi với
- ok

Nay sao nó chịu đau giỏi thế chứ bình thường đứt tay đã khóc um lên rồi. Rồi Thu Hà giúp nó đi VSCN và thay đồng phục

5'sau Gia Khanh và Khánh Minh đã đến cửa phòng nó, vừa thấy nó đã chạy nhanh vào.

Nhìn thấy chân nó đã sưng to hơn rồi

- Đi đứng kiểu gì thế không biết
- Em bay mà_ Nó nói

Đến nước này rồi mà nó còn đùa được nữa

- Nào, Minh em cõng Đan xuống phòng y tế của kí túc đi

Nó ban đầu định phản đối vì ngại nhưng cứ để thế thì nó sẽ đau chết mất nên đành phó mặc số phận đi vậy.

Nó cũng không béo nên việc nâng nó lên được là rất bình thường

Gia Khanh và Thu Hà theo sau, cầm theo cả balo của nó

Nó và anh ra đến cổng kí túc là chung tâm của mọi ánh nhìn nhất là học sinh trường nó, lại còn đúng lúc giờ đến lớp nữa chứ, đông quá luôn. Mọi người ò lên nhìn theo bàn tán, còn lấy điện thoại ra chụp. Nó đoán 30s sau lại có trên page trường cho xem. Haizzz

Nó được đưa vào phòng y tế.

Sau khi tiêm thuốc giảm đau và dán miếng dán cho nó dịu bớt đi thì nó cũng đỡ đau hơn rồi. Sao giờ nó lết xác vào trường được chứ. Nếu mà để Khánh Minh cõng vào trường thì không biết chuyện gì xảy ra luôn. Nghĩ đến cảnh bị khủng bố tin nhắn rồi trả lời việc thanh minh nó cũng mệt. Rồi thầy cô mà thấy nữa thì. Ôi thôi nó không muốn nghĩ đến nữa. Có khi lại bị fangirl của anh đến hỏi chuyện như mấy lần trước chắc nó chết mất.

- Giờ em muốn lên lớp chứ_ Gia Khanh hỏi nó
- Vâng nhưng...
- Hey baby, nhiệm vụ cao cả của cung_ Gia Khanh đá chân Khánh Minh đang đứng dựa vào tủ thuốc xoay điện thoại
- Thôi ạ_ Nó xua tay
- Giờ em tự đi nhé_ Gia Khanh trừng mắt nhìn nó
- Em_ Nó xụ mặt đáng yêu
- Nào... Gia Khanh đỡ nó đứng dậy cho Khánh Minh cõng nó

Thu Hà cười tít cả mắt nhìn nó bị nó lườm cho cái. Nhỏ còn chụp cả ảnh gửi cho Yến Anh phận nợ

Lúc này dư luận lên đỉnh điểm này, vừa bước vào trường đã là trung tâm mọi ánh nhìn. Ai nấy mắt chữ A miệng chữ O nhìn tụi nó. Thu Hà và Gia Khanh thì cũng cứ cười cười. Nó ngại chết mất. Cũng may cái chân được băng bó cẩn thận làm mình chứng cho sự trong sáng của nó chứ không thì... lần này nó ăn gạch đá ầm rồi

- Sao hôm nay vào muộn thế nhỉ?_ Nó thắc mắc, sao không vào đi cho nó đỡ ngại

- Hết tiết đầu rồi nàng_ Khánh Minh trả lời

- Dạ.... vậy là đi học muộn sao?

- Chứ gì nữa

- Thế có bị kỉ luật không. Em sợ nhất là cái đấy

- Bạn trai em là hội trưởng mà còn sợ à_ Khánh Minh cười làm tụi con gái trong trường phát đầu tim, có lẽ chưa ai thấy Khánh Minh cười mấy.

- Em sợ xiu nữa em bị đánh cho tả tơi ra mắt_ Nó chếp miệng

- Thì bảo là bạn gái anh không ai làm gì em đâu mà

- Thôi em xin nhé. Em lại nhận gạch đá xây được biệt thự cũng nên. Mà anh đi nhanh em với. Ngại quá

-Nhẽ ra em phải cảm thấy hạnh phúc khi được đi với anh chứ nhỉ

- Đi nhanh em nhờ

Khánh Minh không nói gì chỉ cười cái. Nó không dám nhìn trước sau hay hai bên, cúi đầu vào lưng anh luôn. Nó biết chuyện gì đang xảy ra bên ngoài mà. Chắc người ta đang nhìn nó bằng ánh mắt viên kẹo đồng luôn chứ gì. Ôi nó không muốn có nhiều anti đâu.

Nhanh chóng nó cũng được an tọa trên ghế của nó, Thu Hà bỏ balo xuống ghế cho nó

- Bạn gái anh có chuyện gì gọi anh nhé_ Khánh Minh quay qua cười nói với Thu Hà làm nhỏ muốn hét lên luôn. Còn tụi lớp nó thì ồ lên, nó thì đỏ mặt

- Mày vừa phải thôi nha cung. Tao gả em tao cho mãi lúc nào vậy?_ Gia Khanh đá Khánh Minh rồi quay qua nó: Có gì gọi chị nhé. Giờ chị về lớp đây. Hà ơi... có gì em giúp Đan dùm chị nhé.

- Dạ chị về lớp đi ạ. Em sẽ chăm sóc bạn gái anh Minh tử tế mà. Chị yên tâm

Gia Khanh cười, Khánh Minh nhìn nó cười một cái, nó vô tình nhìn thấy, tim nó chắc tan chảy rồi mất.

Rồi Khánh Minh và Gia Khanh vừa đi ra khỏi lớp nó thì thôi rồi. Nó như kiểu là con mèo ngon mà tất cả con sói đang tranh chấp nhau ý. Nó lườm trước được mà

Cho đến lúc nó sắp điên đầu mắt mới hết

- Trại ai hôm nay 1-4 mà

Giờ tất cả mới nhớ ra. Nó chết luôn mất. Vừa ngồi bình yên chưa được 30s thì bỗng nhiên Thu Hà ôm chầm lấy nó la hét om sòm làm nó tức điên lên

- Tao yêu mày quá Đan ơi

- Tao không yêu mày

- Aaaaaaa kệ mãi... tao yêu mày quá_ Thu Hà chia cái điện thoại của mình trước mặt nó, là Khánh Minh vừa add facebook nhỏ

- Có gì hay_ Nó nhủu mày

- Được anh ý add là niềm hạnh phúc nhất của cuộc đời tao rồi haha... tao sẽ đi khoe với Yến Anh cho nó biết mặt ahyhy

- Cái đồ....

- Nhờ có mày tao mới được anh ý add. Tao yêu mày quá. Đan ơi anh yêu em nhiều lắm

- Nhỏ này.

- Là la là là la ahyhy... _ Nhỏ ôm điện thoại cười như con hăm

- Tôi đập bà ra ngoài bây giờ

- Ủa có hội trường chống lưng muốn làm gì thì làm à?

Nó hất mặt thách thức xong quay qua cười như kiểu bị tăng động.

Nó lấy điện thoại trong balo ra nghịch, vừa bật lên thấy gọi nhờ từ Yến Anh và Minh Anh, nó biết kiểu gì cũng hỏi vụ hồi nãy mà.

Đúng như nó dự đoán, bức ảnh đẹp để lúc anh công nó được up lên thật. Nó biết sống sao với dư luận đây

Nó thấy tin nhắn từ messenger

Nó cười cười nhìn biệt hiệu Khánh Minh vừa đặt cho nó là "bảo bối". Kèm theo tin nhắn "Anh nhớ em quá". Hôm nay nó đâu có điên đâu mà tin lời của anh, cứ thích thả thính nó là thế nào. Nó chia ra cho Thu Hà xem, nhỏ hét điên lên rồi đập nó nó tới tấp, xong mới phát hiện ra cái chân đau của nó

- Đánh tiếp đi _ Nó lườm Thu Hà

- Hi..... sorry baby

Nó lườm nhỏ cái rồi quay qua nghịch điện thoại, anh mà đã thế nó cũng đâu kém. Nhanh chóng đổi màu sắc trò chuyện thành màu đỏ và đổi biệt hiệu của anh thành "My world" kèm theo tin nhắn "em cũng vậy"

Chỉ sau 15s tin nhắn anh rep lại

"Em rảnh không?"

"Có ạ" nó ngây thơ trả lời

"Thôi thì mình yêu nhau đi cho nó bận nhì"

Nó điên với anh mất, người gì mà. Thế này làm sao nó sống nổi chứ

"Lại thả thính em đi"

"Ồ lại không tin anh à"

"Cho em xin nhé"

"Em thích uống trà sữa không?"

"Có chứ, em thích uống vị cacao ý"

"Anh cũng thế. Nhưng anh vô cùng thắc mắc"

"Sao ạ"

"Anh tìm hiểu mãi mà không biết khi pha trà người ta đổ trà vào sữa hay sữa đổ vào trà trước. Em biết không?"

"Em tưởng anh thông minh lắm cơ"

"Sao?"

"Ngốc quá. Trà đổ và sữa hay sữa đổ vào trà trước chẳng được"

"Thế sao anh đổ em rồi mà em chưa đổ anh"

Ồi..... nó không biết nói gì nữa rồi. Tim nó tan chảy thật rồi. Nó mới xem đoạn clip tỏ tình này còn hết âm cả lên. Bây giờ có người nói lại với nó, lại còn là anh nữa. Nó không quan tâm hôm nay là ngày gì nữa rồi, nó điên..... vì anh mất

Mãi không thấy nó rep lại ảnh hỏi

"Em đang làm gì à"

"Em đang cười"

"Sao cười?"

" Anh dễ thương quá. Thôi vào lớp rồi em off đây"

Nói rồi nó tắt điện thoại để vào lớp. Nó quay qua hỏi Thu Hà

- Bà thích uống trà sữa không?

- Đi mua đi. Tôi uống vị sữa chua nhé

- Đồ nhạt nhẽo_ Nó buồn 3 từ rồi lấy sách vở ra học bài. Hôm nay là cá tháng tư, nó quyết tâm không để bị lừa đau đớn như vậy nữa

Haizzzzz nay tớ bận quá. Mí bạn thông cảm nhé.

Cố gắng viết cho nó dài dài. Cơ mà có nhạt quá thì nói để tớ" thêm muối" vào nhé

Có chút thay đổi chương mới mọi người thông cảm nhé

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Buổi học nhanh chóng kết thúc, nó và Thu Hà đang xoay sở để cho nó lết xác về kí túc thì tại Gia Khanh đã xuống lớp nó, cũng may trong lớp còn nó và Thu Hà

- Đan em có làm sao không?_ Minh Hoàng và Minh Anh hỏi nó

- Không thấy mà còn hỏi_ Gia Khanh đá mỗi đứa một cái rồi.

Hai đứa kia phụng phịu làm nó phì cười

- Hemmmmm em không sao cả đâu. Mọi người về đi. Bây giờ em với Thu Hà về cũng được.

- Hà em đừng giúp nó xem có bò về được kí túc không nào. Sướng à không biết đường hướng_ Gia Khanh lườm nó

- Chị độc ác thế_ Nó bĩu môi

- Bà lại ăn hiếp vợ tương lai của người ta đi_ Khánh Minh nãy giờ lên tiếng, vừa nói xong làm tất cả ồ lên trừ nó

- Hai đứa không cần thiết thế đâu nhé. Chị đang FA nhé, mình Hoàng với Minh Anh chị cũng mệt rồi hen_ Gia Khanh nói

- Đan bà bỏ tôi ư_ Thu Hà trưng bộ mặt đáng thương nhìn nó

Nó chỉ cười từ đầu đến cuối vì nó với Khánh Minh đang diễn cho hết ngày hôm nay mà.

- Hai chị em muốn thì tự đi kiếm gấu nhé. Nào vợ lên anh đưa em về nào

- Aaaaaaaa.... đừng có mà như thế_ Minh Anh cười: Ngọt ừ chịu được

- Vợ ghen với nó à. Hay anh bế vợ ra xe nhé_ Minh Hoàng cười cười nhìn Minh Anh

- Tao nghĩ chơi với bốn đứa chúng mãi luôn. Giờ chị với em cùng hội độc thân vui vẻ nhĩ_ Gia Khanh quay qua nói với Thu Hà, nhỏ cười tít cả mắt

- Thế mà Đan em cứ chối mãi đi_ Minh Anh nói

- Sao em cứ để chúng nó lừa nhĩ?_ Minh Hoàng khoác vai Minh Anh nói

- Ủ nhĩ... quên mất hôm nay là ngày Cá. Cơ mà hai người cứ đùa đùa thành thật giờ

- Ở vốn dĩ nó là sự thật mà em nhĩ_ Khánh Minh quay qua nhìn nó cười. Nó chết luôn với anh quá. Suốt ngày thả thính nó ngập tràn thế là thế nào.

Nó chỉ cười không nói gì vì biết nói gì bây giờ đây.

- Hay hai người yêu nhau luôn đi _ Minh Anh nói

- Chị phản đối _ Gia Khanh đập bàn

- Sao ạ? _ Minh anh ngây mặt hỏi

- Hai đứa chúng mày tao đã phát điên giờ còn đến hai đứa này sao chị sống nổi

- Vậy chị kiếm anh nào yê đại đi _ Minh Anh cười khi

- Vợ quên là trai thấy bà Khanh là chạy mất dép à. Ai mà thêm yêu bà _ Minh Hoàng đứng nghịch điện thoại này giờ lên tiếng

-Thằng mất đại này. Muốn chết hả _ Gia Khanh lườm Minh Hoàng

Nó chỉ cười mãi, Thu Hà thì nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Không đúng như mọi người nói là họ là playboy ền playgirl cả nên không thân thiện với người bình thường, nhỏ thấy họ thân thiện quá đi ý chứ.

Mãi một lúc sau nó mới được anh công về kí túc, Gia Khanh biết nó không đi lại được nhiều nên mua cho nó rất nhiều đồ ăn, có thể để nó làm đại lí bán đồ ăn cũng nên.

Thu Hà đi ăn với Yến Anh và Hà Anh còn mình nó nằm trên giường ngủ. Nó đòi giường với Hà Anh ở dưới cho tiện việc đi lại. Nó gọi cho mẹ kể lể không được an ủi xui nào còn bị mẹ nó chửi cho vì tội hậu đậu mãi không chữa. Mẹ nó said: con gái lớn ngần ấy rồi mà chẳng bao thay đổi chút nào. Ra thành phố ở mà chẳng khôn hơn được. Không biết bao giờ mới lớn ra được đi chứ. Như chị sau chẳng mà nào thêm nhìn, cứ ở đấy mà mơ đại gia nha con. Vừa lười nhác vừa vụng về hậu đậu đã thế lại còn suốt ngày ngủ. Sau không biết mày làm gì mà ăn hả con. Mẹ không nhận nuôi mày đâu nhá."

[- Mẹ suốt ngày thế. Trước ở nhà cũng bị la bây giờ cũng bị la. Mẹ cứ đợi xem con sắp kiếm được thằng người yêu vừa đẹp trai còn tốt bụng, tóm lại là vô cùng perfect cho mẹ xem

- Coi lại bị lừa nha con. Ở đấy mà mơ. Giờ mà yêu đương mẹ cho con về luôn à ha.

- Sao trước mẹ bảo là không cấm con còn gì.

- Nói thế thôi chứ mẹ đang sợ cho cũng không ai thêm rước mày cơ

- Suốt ngày mẹ đim con là sao

- Ở bởi vì mẹ thích thế

- Con gọi mách ba à hen

- Ok con yêu, gọi được mẹ cho mày thêm tiền cơ. Mà thôi bây giờ mẹ còn phải đi dọn cơm cho trai cưng của mẹ đây nhé.

- Mẹ oi.

- Gì nữa?. Đừng xin thêm tiền mẹ không có cho đâu nhá

- Lúc nào cũng nghĩ xấu về con không à

- Thế sao?

- Mẹ oi..... con nhớ mẹ quá

- Hơ... có điên mới tin mãi nha con. Tưởng mẹ không biết hôm nay là ngày Cá ư?

- Tính lừa mẹ mà...

- Con nghĩ mẹ là ai đấy hả. Mà thôi ăn uống gì đi nhé. Ôm ra đây mẹ không có tiền thuốc thang đâu. Giờ mẹ đi ăn cơm đây]

Nói xong mẹ nó tắt luôn không kịp để nó nói thêm câu nào. Suốt ngày khinh thường nó đi. Hừ..... nó chưa thấy ai giống mẹ luôn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Sinh nhật đáng nhớ

Những ngày thi học kì vô cùng bận rộn, nó học bù đầu bù tóc cả lên. Do lâu nay chỉ yêu thích mỗi tiếng anh nên nó bị học lệch môn và bây giờ thi thì nó khổ vô bờ bến. Phải học lại từ hồi đầu năm, nhờ Gia Khanh giảng mấy môn tự nhiên, mượn vợ của Hà Anh để tham khảo văn. Suốt mấy ngày thi nó lăn vào học đến quên cả ngủ. Nó đang hạ quyết tâm lấy học bổng cao quý vậy nên bằng mọi giá nó phải học. Mẹ nó còn nói nếu không được học sinh giỏi mẹ nó cho về quê học luôn. Mà ở cái trường lớp toàn những người học giỏi như thế, nó bon chen thế nào đây.

Ra khỏi phòng thi, nó thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy không khí trong lành hơn bao giờ hết, thế là cuối cùng cũng xong nhưng ngày vất vả nhất với nó.

- Tôi tìm lại được bình yên rồi_ Nó ngồi ở ghế đá tận hưởng không khí trong lành
- Thấy bà học tôi cũng phát sợ luôn. Tôi học lệch môn là thế mà _ Thu Hà mệt mỏi ngửa cổ dựa vào thành ghế bên cạnh nó nói
- Haizzz... lần này mà trượt mất cái xuất sắc chắc về nghỉ hè chẳng yên mất
- Gì mà không được. Lớp có mình bà với Gia Bảo học tốt mà ông bị yếu mất văn thì còn làm ăn gì được nữa
- Như nó hơn tôi lí với hóa. Ôi tại sao sinh ra mình lại còn sinh ra lí với hóa làm gì để rồi phải ghét nhau thế không biết
- Tôi đang lo không trong top 5 cũng ăn cảm này
- Haizzz_ Nó thở dài: Về ngủ nào. Buồn ngủ quá_ Nó kéo Thu Hà đứng dậy
- Nghe nói bà Hà Anh lần này thủ khoa bên Văn rồi
- Nó môn gì cũng giỏi lại bảo. Hơ hơ buồn ngủ quá_ Nó vừa đi vừa lấy tay che miệng ngáp ngủ

Hai đứa đi về kí túc, mỗi đứa mỗi giường và ngủ không quan tâm gì bên ngoài cả, không ăn uống gì luôn. Nó lúc này chỉ muốn ngủ thôi.

Mấy nay nó còn chẳng thèm chú ý đến ngoại hình nữa, do không quen thức khuya nên trên mặt nó xuất hiện kẻ thù của nó là mụn. Đau lòng ngấm dung nhan trước gương, nó khóc không ra nước mắt mất. Hic... xấu hết mặt nó rồi còn đâu nữa

- Hic hic_ Nó soi soi cái mụn
- Trài ai, một hai cái làm gì đâu mà than thế _ Hà Anh đang xem phim trên giường nó lắc đầu
- Xấu hết mặt rồi còn đâu _
- Đây_ Yến Anh nâng tóc mái lên cho nó nhìn
- Khiếp thế
- Thế nên bà than nữa tôi cho bà ra khỏi phòng luôn đây

Nó gật gật nhưng trong lòng thì khóc ròng. Lâu nay có bao giờ nó lên mụn đâu chứ.

Thi xong rồi làm gì đâu, nó ôm cái laptop của Thu Hà xem phim trên gác. Nó thấy Thu Hà nghe điện thoại xong nói với Yến Anh và Hà Anh gì đấy rồi ra ngoài

- Ở đi đâu đấy_ Nó tò mò
- Lên trường, hình như thông tin của tôi bị sai. Cô gọi_ Thu Hà nói
- Ở thế hai bà _ Nó nhìn Yến Anh và Hà Anh
- Lớp người ta đi chơi _ Yến anh cười cười nhìn nó ngáy mắt rồi kéo Hà Anh đi
- Bảo sao _ Nó bĩu môi rồi quay lại xem phim
- Chắc tối tôi mới về. Minh bà ở phòng đấy nhé. Xong đi chơi với hội bạn cũ hen _ Thu Hà nói
- Nài nài... không đâu, tôi không chịu đâu đấy. _ Nó phẫn nộ
- Sorry mà _ Thu Hà trưng bộ mặt cún con nhìn nó rồi chạy mất

Mấy nhò này bỏ rơi nó một mình thế à. Cơ mà hôm nay Gia Khanh hay Minh Anh cũng chẳng gọi cho nó nhỉ? Bơ nó hết rồi à. Còn bạn trai tin đồn của

nó nữa. Đâu hết rồi. Chẳng ai quan tâm nó rồi à.

Đang xem phim đến đoạn gay cấn thì mẹ nó gọi

[- Con nghe ạ

- Chị Đan ạ. Em đây

- Hôm nay mẹ có cho ăn nhằm gì không tự nhiên gọi cho chị cơ

- Tại em thích gọi cho chị. Em nhớ chị quá khikhi

- Hôm nay hem phải ngày cá nha cung

- Biết rồi mà. Hôm này em yêu về

- Thằng kia.... tao chị mãi nha. Muốn chết hả

- Haizz vẫn như ngày nào. Chẹp chẹp em chắc chắn là bị vẫn bị ế chẳng ai thèm nhìn đến chứ gì

- Cho nói lại hen... chị mãi nhiều không đến nổi. Nhưng chẳng qua là chị không thích thôi. Hiểu chứ?

- Mẹ bảo là chị vừa lười vừa hậu đậu chẳng ai dám yêu chị đâu

- Lại được mẹ đầu độc hết cái xấu về chị vào đầu mãi rồi còn đâu..

- Thật ra thì em nói này....

- Nói gì nói lẹ đi

- HAPPY BIRTHDAY TO MY BABY

- Hà.... hôm nay ngày mấy nhĩ?

- 28/4 hí hí

- Ô nay nhóc nhớ luôn sinh nhật chị cơ. Then kiu baby

- Ở thế chị không nhớ à

- Chị vừa thi xong lúc sáng này. Ngủ đến giờ mới dậy ý

- Haizz thế thôi em tắt nhé. Chị yêu sinh nhật vui về. 30/4 về em với mẹ tặng quà cho. Bật mí là nó vô cùng đặc biệt luôn

Nó chẳng dám nói gì nữa luôn. Cảm động quá ý chứ. Không ngờ thằng em suốt ngày cãi cọ đánh nhau với nó lại tình cảm như vậy. Tự nhiên nó lại nhớ nhà, chẳng hiểu nước mắt ở đâu tự nhiên tuôn ra. Nó ngả người xuống giường ôm gối khóc.

Gối của nó ướt đầm luôn. Nó đầu tóc bù xù lết xuống dưới kiem gì ăn. Chẳng nhẽ sinh nhật nó lại buồn thế ư? Nhặt nhèo quá. Tầm giờ năm trước mà ở nhà thì mẹ nó tổ chức sinh nhật cho nó này, bạn học cùng lớp này, bố mua tặng nó cả đôi giày hàng hiệu mà nó mơ ước mãi này. Hic giả như lúc này nó được ở nhà. Ôm mấy gói snack lên gác thì lại có điện thoại_ Là Phương Vy bạn thân ở quê của nó

[- Happy birthday to you

Happy birthday to you

Happy birthday happy birthday

Happy birthday to Đan. Hem bayby sinh nhật vui về. Thật ra thì tao định chúc mãi từ lúc 00h cơ, nhưng mày bảo mày đang ôn thi nên thôi. Hí hí

- Tao nhớ mày quá

- Ai kêu bỏ tao lên đây học làm gì giờ kêu nhớ với nhưng

- Tao muốn về nhà cơ

- 30/4 chắc về. Chúng mình đập phá. Thi cứ kiểu gì rồi. Cả ngày nay chẳng thấy mày onl

- Tao ngủ từ lúc thi về

- Đồ con lợn. Thế ăn uống gì chưa. Rồi anh bạn trai của mày mua bánh kem cho mày chưa
- Chẳng ai biết cả. Bơ tao hết rồi. Tao chỉ yêu mỗi mày thôi
- Lại giờ cái màn sến súa của mày ra đây đi. Hứ
- Ahyhy
- Quên kể mày nghe. Cái thằng thâm thương trộm nhớ mày suốt 4 năm cấp hai bây giờ nó có người yêu rồi nhé. Xinh cực
- Mặc dù tao chưa nhìn thấy nhỏ đấy nhưng tao nghĩ cả trường mày làm gì có đứa nào nào đẹp bằng tao
- Thế bố mày đây là cái gì
- Ọe ọe...
- Đo concho này
- Cơ mà thằng nào cơ. Tao nhiều người thích thế ai mà nhớ thằng nào hí hí
- Ồ thế không nhớ anh "Đan yêu dấu" của mày ư hahaha
- Nhắc đến thấy sợ. Thằng cha khủng khủng đó mà cũng có người thích cơ
- Hơ... mày vừa phải thôi chứ
- Kệ tao...

.....]

Nhận ra thì sau tất cả chỉ có mỗi bố mẹ, em trai và Phuong Vy tốt với nó thôi. Cơ mà bố nó quên mất sinh nhật hay sao ý nhỉ. Nó nằm lăn ra giường vừa ăn snack vừa nghịch điện thoại. Đến facebook còn nhớ sinh nhật cơ sai nó lại quên sinh nhật mình không biết. Công đi rep lại lời chúc sinh nhật nó cũng mất cả tiếng đồng hồ. Haizzz được nhiều người quan tâm cũng khổ mà.

Điện thoại phòng nó reo chuông. Lại phải lật đặt chạy xuống nghe điện thoại.... hemmm nó có bưu phẩm gì đấy. Ai tặng quà cho nó chắc

Nó nhanh chân chạy xuống công quên luôn là hiện tại nó đang mặc đồ ngủ và đầu tóc thì rối. Mặc kệ, nó kí tên nhận rồi ôm hộp quà phòng

Vừa mở ra... nó ôm há miệng ngạc nhiên một cách tột độ: một đôi nike màu đỏ nó "thâm thương trộm nhớ" bấy lâu nay mà không có tiền để mua. Cảm tò giấy dưới lên đọc. Mới dòng đầu nó đã muốn khóc mà. Bố nó tận bên úc còn gửi quà về cho nó cơ mà. Yêu bố quá. Cơ mà sao bố biết nó thích đôi này cơ. Ahyhy chỉ có bố hiểu nó nhất thôi

Nó muốn hét lên luôn quá. Đi thử vừa chân luôn, cũng đúng thời, bố nó toàn đi mua giày với nó mà.

Ôm đôi giày chạy lên gác gọi cho bố để cảm ơn nhưng thấy quái nào bố bận mất rồi.

Điện thoại bàn lại kêu nó lại có bưu phẩm lại lật đặt chạy xuống. Lần này nó đơ đơ trước đồng quà. Nó kí kí môi cả tay luôn mới xong, nó phải nhờ người ôm lên phòng đùm. Bao nhiêu là hoa với quà. Nó còn chẳng biết của ai luôn. Toàn không có tên, lần mãi mới được cái có tên, chắc toàn fan của nó mất ahyhy.

Cớ sao ai cũng biết mà tại Gia Khanh và mấy đứa cùng phòng nó lại không biết nhỉ. Buồn ghê

Nó lăn ra ngủ tiếp. Tối mà tụi kia vẫn chưa về. Nó cũng chẳng muốn xuống cantin ăn tối nên nằm luôn ra đấy. Điện thoại nó lại reo chuông là Gia Khanh gọi. Nó còn tưởng chị không nhớ gì đến nó rồi chứ

[- Em nghe ạ

- Nàng đang làm gì thế.

- Em đang ngủ

- Xuống dưới cổng đi. Chị đang đợi

- Đi đâu ạ

- Thì xuống đi.

- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi xuống thay đồ. Mặc cái áo ngang vai màu trắng, để vai trần, với quần baggy đen rộng bó gấu. Đi luôn đôi giày bố nó vừa tặng, bỏ điện thoại vào balo đi chơi rồi đóng cửa chạy xuống dưới.

Xuống đến nơi nó đã thấy có xe oto ở đấy nhưng không thấy chị dâu cả. Nhìn thấy bác tài xế nhà Gia Khanh quen thuộc nó mới dám lên xe

Rồi chiếc xe dừng lại ở đâu ý. Nó cũng chẳng biết nữa. Có khi nào.... nó kéo balo đao lại rồi xuống xe. Tới om thế này, rồi bác tài xế lái xe đi mất chẳng để nó kịp nói gì cả. Nó định bật đèn flash thì " tách" một tiếng nhỏ hàng loạt bóng đèn nhỏ được bật lên, một con đường trải đầy cánh hoa, hai bên trang trí vô cùng tuyệt vời. Một cảnh tượng tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt khiến nó đơ toàn tập.

Nó còn ngơ ngác nhìn xung quanh.... tò mò đi theo con đường đã trải sẵn hoa... " tách" lại một tiếng nhỏ nữa

- HAPPY BIRTHDAY TO YOU_ Tất cả đồng thanh. Nó vỡ òa trong hạnh phúc, tụi chị Gia Khanh nayg và con ba đứa cùng phòng nó nữa. Thế mà giấu nó mãi

- Ồ hay... sinh nhật em mà khóc thế kia à _ Minh Anh cười nó

- Muội thôi nên đi kìa _ Minh Hoàng nói.

Nó nhìn Khánh Minh anh đang cầm bánh kem, có in 3D hình nó, và anh đang cười nhìn nó. Nó cảm động chết mất. Nó thổi nến xong tất cả vỗ tay xong dẫn nó đi vào chỗ khác. Bây giờ nó mới biết đây là biệt thự nhà Gia Khanh. Nó cũng chỉ nghĩ nhà chị rất giàu nhưng không nghĩ là lại tới mức này. Nó thấy lạc lõng quá

Quay lại với bữa tiệc mà tự tay mọi người chuẩn bị cho nó, tuyệt vời lắm luôn. Nó yêu mọi người quá, thế mà suýt nữa trách nhầm mọi người rồi.

Chắc nó sẽ nhớ mãi ngày hôm nay luôn. Tuyệt vời lắm. Đôi lúc nó cảm thấy nó vô cùng hạnh phúc ý vì quen được những người bạn tốt bụng, những người thân thiết như anh chị em ruột.

Bữa tiệc xong, mỗi người một việc xong rồi chụp bao nhiêu là ảnh. Nó đi chụp với từng người một cho đến Khánh Minh thì nó gỡ đầu nhìn anh cười

- Sao tự nhiên nhìn anh cười thế kia. Đùng nó là em định tỏ tình với anh đấy nhé _ Khánh Minh bỏ điện thoại xuống nhìn nó

- Giờ mới biết anh anh ảo tưởng vậy đấy _ Nó bĩu môi

- Thế sao? _ Anh cười

- Hi _ Nó gỡ đầu

- Ồ hay... tự nhiên nhìn anh cười kìa. Nếu muốn bày tỏ tình cảm thì cứ nói đi. Có khi anh còn suy nghĩ lại cũng nên

- Không phải. Hay bây giờ em với anh chơi trò chơi. Anh sẽ ngồi yên nghe em thả thính anh... ahyhy. Nếu anh bình thường thì anh thắng còn nếu anh có lỡ say nắng em rồi thì anh phải chịu phạt đấy

- Nhưng anh đồ mất rồi

- Còn chưa bắt đầu. Cầm lừa em. Rồi bây giờ anh sẵn sàng chưa

- Ok _ Anh nháy mắt

- Ồ... trong mắt anh có gì kìa

- Hà... có gì đâu

- Có... rõ ràng là có hình bóng của một người thích anh mà

Khánh Minh phì cười, không biết bao nhiêu lần anh được con gái tỏ tình rồi nhưng chưa thấy anh dễ thương như nó

- Anh đồ chưa?

- Chưa

- Haizzzz... _ Nó thờ dài

- Sao?

- Anh thích xem 10 vạn câu hỏi vì sao không? _ Nó tò mò

- Không

- Em cũng không. Vì trong đó nó chẳng giải thích được vì sao em thích anh cả_ Nó cười dễ thương chết người

Đơ... thật sự Khánh Minh đơ toàn tập trước nó. Nhưng vẫn cố tỏ ra rất bình thường

- Tiếp đi

- Thế anh vẫn chưa đồ à..._ Nó lại thờ dài

- Lại thờ dài

- Anh có bị cận không vậy?_

- Không_ Khánh Minh ngậy thơ trả lời

- Vậy tại sao anh vẫn không nhìn ra là em thích anh hả?

Một lần nữa Khánh Minh bị đơ toàn tập. Ôi sao nó dễ thương thế này chứ

- Anh không chơi nữa đâu

- Không được bỏ cuộc

- Nhưng cứ tiếp tục không biết anh sẽ làm gì em đâu đây_ Khánh Minh cười gian

Nhìn mặt anh nguy hiểm quá. Nó đá chân anh một cái

- Thật ra thì em chỉ định xin chụp ảnh thôi.

- Em fàn anh ư?

- Không_ Nó lắc đầu

- Thế thôi...

- Thế thôi_ Nó tỏ vẻ giận dỗi quay đi

- Đây_ Anh kéo tay nó lại, bắt nó ngã vào người anh, khoảng cách chạm môi 1cm vô cùng mờ ám. Nó đơ mắt nhìn anh chưa kịp định hình thì anh đã chụp ảnh bằng điện thoại của anh. Bất chợt khựng lại. Lúc này nó mới giật mình đẩy anh ra. Nó đỏ mặt ngại quá bỏ ra ngoài kia. Khánh Minh cười nhìn nó.

Anh không thích giống người khác, anh luôn độc và lạ hơn. Vậy nên anh chụp ảnh cũng không thể giống anh từng chụp với nó được. Thế thì nhạt lắm. Bối có người đẹp, điện thoại đẹp và app chụp ảnh đẹp suy ra là bức ảnh vô cùng đẹp.

Nó ra báo với Gia Khanh xin về trước vì đau đầu. Xong Gia Khanh gọi xe đưa nó và ba đưa cùng phòng về. Nó còn ôm theo đồng quà tặng về. Hôm nay nó thích lắm. Nhưng nó ghét anh

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Hẹn hò ư?

Năm lớp 10, quả thực trôi qua rất nhanh. Nó còn chưa kịp làm gì mà đã hết năm học rồi. Nhìn đi nhìn lại thì nó cũng xinh xắn dễ thương lắm chứ, thế mà đến giờ vẫn chưa mối tình vắt vai là thế nào nhỉ? Mấy đứa bạn trai lớp nó thì cũng ít dám nói chuyện với nó, hỏi bài thì cũng tỏ vẻ sợ sợ, nó có làm gì đâu cơ chứ. Hỏi ra mới biết là người ta cứ tưởng nó có gấu rồi cơ, nên mới không dám lại gần, đã thế gấu lại còn là hội trưởng nữa. Hzzzz nó oan quá mà. Năm học này thì quả thực với nó là một điều tuyệt vời, đúng hơn là được học ở ngôi trường này với nó là một điều vô cùng hạnh phúc. Nó quen được nhiều người bạn tốt, nhiều người mà thân thiết như anh chị em chẳng hạn như tụi Gia Khanh, và.... nó còn tìm ra ý trung nhân của nó nữa chứ. Ahhy

Trước ngày tổng kết năm học

- Haizzzz sắp xa nhau rồi. Nhớ quá_ Nó ôm gấu than thở

- Biết làm gì với 3 tháng hè không có tụi bà đây_ Thu Hà chống tay thờ dài
- Ồ mấy đứa này, thích thì ở lại trường luôn đi. Than với thờ_ Hà Anh đang xem phim quay lại nói
- Đồ ác ma, máu lạnh, đồ không có lương tâm_ Yến Anh ném Hà anh cái gối
- Ồ.
- Haizzzz... Nghỉ hè sẽ đi đâu được nhỉ? Cơ mà năm nay chắc tụi ở nhà ngủ quá_ Nó chống hai tay ôm mặt
- Đi du lịch hem. Tụi bao bà đi luôn_ Thu Hà khoác vai nó
- Mày dám rủ mình Đan sao. Dám phân biệt đối xử ư?
- Nhà tụi bay chừng không đi đây đó sao_ Thu Hà
- ơ thể là mày đang tưởng tao nghèo rồi mày thương hại tao ư?_ Nó trừng mắt nhìn Thu Hà
- Không dám. Tao chỉ rủ thể thôi mà, có thật lòng đâu_ Thu Hà
- Àaaaaaa_ Cả ba đứa còn lại đồng thanh
- Tao nghĩ chơi mày luôn_ Nó đứng lên tỏ vẻ giận dữ nhưng thực ra là có điện thoại.

Nó chui lên gác nghe máy_ là Minh Anh gọi nó

[- Em xinh đẹp nghe đây chị

- Baby đang làm gì thế?
- Ngồi nhớ chị này giờ
- Lại bắt đầu đi. Đi ra phố đi bộ chơi hem?
- Này hay à nha. Em chưa được đi luôn
- Vậy thay đồ đi. Chị với chị Khanh qua đón, có 3 chứng minh thôi
- Ơ thể Hoàng huynh đâu
- Ghét cái mặt rồi. Ông với anh Minh đang chơi game
- Ok baby. Đợi em xíu hen]

Tắt điện thoại nó nhảy xuống dưới nhà, nhanh chóng thay đồ

- Lại đi hẹn hò ư?
- Chứ sao? Ai ế như mấy đứa đâu_ nó cười
- Hừ... tự an ủi bản thân chứ gì_ Yến Anh bĩu môi
- Mày bỏ bạn ở nhà theo trai à_ Hà Anh
- Đừng có về nữa, đi luôn đi_ Thu Hà
- Hoi mà... xíu về mua kem cho nà. Yêu nhiều lắm ý_ Nó nháy mắt tinh nghịch đi giày rồi chạy mất

Nó mặc quần jeans lưng rộng bó gấu quá đầu gối, với áo phông trắng rộng thêm đôi giày thể thao màu trắng và balo nhỏ đeo sau. Tóc cột đuôi ngựa và để mái thưa. Lâu lắm nó mới xuất hiện với style như vậy nên vừa ra đến cổng kí túc đã là tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Nhanh chóng Gia Khanh với Minh anh đi oto tới, nó leo lên xe mặt thì cứ tươi như hoa

- Ahyhy chúng mình đi hẹn hò ư?_ Nó tí tưng
- Chuẩn luôn, nay thông minh quá_ Minh Anh xoa đầu nó

Nó cười, Gia Khanh lắc đầu nhìn nó, dễ thương thế này ai mà không yêu cho nổi

- Huzaaaa hẹn hò cùng mấy người xinh đẹp cảm giác thật là yomost_ Nó lấy điện thoại ra chụp ảnh: Nào mấy cưng... cười lên nào... bác tài ơi cho cháu ít ánh sáng đi

Cả tài xế nhà Gia Khanh và hai người kia đều cười lẫn ra với nó.

Chiếc xe dừng tại phố đi bộ. Nó nhảy xuống thật nhanh

- Huzaaaaa đẹp quá_ Nó cứ tí ta tí từng

Không ngoại lệ mọi người ai nấy đều ngoảnh lại nhìn tụi nó. Nó thấy là lạ.

- Ủa chị... em có dị lắm hom_ Nó ngẩng mặt nhìn Gia Khanh

- Có đấy, như con hăm ý

Nó xụ mặt

- Mấy người đó cứ nhìn hoài, mồn hết nhan sắc của em mất

Gia Khanh và Minh Anh ôm bụng cười

Mua vé vào trong, nó muốn hét lên luôn quá nhưng phải thật quý's tộc's nên chỉ cắn răng chịu đựng. Tóm lại không gì diễn tả nổi được.

Đi đến đâu nó chụp ảnh đến đó, lần đầu tiên nó vào đây mà, nó còn nhớ gọi video về khoe với mẹ và Phương vy bạn thân nó. Nó đang tạo dáng chụp ảnh vô cùng dễ thương thì.... không phải là... xa xa... nó đâu bị cận đâu, rõ ràng là Minh hoàng và Khánh Minh mà. Đi đâu cũng gặp anh được.

Minh Anh thì giận dữ Minh Hoàng làm cậu phải năn nỉ mãi còn nó và Gia Khanh thì mặc kệ cả thế giới để chụp ảnh. Nó sẽ là người mẫu còn Gia Khanh là phỏ nháy

-Chị hạnh phúc lắm mới được chụp cho em đấy nhé_ Nó cầm điện thoại lướt lại "thành quả" nói

- Sau không có cơ hội nữa đâu. Chị qua Mỹ rồi ai chụp cho em này

Nói mới nhớ, nó vô tâm quá. Haizzz

- Em quên mất, chị đi rồi em chơi với ai đây_ Nó tự nhiên ôm Gia Khanh than thở

- Nhỏ này

- Em sẽ nhớ chị lắm đấy

- Chị còn chưa đi mà. Trước khi đi chị sẽ xuống nhà em một chuyến. Okey chứ. Đón tiếp chị cho tốt vào đấy

- Em sẵn sàng đón chị bất cứ khi nào mà

Gia Khanh cười rồi kéo nó vào quán kem trong khu phố, nào ngờ Khánh Minh đã vào đó từ lúc nào

- Mày ở đâu ra đây vậy, chị tưởng đi kiếm em nào xinh xinh rồi chứ

Khánh Minh đang nghịch điện thoại ngẩng mặt lên nhìn

- Hết hứng rồi_ Anh thần nhiên: Cơ mà có crush rồi ai lại làm thế_ Khánh Minh cười

- Ồ mãi thì hay rồi

Khánh Minh cười cười nhìn nó còn nó thì đang bận xem ảnh

- Mày dụ dỗ thằng Hoàng đi đâu để Minh Anh nó giận thế

- Nó rù em đi mà_ Anh thanh minh

- Hai đứa thật là_ Gia Khanh kéo ghế cho nó ngồi, cái bàn cũng không rộng suy ra là nó ngồi cạnh Khánh Minh, nay nó với anh thân hơn rồi nên nó thấy bình thường. Khánh Minh nhìn nó cười cái, nó cũng cười lại

- Nài nài... chị Fa nhé hai đứa, mình hai đứa kia là đã không được rồi nhé

- Ồ chị... lại giống chị mình Anh rồi cứ hiểu nhầm là thế nào _ Nó

- Hahahaha... nghĩ sao chị gả em cho nó.

- Đây bà chị_ Khánh Minh lườm Gia Khanh

Gia Khanh lăn ra cười

- Em ăn gì?_

- Vani ạ_ Nó và Khánh Minh đồng thanh

Nó quay qua nhìn anh cười

- Chị hỏi Đan em nha, em tự đi mà lấy phần của em NHA_ Gia Khanh lườm Khánh Minh

- Mất công thì lấy luôn cho em đi_ Khánh Minh xụ mặt đáng yêu làm nó suýt ngã xuống đất. Anh cũng có lúc dễ thương thế này á.

- Đẹp ngay cái mặt của mày đi cho tao nhờ_ Nói rồi Gia Khanh đi lại quầy mua kem

Nó đang ngắm nghía cái menu thì tự nhiên Khánh Minh hỏi nó

- Mai tổng kết xong em về à?

- Dạ... à vâng ạ_ Nó cười

- Đừng cười nữa...

Nó ngây người

- Dạ....

- Từ hôm sinh nhật em tới giờ toàn tránh mặt anh

- Đâu có_ Nó chối

- Còn không à. À cho em xem này

Anh chia cái điện thoại của mình cho nó xem. Là cái ảnh mà chụp hôm sinh nhật nó anh cài làm ảnh nền điện thoại. Ôi giết nó đi cho rồi

- Ô..... anh_ Nó lườm Khánh Minh

Khánh Minh phì cười nhìn nó. Nó đang muốn bóp cổ anh luôn quá thì Gia Khanh mang kem lại. Nó ngồi thưởng thức kem rồi cũng quên luôn

- Ở thế hai đứa kia đi đâu luôn rồi_ Gia Khanh lấy điện thoại gọi cho Minh Hoàng

- Đi mảnh rồi_ Anh vừa nghịch điện thoại nói

- Hừm... được lắm

Ở quầy kem xong Gia Khanh còn dẫn nó và Khánh Minh đi đủ nơi gần 10h mới về. Nó phải về trước khi kí túc đóng cửa chứ. Nhớ lời hứa phải mua kem cho tụi kia về nó mới được an toàn đi ngủ

Haizzzz lại hết một năm học.... nó sắp già thật rồi. Nhanh quá

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tổng kết

25/5

Hôm nay có lẽ là một ngày khá đặc biệt với tất cả các học sinh trường quốc tế X- ngày mà với nó là tuyệt vời nhất: tổng kết năm học. Sáng sớm nó dậy sớm hơn mọi ngày làm tất cả mấy đứa cùng phòng ngạc nhiên tột độ

- Liệu hôm nay có biến gì không đây?_ Hà Anh nghịch điện thoại nhìn nó ngạc nhiên

- Có khi hôm nay mưa to cũng nên_ Yến Anh chạy ra ngoài cửa nhìn trời rồi nói

- Chẹp chẹp_ Thu Hà vừa đi từ trong nhà tắm ra nhìn nó lắc đầu

Nó cau mày:

- Mấy đứa này. Dậy muộn thì bảo ngủ như heo, dậy sớm thì ngạc nhiên thế

- Tao đoán có biến_ Thu Hà nhún vai

- Cuộc đi, tao cũng nghĩ thế_ Hai đứa còn lại đồng thanh

- Mấy đứa này_ Nó dậm chân giận dữ

- Hahahaha

- Yến Anh tết tóc cho tôi nào, không cười nữa

- Hóa ra nó dậy sớm để makeup à_ Hà Anh chẹp miệng

- Kệ người ta đi_ Nó ném cái gối vào người Hà Anh: Bà không nhớ tôi đại diện lớp chuyên Anh tặng hoa cho thầy hiệu trưởng để cảm ơn ư?

- Ra là vậy. Yến Anh đâu, makeup cho nó thật xịn đẹp vào để cho người ta thấy gái phòng mình toàn gái xinh nào_ Thu Hà gật đầu

- Chẳng cần makeup tôi cũng đẹp_ Nó cầm gương soi mình tự sướng

- Thôi má_ Hà Anh ngăn cản cơn ảo tưởng của nó

Chỉ sau vài phút tóc nó đã được Yến Anh tết vô cùng cẩn thận, nó chỉ tô thêm một chút son dưỡng ẩm, nhìn vào gương nó thấy yêu nó quá. Với bộ đồng phục thường ngày và giày thể thao nhưng hôm nay trông thần thái tốt hơn nên đương nhiên nhìn nó xinh hơn

- Người ta bảo quan trọng là thần thái vẫn cứ bị đúng_ Yến Anh nhìn thành phẩm của mình tấm tắc khen

- Căn bản là người ta đẹp sẵn rồi_ Nó cầm điện thoại chụp ảnh nói

Mấy đứa cùng phòng quá quen với kiểu tự khen mình xinh đẹp của nó rồi nên thấy rất bình thường. Nó chỉ có ai thân thiết mới biết cái con người thật của nó mà.

Nó và tụi kia đến trường, có lẽ đây là dịp vô cùng hiếm khi nó đi cùng với tụi kia bởi nó luôn là người đi học muộn.

Bước vào cổng trường nó thu hút mọi ánh nhìn, cũng quen với việc suốt ngày bị nhìn và bị soi nên nó cũng quen luôn rồi

- Ủa mặt tôi có dính gì ư?_ Yến anh ôm mặt

- Sao người ta cứ nhìn gì thế nhờ_ Thu Hà thắc mắc

- Kia_ Hà Anh chỉ vào nó

- Hà_ Nó ngơ ngác còn tụi kia cũng kiêu ra vấn đề

- Đi với người nổi tiếng nó cứ bị khác

- Nài_ Nó lườm tụi kia

Tụi nó đi vào trong nơi diễn ra buổi lễ thì đụng mặt tên học chuyên lí hôm rồi. Không ai nói ai cả bốn đứa nhìn hằm nhếch môi đầy nguy hiểm

Tự nhiên nó thấy mấy người kéo nhau chạy ra phía cổng trường rồi cười rất tươi chỉ trò gì đấy, tụi nó tò mò quay lại nhìn

Nó thốt lên

- Ôi mẹ ơi, tao đau tim

- Anh Khánh Minh đẹp trai quá_ Thu Hà ngẩn người nhìn

- Tiếc là anh Hoàng đã có gấu đã thế lại còn xinh nữa_ Yến Anh chẹp miệng

- Trời ơi.... cứu.... mất máu chết mất_ Nó muốn điên lên quá

Hôm nay đúng là thần thái vô cùng quan trọng, cũng chẳng khác mọi ngày là bao sao hôm nay nó nhìn Khánh Minh và Minh Hoàng cứ thấy đẹp trai kiểu gì luôn.

- Cảm giác như có ánh hào quang bao quanh người hai anh ấy ý_ Yến Anh bình luận

- Cực phẩm_ Thu Hà gật đầu

- Thôi tôi không nhìn nữa_ Nó nói rồi kéo tụi kia đi vào phía tòa nhà, lúc này mới nhận ra là Hà Anh đã đi vào từ lúc nào, bởi nó không thuộc type giống tụi nó, và đặc biệt không bị hấp dẫn trước trai đẹp.

- Đẹp trai quá_ Yến Anh ôm mặt

Tụi nó đi vào phía phong lại một lần nữa ngăn người trước vẻ đẹp kiêu sa của Thiên Kim trước mắt

- OMG... ngày quái quỷ gì thế này, tao thấy mình lạc lỏng quá_ Thu Hà

- Trời ơi.... đẹp dã man_ Yến Anh

- Người gì đâu mà đẹp thế này. Quyền rũ thế, đường cong lại còn chuẩn_ Nó bình luận

- Thế này mà còn bị anh Khánh Minh từ chối, không biết tiêu chuẩn của anh như thế nào nhỉ?_ Thu Hà

- Ủ... công nhận_ Yến Anh gật đầu

Tự nhiên nó lại lấy tui thân ghê gớm, Thiên Kim xinh đẹp đến thế còn chẳng ăn thua gì chứ đừng nói là nó, body quá bình thường, gia đình còn không có điều kiện nữa chứ. Ôi trời... không muốn nghĩ đến nữa luôn.

Haizzz....

Buổi lễ tổng kết bắt đầu, từ đầu đến cuối chỉ thấy nhắc tên Hoàng Khánh Minh với nhiều thành tích xuất sắc từ thể thao cho đến học tập, là tấm gương đáng để noi theo. Cả buổi không biết anh được lên nhận không biết bao nhiêu là phần thưởng đề mà nói. Cứ mỗi lần anh xuất hiện là dư luận lại xôn xao. Cho đến khi anh trình diễn bản hòa nhạc với Thiên Kim, nó thấy tui thân ghê gớm. Sao nó lại không biết chơi nhạc cụ gì nhỉ? Mọi người còn khen họ đẹp đôi nữa. Ôi thật là... nó không muốn nhìn lên sân khấu luôn, tại nó ghen tị quá mà.

Buổi tổng kết nhanh chóng kết thúc. Nó đi gặp Gia Khanh

- Giờ em phải về rồi, trước hôm chị đi xuống nhà em chơi nhé. Rồi hôm chị đi em sẽ ra sân bay tiễn chị. Chị à.... cảm ơn chị thời gian qua đã đối xử với em vô cùng tốt, ban đầu khi em lên đây còn chưa quen ai chị đã giúp đỡ em nhiều thứ, hướng dẫn và dạy em nhiều điều em không biết. Giờ chị đi rồi ai giúp em đây_ Nó ôm Gia Khanh than thở

- Đi rồi chị về chứ có đi luôn đâu. Hay giờ chị đưa nàg về rồi hôm sau xuống cho tiện đường.

- Thật không ạ?_ Nó cười

- Sao lại không nhờ_ Gia Khanh cười nhìn nó

- Thế thì còn gì bằng nữa_ Nó nhảy cẫng lên

- Ở lại xem trận bóng rổ tổng kết cuối năm của Hoàng với Minh rồi về nhé

- Thế cũng được ạ_ Nó cười

- Bây giờ đi ăn nhé_ Gia Khanh kéo nó đi

Bây giờ nó mới gặp Minh Anh

- oaaaa thần thái quá tốt. Xinh quá_ Nó chạy lại chỗ Minh Anh

- Thế bình thường xấu lắm ư?_ Minh Anh nghiêng đầu nhìn nó cười

- Nay đẹp hơn. Hoàng huynh đâu?

- Kệ ông đi. Chúng mình đi ăn nào

- Lại đi hẹn hò nào...._ Nó đi ở giữa Minh Anh và Hia Khanh mặt thì hớn hờ

Trên xe

- Nay Đan muốn ăn gì nào?_ Minh Anh hỏi nó
- Đi ăn món Hàn đi_ Nó cười
- Hay này. Chị cũng đang định thế_ Minh Anh bắt tay nó như người đồng cảnh
- Chị quyết định à nha_ Gia Khanh ngồi ghế trên quay xuống nói
- Hèm chịu đâu_ Nó và Minh Anh trung bộ mặt cún con nhìn Gia Khanh
- Minh Anh gọi Hoàng đưa đi ăn nhé. Còn Đan em nhờ Khánh Minh ok mình chị đi ăn món pháp cơ
- Em quen gì anh Khánh Minh_ Nó
- Thế không phải hai đứa ngầm công khai ư?
- Hèm phải mà_ Nó trung bộ mặt đáng thương nhìn Gia Khanh
- Thế bây giờ đi ăn gì_ Gia Khanh hỏi
- Món pháp ạ_ Không ai rủ ai nó và Minh Anh đồng thanh
- Hai đứa...._ Gia Khanh lờm nó và Minh Anh. Còn hai đứa nó thì nhìn nhau cùì..

Đến nhà hàng, nó và Minh Anh cầm tay nhau tí từng đi vào. Nó ra vẻ thật quý tộc, giống quý bà, ngồi vắt chân cầm cuốn menu xem, mặc dù vừa nhìn vào thì đã đau tim khi thấy giá tiền. Buông thông cuốn menu xuống bàn. Nó chép miệng cầm cốc nước trên bàn uống cho bỏ tức, có sao nó lại nghèo thế này

- Aiguuu.... Đan em đây là nước rửa tay mà_ Minh Anh gàn nó

- Phù_ Nó tròn mắt quay qua phù hết nước gọi là nước rửa tay ra ngoài. Đâu ai ngờ rằng..... nó một lần nữa tròn mắt nhìn cái người hứng trọn nước nó phù ra. Còn ai ngoài anh bạn trai tin đồn của nó nữa. Ôi giờ phải làm sao đây. Nó biết chui đi đâu bây giờ. Phải làm sao đây, thật quá mất mặt mà. Ôi xấu hổ quá. Nó vội bịt mắt mình lại, chắc mặt anh đáng sợ lắm. Nghe Gia Khanh kể anh là người vô cùng sạch sẽ, lại còn không thích ai đứng vào đồ hay người mình. Chết chắc nó rồi, giờ anh mà nổi giận nó phải làm sao. Mất hết cả hình tượng dịu dàng thực nữ mà bấy lâu nay nó gây dựng. Hicccc

Không gian vô cùng yên tĩnh, nó chẳng dám hé mắt ra nhìn cũng không ai nói gì cả. Nó sợ quá.... tất cả là tại cái nhà hàng này quá vớ vẩn, đáng nhẽ ra phải viết gắn lên đó là nước rửa tay chứ. Ai mà biết được. Cơ mà tại Minh Anh ai kêu không nói trước cho nó làm gì để rồi bây giờ... huhu

Anh mà đánh nó thì sao, chắc anh cũng không làm vậy đâu nhưng nhờ may giận nó rồi sao....

Nó suy đi nghĩ lại rồi, định xin lỗi nhưng sao tình hình căng thẳng quá...

- Em xin lỗi mà. Em không cố ý đâu. Tại em không biết đó làm nước rửa tay nên uống. Rồi chị Minh anh nói rồi em... thật ra em không biết anh ở đây. Thật sự em xin lỗi. Anh đừng giận em nhé. Em không hề có ý gì đâu_ Nó tuôn một tràng, tay còn bịt chặt mắt

Không gian vẫn vô cùng yên tĩnh,

- Ai làm gì em mà bịt chặt mắt lại thế_ Gia Khanh nói

Lúc này thấy tình hình có vẻ khả quan hơn nó mới mở mắt ra.

Ủa Khánh Minh đâu rồi???

Nó ngơ ngác nhìn xung quanh, chỉ thấy Minh Anh và Minh Hoàng nhìn nó cười cười

- Ủa???_ Nó ngơ ngác
- Nó đi ra ngoài rồi_ Minh Hoàng hất mặt ra cửa
- Chắc nãy anh đáng sợ lắm. Chị Minh anh... tất cả là tại chị. Không nói cho em sớm
- Ồ chị tưởng em yêu biết chứ
- Huhu.... em mà có mệnh hệ gì chị đừng hối hận

- Ôi chắc không sao đâu_ Minh hoàng kéo Minh Anh và nó ngồi xuống ghế
- Thôi em đi kiếm anh xin lỗi đây_ Nói rồi nó lao luôn ra ngoài vừa hay Khánh Minh đi vào và... nó ngã ngửa ra sau rồi ngã xuống đất
- Uizzaaaa_ Nó suýt xoa

Khánh Minh đỡ nó dậy. Chưa kịp để ai nói gì nó đã kéo anh ra ngoài

- Sao vậy?
- Thật sự em không có ý gì đâu. Tại không biết anh ở đây với lại tại chị mình Anh không nói cho em biết đây là nước rửa tay rồi em uống vào. Anh đừng giận em nhé. Thật sự xin lỗi_ Nó cúi đầu nói
- Hâm nào. Anh có nói gì đâu_ Khánh Minh xoa đầu nó
- Em tưởng lúc đẩy anh đáng sợ lắm làm em chẳng dám mở mắt ra nhìn
- Anh có ăn thịt em đâu mà sợ. Thôi vào ăn đi.
- Đừng giận em đây
- Đây phải để anh suy nghĩ đã_ Khánh Minh nhún vai
- Đừng giận em mà_ Nó trưng bộ mặt đáng thương nhìn anh
- Hôn anh đi rồi anh hết giận_ Khánh Minh cười gian
- Đây thì hôn này_ Nó đá Khánh Minh cái
- Em thật chẳng biết thương hoa tiếc ngọc

Nó bấu môi rồi đi vào trong để tận hưởng món ăn sa hoa và trước giờ nó chưa dám nghĩ đến còn mặc kệ Khánh Minh có giận hay không

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Về nhà nào

Sau bữa ăn vô cùng tuyệt vời đối với nó thì nó được trở về kí túc lấy đồ rồi tụi Gia Khanh đưa nó về. Trận đấu bóng rổ bị hủy do chiến tranh nội bộ của lớp chuyên lí. Nó được về nhà rồi, nghĩ đến cảnh được ngủ rồi đánh nhau với em trai nó cũng thấy vui rồi. Cơ mà về rồi thì nó sẽ không được gặp tụi Gia Khanh và bạn trai tin đồn của nó nữa... còn mấy đứa bạn cùng phòng nó nữa, là hơn 2 tháng hè chứ đâu ít ỏi gì. Năm ay Gia Khanh còn qua Mi học rồi thì nó biết chơi với ai, lấy ai bênh vực nó, lấy ai đưa nó đi chơi. Lâu nay Minh Anh với Minh Hoàng chơi trò tình cùm trước mặt tụi nó thì còn có Gia Khanh đọc thân cùng, bây giờ thì nó biết sao đây. Về phòng nó tâm sự một lúc với mấy đứa cùng phòng rồi tất cả đều cùng ra về một lúc. Nó nhiều đồ nhất bởi khi đi nó cũng mang nhiều giờ về cũng thế. Nó lại còn ôm theo con gậy bông mẹ nó tặng sinh nhật, không có gấu nó sẽ khó ngủ lắm nên cứ phải mang đi mang về.

Nó phải nhờ Hà Anh mang dùm nhưng vừa ra đến cửa đi được một đoạn thì Khánh Minh và Gia Khanh lên khiêng vali dùm nó làm tụi kia ghen tị la hét ầm lên

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dể Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Nhanh chóng bữa ăn cũng được dọn ra. Tuy nó không sa hoa như những lần ăn nhà hàng với tụi Gia Khanh của nó nhưng vẫn đầy đủ chất dinh dưỡng như nó nhận xét, so với bữa ăn thường ngày nhà nó thì thực sự hơn nhiều. Do nó có gọi trước nên mẹ nó cũng đi chợ mua được ít đồ.

- Huzaaaa ngon quá_ Minh Anh nhìn bàn ăn đầy thích thú hét lên

- Cô khéo tay quá, chứ mẹ con còn chẳng biết nấu ăn luôn_ Gia Khanh cười nói chuyện với mẹ nó

- Em phát hiện ra, tất cả đều hợp với mẹ trừ em. Tất cả thứ mẹ em làm trong mắt ai cũng ngưỡng mộ hết á. Mà cơ sao.... cứ như kiểu con không phải con đẻ của mẹ ý_ Nó tỏ ra bất bình

- Đúng rồi đấy, mẹ lượm mảy ngoài bãi rác về đấy_ Mẹ nó cười cười nguy hiểm

- Khikhi_ Em trai nó che miệng cười

Nó trừng mắt nhìn thẳng em dám bán đứng nó

- Xem kia, cái mắt kia_ Minh Hoàng phì cười nhìn nó

Nó cười cười rồi thu cái ánh mắt hình viên đạn ấy

Suốt cả buổi ăn cơm, tất cả mọi người đều trò chuyện vô cùng vui vẻ trừ nó lặng lẽ ăn và ăn.

Xong nó phải đi nghe điện thoại của Thu Hà gọi đến, nó nói chuyện như kiểu nghìn năm xa cách. Buồn đủ thứ chuyện trên trời xuống đất mà khi tất cả mọi người ăn xong, dọn dẹp các kiếng xong nó vẫn chưa xong

- Đannnn_ Mẹ nó lườm nó

- Daaaaaaaaaaaa_ Nó kéo dài ra rồi quay lại nói tiếp với Thu Hà mấy câu rồi mới tắt.

- Con hay quá nhi_ Mẹ nó lườm nó cái

- Tại lâu ngày quá không gặp mà_ Nó xụ mặt đáng thương nhìn mẹ

- Mấy nghìn giây rồi?

Nó cười miễn cưỡng cái rồi quay qua nhìn bàn rồi nhìn nơi để bát

- Ủa..... xong hết rồi ạ

- Để đợi chị đến bao giờ mới xong

Nó cười cười với Minh Anh và Gia Khanh,

- Cuối tuần chị qua Mĩ làm thủ tục các thứ để nhập học rồi, xong nếu còn thời gian thì về chúng mình đi du lịch_ Gia Khanh nhìn nó

- Daaaaa thật ạ_ Nó nhảy cẫng lên

- Ở kia thế tưởng chị đùa à?

- Ahyhy_ Nó cười cười nhìn mẹ nó

- Nhìn cái gì?

- Thế nàng thích đi đâu nào?_ Minh Anh hỏi nó

- Dạ..... em thích đi Hàn Quốc

- Hàn Quốc ư?

- Dạ.... cơ mà chị có thích Hàn Quốc đâu_ Nó tru môi

- Đi châu phi đi_ Minh Hoàng từ đâu ra phán câu bị Gia Khanh đá cho phát

- Huynh đi một mình đi_ Nó lườm Minh Hoàng cái

- Hay đi Nhật_ Thêm một ý kiến nữa của Minh Hoàng

- Eo ời người Nhật biến thái lắm_ Nó bĩu môi

Vừa nói xong tất cả mọi người cười ầm lên trong đó có cả Khánh Minh

- Sao cười em_ Nó nhăn mặt

Không ai nói gì cả chỉ cười thôi

- Cho em quyết định đây_ Gia Khanh cười
- Em muốn đi Hàn Quốc thôi. Đó là mục tiêu nhất định em phải làm trước khi em lấy chồng
- Hahaha

Một lần nữa mọi người lại cười ầm lên

- Ô kia_ Nó phụng phịu
- Thôi đùa đây. Theo ý em vậy. Nhưng phải xem chị có được về không đã_ Gia Khanh cười xoa đầu nó
- Giờ muốn ở đây luôn quá. Con chẳng muốn về đâu_ Minh Anh nhìn mẹ nó cười
- Em nuôi chị_ Nó vỗ vai Minh Anh mặt vô cùng nghiêm túc làm Minh Anh phì cười
- Cô luôn chào đón các con mà. Nếu có thể thì cứ xuống đây chơi. Cô chỉ sợ các con bận thôi ý chứ
- Con rảnh lắm cô ơi_ Minh hoàng cười căn miêng táo nhìn mẹ nó
- Kệ con_ Gia Khanh nhìn Minh Hoàng
- Ô kia..... suốt ngày ăn hiếp người ta_ Minh hoàng lườm Gia Khanh
- Đập cho cái bây giờ

Rồi..... không biết nói chuyện gì nữa, chỉ biết là mãi mãi... tôi khá muộn tại Gia Khanh mới trở về thành phố

- Cuối tháng con xuống thăm cô_ Trước khi lên xe Minh Hoàng còn lại chỗ mẹ nó cười nói
- Cô luôn chào đón nấy đứa mà. Thôi về đi kéo muộn, ba mẹ lại lo đấy. Đi đường cẩn thận nhé
- Con chào cô con về ạ. Bai Đan muội huynh về nhé
- Nhanh lên tao cho mãi ở đó luôn giờ. Con chào cô ạ_ Gia Khanh đá Minh Hoàng rồi nhìn mẹ nó cười. Khánh Minh cúi đầu chào mẹ nó. Rồi cười với nó cái.

Chiếc xe đã bắt đầu lăn bánh, vào nhà.... nó ưỡn ẹo cả người. Nằm luôn ra sofa, cũng lâu lắm nó không ngủ trên đây rồi

- Mẹ không nghĩ con có thể chơi được với tụi nhỏ
- Nhiều lúc con thấy lạc lõng lắm ý chứ, toàn con người quá perfect_ Nó nhún vai nằm sấp xuống ghế nghịch nghịch cái điện thoại.
- Nhưng mà.... mẹ cũng hiểu cảm giác của con. Con không hợp với tụi nhỏ chút nào
- Con cũng thấy vậy. Nhưng mà thôi kệ đi. Anh chị ấy tốt với con lắm.
- Con thích Khánh Minh đúng chứ

Mẹ nó vừa nói xong làm nó suýt bị sặc khí

- Mẹ lại đoán linh tinh rồi
- Chẳng bao giờ mẹ nhìn nhầm đây con gái. Mẹ không cấm con nhưng mà.... nếu... chỉ nếu thôi nhé. Hai đứa không hợp nhau đâu. Không phải lúc nào cùng đim con này nọ nhưng mà Khánh minh không phải xuất thân bình thường đâu. Và lại là con nhà giàu, sống sung sướng từ nhỏ như vậy, con nghĩ nó có thật lòng với con không. Những người như vậy, con không yêu được đâu. Đây là ý kiến của mẹ. Còn nếu mà con cảm thấy mình thích cậu ta thật, thì cân nhắc, không lại đến lúc khóc lóc hiểu không
- Con biết lâu rồi.
- Hiểu thì tốt. Còn việc đi du lịch, mẹ không cấm con đâu. Nhưng mà đi nước ngoài, con biết chi tiêu nó kinh khủng thế nào rồi mà. Nhà ta không có điều kiện như vậy. Mẹ biết là tụi nhỏ sẽ lo toàn bộ cho con nhưng thế cả mẹ và con đều thấy áy náy đúng chứ
- Con cũng đang định nghĩ vậy. Cơ mà ai biết có đi không.

- Thì mẹ nói vậy. Cơ mà Khánh Minh nhìn cứ như mĩ nam hàn Quốc thể
 - Thấy chưa? Đến mẹ còn thích chả là con
 - Thì mẹ có nói gì đâu.
 - Phương Vy mà nó còn hét ầm lên khi con cho xem ảnh chẳng là. Nó mà gặp ngoài đời chỉ có đứng hình thôi
 - Thôi... trai đẹp chỉ nên ngắm thôi con, không nên yêu, vì không phải của mình đâu. Rồi bây giờ mang vali lên phòng rồi đi tắm đi ngủ.
 - Trái... mang từ kí túc xuống anh Minh còn phải mang giúp con, mẹ nghĩ sao mà con có thể mang lên phòng được. Người ta còn biết nâng niu con, mẹ thì..._ Nó chép miệng
- Mẹ nó lườm nó rồi cùng nó mang hai cái vali lên trên phòng giúp nó. Phòng nó vẫn rất sạch sẽ vig ngày nào mẹ nó cũng lau dọn mà. Nó nhảy một cái lên giường đang tay ôm lấy cái giường ngửi mùi nước xả vải thơm ới là thơm.
- À tối qua bố mới gọi cho con
 - I know_ Mẹ nó treo quần áo vào tủ cho nó nói
 - Sao mẹ biết
 - Tại sao mẹ lại không biết nhỉ?
 - Haizzzz...
 - Mang làm gì nhiều đồ thế này. Hừ... mới mua đồng hồ mới à. Hoang phí quá đi mất. Nhìn cái đồng hồ biết chẳng rẻ gì rồi
 - Khánh Minh tặng sinh nhật con đấy.
 - Trời ời.... max tiền thế này cơ á. Thế mà con cũng nhận à
 - chẳng nhẽ lại từ chối. Mẹ hỏi hay
 - Đắt thế này, đúng con nhà giàu có khác
 - Con kể với mẹ rồi mà... bọn chị ý đã tổ chức sinh nhật cho con rồi mà còn tặng toàn quà max tiền.
 - Thế lúc sinh nhật tụi nó thì con sao
 - Lúc đó con nghĩ_ Nó nói tay đang còn thoãn thoát nhắn tin với Khánh Minh
 - Haizzzz
 - Chưa gì người ta khen mẹ rồi kìa_ Nó chia cái điện thoại đang nhắn tin với Khánh Minh cho mẹ nó xem.
 - Thế mẹ chả không quá xinh đẹp và tốt bụng sao
 - Hừm... mẹ lại nhiễm của con rồi_ Nó lắc đầu. Không phải tự nó hay ảo tưởng mà là do nhiễm của mẹ ý chứ
 - Mà cái gì my world cơ_ Mẹ lườm nó
 - Từ cái hồi 1-4 cơ nhưng quên chả đời luôn
 - Bố mẹ luôn mủi mủi năm chả thấy đâu, cái đứa mới quen mà "my world" cái gì?
 - Căn bản là người ta đẹp trai thôi khikhi_ Nó ôm miệng cười
 - Tao cho mày ra đứng ở bây giờ. Dậy xếp lại đồng giày dép của mày đi tao nhờ
 - Thôi mà mẹ yêu_ Nó nhìn mẹ nó bằng cái mặt cún con
 - Đẹp cái mặt đấy đi. Con nghĩ con đủ xinh đẹp để dùng mĩ nhân kế với mẹ ư? Dậy nhanh

Nó phụng phịu xuống xếp lại đồng giày của nó mang về.

Cơ mà nhiều lúc, nó cứ thấy mẹ nó teen teen như kiểu trẻ như tuổi bọn nó ý. Đây là điều mà nó ngưỡng mộ mẹ nó nhất, là luôn tôn trọng ý kiến của con, luôn lắng nghe con và vô cùng tâm lí. Chỉ mỗi cái suốt ngày dìm nó là giời

Chương 27: Nghỉ hè thật tuyệt vời

Nghỉ hè đối với nó mà nói là kì nghỉ hè dài dằng dặc mà nó yêu nhất. Với con người lười nhác chỉ đặt ngủ lên trên hết như nó thì nghỉ hè là lúc phát huy khả năng ngủ tối đa của nó. Nó nghỉ hè, mẹ nó cũng được nghỉ, em nó cũng được nghỉ nhà nó chỉ có bố nó là không được nghỉ. Nó đã lên kế hoạch cả rồi, sẽ ngủ và ngủ.

Mẹ nó bảo, năm nay chắc chẳng đi du lịch ở đâu đâu vì bố nó không có nhà, và lại điều kiện kinh tế năm nay hơi khó khăn. Hic.... nghỉ hè mà không đi du lịch thì nhàm chán lắm.

15h30" trong khi nó còn nằm ngủ dưới điều hòa mát vô cùng thì dưới nhà mẹ nó đã gọi

- Đan ơi.... dậy nhanh, Phương Vy qua kia
- Dạ..... _ Nó ngồi dậy vò đầu tóc, mở mắt nhìn ra cửa, Phương Vy đang đứng ở đấy
- Lúc quái nào mày cũng ngủ được thế con kia
- Không ngủ thì làm gì
- Người chẳng như con nhện ý... _ Phương Vy ngồi xuống ngả lưng ra giường
- Mà không đi chơi đâu à?
- Đi đâu giờ. Hôm qua crush của mày xuống, sao không nói t kiểm có qua ngắm mặt
- Haha... giờ tao mới nhớ sao lúc đấy sao tao không gọi cho mày qua chiêm ngưỡng
- Nghe mẹ mày khen đẹp chắc đẹp lắm
- Mẹ tao nói khi nào
- Lúc sáng mẹ tao với mẹ mày tám ở nhà tao
- Aiguuuu... mẹ tao còn biết tao crush anh ý
- Hứ..
- Cơ mà tao cho mày xem ảnh con gì
- Ai biết có photoshop không
- Mé... crush của tao đẹp trai nguyên chất luôn
- Haha....
- Cười gì mày... haizzz tao sắp đi du lịch Hàn Quốc mày à
- Mày vừa ngủ dậy mà chưa tỉnh ừ?
- Không tin à. Tụi chị Gia Khanh cho tao đi
- Khoe à...
- Chớ sao... haha
- Tụi lớp cũ nó bảo nay mày lên thành phố rồi quên chúng nó rồi
- Có đứa nào nhớ tao đâu mà. Cơ mà lâu lắm tao chẳng thấy đứa nào

- Mãi về thì ít, về thì ngủ như mày thì ai thấy và thấy ai. Cơ mà... khikhi quên nói mãi nghe. Kiên nó vẫn còn thích mãi đấy
- WHAt???_ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
- Khikhi... hôm rồi ngồi nói chuyện với tụi nó, mới khai. Haha... nó chung thủy thế còn gì, 4 năm rồi. Tao thấy nó cũng đẹp trai con nhà cũng có điều kiện, học hành cũng tạm sao ngày đấy mày phũ với nó thế nhỉ? Nó chẳng không hơn cái bạn đẹp đẹp kia của nài à haha
- Căn bản là tao không thích nó
- Chảnh mãi
- Crush của tao bây giờ á, cái gì cũng gấp nó chục nghìn lần, vừa đẹp trai vừa học giỏi, nhà max có điều kiện, ga lăng vô cùng, lại còn lạnh lùng, đã thế auto giỏi thể thao. Tóm lại bằng một từ perfect.
- Ồ... nhưng người ta làm gì thích mày hahaha
- Con chó_ Nó cầm gối ném Phương Vy
- Thảo nó chuẩn bị cưới rồi mày ơi
- Hà_ Nó tròn mắt nhìn Phương Vy
- Thằng đấy 19t ẻm ý trót đại nên phải cưới gấp
- Sao nó ngu thế nhờ
- Thế mà nó có người yêu còn mãi thì làm gì có
- Đã bảo là tao tôn thờ chủ nghĩa độc thân mà_ Nó vênh mắt nhìn Phương Vy

Đúng lúc đấy điện thoại nó reo chuông, là Gia Khanh gọi nó

- [- Em nghe ạ
- Nay quên chị rồi cơ à
- Đầu có, em tưởng bị bạn thủ tục visa các kiểu nên đầu đảm gọi
- Xong hết rồi, cuối tuần chị về ý mà...
- Ôi thật ư?
- Ủ... Nghỉ hè rồi đi đâu chưa
- Em đi ngủ
- Thật là... ội chị xiu nhé... chị nghe điện thoại của mẹ
- Dạ]

Nó tắt điện thoại rồi lại nằm ngả lưng ra giường giống Phương Vy

- Tối mày uống trà sữa không?_ Phương Vy tay cầm điện thoại nhắn tin với ai đó hỏi nó
- Hồi hay
- Haha.. có đưa mời tao đi
- Mày lại lừa con nhà lành đi. Nhưng nó mời mày chứ đâu mời tao
- Ahyhy, tao bảo t kêu cả bạn thân của tao, nó bảo ok... mày cứ đi thẳng này không cần nể mặt lần gì. Nó cứ làm như tao với nó thân lắm ý, suốt ngày rủ tao đi ăn uống các kiểu mà tao ừ đi. Hôm nay có mày tao mới nhận lời
- Không thích phũ nó đi
- Bỏ mày không thiếu cách phũ nó mà nó cứ bán lấy ý chứ
- Con người...

- Tối nay tao cho nó sạt nghiệp rồi từ bỏ ý định cưa tao này_ Phuong Vy mỉm cười nguy hiểm
- Nay mà còn ác hơn cả tao rồi
- Sống là phải thật tàn nhẫn mà oi.....

Nó và Phuong Vy nói đủ thứ chuyện, nói mãi không hết chuyện, cho đến khi mẹ nhỏ gọi về mới về. Lúc này nó mới bước xuống giường để xuống dưới nhà

- Hai đứa nói gì mà lâu chuyện thế_ Mẹ nó hỏi
- Lâu ngày không gặp mà cô. Con về đây ạ_ Nói xong Phuong Vy chạy về luôn
- Ngủ sướng ha con
- Không ngủ giờ làm gì mẹ_ Nó gãi đầu
- Đan xinh đẹp cho em mượn điện thoại_ Em trai nó trưng bộ mặt cún con nhìn nó
- Trên giường ý_ Nó nói rồi đi xuống bếp mở tủ lạnh kiểm gì đấy ăn
- Tắm sđi rồi ăn cơm nào. Tối nay mẹ phải dạy thêm
- Đang hè mà học gì
- Ôn cho tụi lớp 9 thi vào THPT chứ gì. Mà ăn xong chấm tập bài thi thử cho mẹ với.
- Mẹ lại lợi dụng con đi_ Nó đứng dựa vào cửa ăn cam nói
- Cho mà nhìn cơm bây giờ
- Xiu con đi chơi với Vy xong về con chấm
- Về rồi mày đi ngủ luôn
- Mẹ yên tâm mai có bài mẹ trả cho học sinh là được chứ gì. Sao mẹ không dạy văn đi, dạy tiếng anh làm gì cho con phải khổ thế này.
- Đi tắm để ăn cơm. Cả ngày chỉ có ăn với ngủ mà còn than khổ à_ Mẹ lườm nó
- Lại ăn hiếp con đi
- À trước khi tắm đi quét phòng học lau bảng luôn cho mẹ luôn. Chiều nay tụi nó học xé giấy bẩn quá
- Vâng_ Nó uể oải đi ra lấy chổi quét phòng dạy thêm của mẹ nó

Tắm, ăn uống xong xuôi, nó với em trai ngồi xem TV ền ăn trái cây còn mẹ nó phải dạy học.

Phuong Vy qua gọi nó, nó đi thay cái bộ đồ ở nhà ra, mặc phong trắng có mũ với quần baggy, đi thêm đôi giày lười, nó thả tóc do mới gội đầu.

Nó chạy xuống phòng dạy của mẹ nó, vừa xuống tụi nhỏ đã bắt đầu khen nó xinh các kiểu

- Mẹ... con đi chơi xiu_ Nói xong nó quay qua cười với mấy đứa học sinh của mẹ rồi chạy luôn.

Phuong Vy chờ nó đi bằng xe điện của nhỏ, học sinh nghiêm túc đương nhiên phải đội mũ cài quai rất cẩn thận

- Xa không?
- Gần trường
- Lâu lắm tao chẳng ăn ở đây
- Quán mới mở nhiều đồ ăn ngon cực, mà ăn không phải kiêng nể cho tao
- Ít ra phải giữ hình tượng cho tao chứ. Nhanh về còn chấm bài cho mẹ tao nữa kìa
- Ôi trời, bài thi thử chứ gì? Tao vừa chấm lúc chiều. Mẹ tao lười kinh khủng, suốt ngày nhờ tao chấm

- Sao mẹ tao với mẹ mải không dậy vẫn lại đi dậy toán với anh làm gì nháy?

- Hôm nay tao chấm cho một đứa, nó làm chả đúng câu nào, tao hỏi mẹ tao nó có đẹp trai không, mẹ tao bảo tạm, kèm theo tên nó cũng hay hay thế là tao cho nó 1đ

- Giỏi ghê, trắc nhiệm sai hết cũng giỏi phết

- Nhiều câu tìm x dễ không tưởng được mà nó còn tô sai

- mải thấy dễ nhưng nó không thấy dễ

Nhanh chóng nó và Phuong Vy đã đến cái quán đồ ăn vặt ền trà sữa

- Đẹp ghê

- Nhiều quán đẹp nữa. Hết hè tao sẽ cho mải thử hết. Nhưng chỉ dẫn đi thôi chứ mải trả tiền ăn

- Con chó.

Nó và Phuong Vy bước vào trong quán gây sự chú ý của tất cả mọi người, Phuong Vy ở đây thì quá thân quen rồi, nhỏ còn thân luôn với cô chủ quán luôn. Mọi người cứ nhìn nhìn nó làm nó thấy ngại, xinh quá cũng khổ mà

- Ai đây nhĩ? Cô nhìn quen quen_ Cô chủ quán nhìn nó hỏi

- Hoa khôi của trường năm ngoái ý cô, con gái cô Hà dạy tiếng anh ấy ạ

- À... Linh Đan à. Nay lớn xinh gái thế. Thế cháu học ở đâu?

- Cháu học quốc tế X ạ_ Nó mỉm cười thân thiện

- Giỏi thế này lại còn đẹp gái thế mẹ có nhờ

Nó cười cười, khen thế này nó bối rối quá.

Xong Phuong Vy kéo tay nó dẫn đến cái bàn có bạn nhỏ đợi sẵn, ai cũng cứ nhìn nó.

- Hi... đây bạn tôi. Linh Đan

- Chào Đan_ Người đẩy vẫy tay chào nó: Ngồi đi

- Ông đi một mình ư?

- Ủ... bà với Đan ăn gì

- Hai trà sữa sôcalo với dâu cỡ lớn, hai sữa chua nếp cẩm, hai xoài lắc, hai bánh tráng trộn, hai cá viên, hai bắp xào, hai bánh sữa, hai sủi x chua hoa quả, À còn hai kem merino nữa nhé, với lấy cho tôi vài gói sanck nhé. Ông thông cảm Đan nó không quen ăn chung với ai cả nên tôi phải gọi hai phần cả_ Phuong Vy cười cười nhìn người trước mặt

- Không sao_ Cậu bạn cũng cười cười

- Ông đi lấy dùm tôi được chứ?

- ok.. hai bà đợi tôi xíu

Nói rồi cậu bạn đứng lên đi lấy đồ ăn. Vừa đi xong nó ôm bụng cười lẩn lộn

- Mải gọi để làm gì mà gọi ghê thế

- Ở thế mà nhiều á. Xong tao ăn hết cho xem

- Cơ mà cái gì mà Đan nó không quen ăn chung, mày thật là. Tao thấy tên đó cũng đâu xấu lắm đâu mà mải ác thế

- Tao không thích.

Nó cạn lời với Phuong rồi quay qua cười cười rep tin nhắn của Khánh Minh

- Ghê ghê, nói chuyện ngọt như người yêu ý

- Kệ tao mãi

Nhanh chóng đồ ăn được mang lên, nhiều quá cậu bạn phải đi lấy gần chục lần, Phương Vy dùng mũi nhón kể, nhờ vả đi lấy dùm cái này cái kia làm cậu bạn đấy không được ngồi yên 5"

- Mày ác thế

- Hết lần này ừ dám mời tao đi nữa đâu. Nên mãi tận hưởng đi

- Haizzz thằng đấy thật có vấn đề mới thích mãi mà

- Nói nữa tao đá mãi ra ngoài giờ

Nó cười cười không nói gì cả

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Nhập viện

Đồ ăn được mang ra xếp đầy bàn, nó chẳng buồn quan tâm gì cả chỉ ăn và ăn, ăn hết cái này đến cái kia đến khi nó không thể ăn gì nữa mới thôi. Biết trước đi ăn nên nó đã ăn vô cùng ít cơm nhưng mà vẫn cứ bị no quá. Nó gọi hai sữa chua mít mang về cho mẹ và em trai, Phương Vy cũng thế. Và đương nhiên là cậu bạn kia vẫn trả tiền tiếp. Chắc cũng hết kha khá. Nó cười cười rồi cùng Phương Vy đứng lên đi về. Vừa ra cửa, một top thanh niên cũng hơn tuổi tụi nó một xiu bắt đầu gây chuyện với tụi nó.

- Em cho anh xin số điện thoại được không? _ Tên đó nhìn nó hỏi

- Anh lấy số mẹ em không? _ Nó nói với thái độ hừng hờ

- Ồ... em thú vị thật

- Anh quá khen _ Nó cười, cười nguy hiểm

- Nhà em ở đâu?

- Anh tính ăn trộm gì ư?

- Em vui tính thế

Phương Vy chỉ đứng nhìn nó cười cười, quá rõ con bạn thân mình mà. Bình thường thì dễ thương ngây ngất, một khi không vừa ý thì... chẹp chẹp, đại nẫu karate đẩy anh ời

Nó không nói gì cả cười nhếch cái rồi kéo tay Phương Vy ra xe

- Anh đang nói chuyện với em mà _ Tên đó kéo tay nó lại

- Em có bạn trai rồi anh ời _ Nó quay lại kéo tay ra

- Anh không tin

- Kệ anh _ Điện thoại nó reo chuông, đúng lúc đó Khánh Minh gọi cho nó, nó lưu danh bạ của anh là "Anh♥". Nó chìa điện thoại ra cho tụi kia nhìn rồi nghe máy. Đương nhiên với cái tên như vậy cộng với cái bản mặt đẹp trai của Khánh Minh thì tụi kia không trêu nó nữa

- Anh có muốn nói nói chuyện với người yêu em không? _ Nó cười cười

Không nói gì mấy tên kia đi vào trong. Người ta bảo rồi, đừng đụng vào gái xinh, đặc biệt những người như nó mà

Nó nói vài câu với Khánh Minh rồi lên xe về.

- Ra thành phố ở có khác, nói chuyện thật quý sờ tộc haha

- Im đi mãi

- À.. ghé công khai người yêu luôn cơ
- Kệ tao. Haizzz tao no quá mãi ơi
- Tao cũng thế

Về đến nhà mới có 8h50" còn thừa thời gian cho nó chấm bài. Đưa đồ ăn cho em trai nó rồi nó ngồi ra bàn chấm bài dùm mẹ nó

Nó phen nỗ với nhưng câu sai của học sinh của mẹ nó. May chấm trắc nhiệm nên nhanh. Gần 100 bài nó chấm có hơn 1 tiếng là xong, nó được mẹ nó đào tạo chấm bài từ cái hồi nó học lớp 6 đương nhiên giờ phải lên tay nghề rồi

- Nhanh thế. Mẹ phải chấm cả ngày mới xong
- Con thuộc đáp án nên chỉ cần đánh dấu và đếm thôi mà. Dù sao thì cũng là học sinh của quốc tế X đẳng cấp cứ khác chứ hihi
- Sữa chua mít đâu đây
- Của chùa ý mà mẹ. Không có đọc đâu mẹ lo
- Mai không làm gì ở nhà dậy sớm lau nhà đi nhé. Mai mẹ về muộn đấy, nấu cơm đi. Rồi rủ Phương Vy đi chợ mua đồ nấu ăn. Phương Vy nó toàn phải nấu ăn đấy
- Dạ... cơ mà con mà nấu được có mà chứ con đấy. Mà con không thích lau nhà đâu
- Gia Bảo mai nhớ nhắc chị Đan đâu là muối đâu là đường nhé con. Không lại bỏ đường vào canh lại mệt lắm
- Dạ_ Em trai nó gặt đầu
- Lại bắt đầu bôi bác con ra đi_ Nó chép miệng: Mẹ ghi ra giấy đi con không nhớ đâu, ghi thật đầy đủ mua những gì và mua thể nào ền nhớ để tiền lại cho con đấy
- Biết rồi

Nó chẳng nói gì đứng lên đi lên phòng ngủ. Ngồi nghiêm túc chấm bài cả tiếng nó mới hết cả cô rồi còn đâu. Nó lên phòng nằm trên giường nghịch điện thoại. Nó còn đang nhắn tin với Khánh Minh, đang cười vì nó vừa lừa anh

Nó: Anh có cần nước để uống không□□□"

Anh: có chứ

Nó: woaaaa vậy anh đang cần 75% trên con người của em rồi□"

Anh: Lại thả thính□□□

Nó: Khikhi... anh dễ bị lừa quá

Anh: Em bị nhiễm ngôn tình nặng rồi

Nó: Hừm... nay vừa đi uống trà sữa xong

Anh: Có gì liên quan đến anh

Nó: Em có một thắc mắc

Anh: Sao nào

Nó: Anh ơi... em không hiểu là khi pha trà sữa ý..

Anh: Anh đổ em lâu rồi□

Nó: ơ kìa em chưa kịp nói mà

Anh: Lại lừa người ta đi. Nhưng mà cái này anh suốt ngày được nghe rồi□□□

Nó: Hừ...

Anh: giận à□□□

Nó: Thấy em rảnh không?

Anh: Ngủ đi. Anh bận xiu nhè. Ngủ ngon mơ anh đấy

Nó: Em mơ hoàng tử của em chứ mơ anh làm gì.

Anh: □□□

Nó cười cười

Một lúc sau thì

" Chết rồi.... đau bụng quá"

Nó gắng cắn răng chịu đau một chút sẽ khỏi, nhắm nhắm ngày, lắc đầu không phải. Cơ mà sao lại đau bụng thế này. Nó nằm co người như con tôm trên giường, đang tgan thăm sao số nó khổ thế này thì thấy tin nhắn của Phương Vy

PV:" Mãi ơi tao bị đau bụng"

Nó lấy cái điện thoại rep lại

Nó: " Hic... tao cũng thế□□□□"

PV: " Không phải ngộ độc chứ. Chết rồi... mẹ tao mà biết chỉ có đường bầm đập thôi"

Nó: " Hic.... tao đau sắp chết rồi, tao gọi mẹ tao đây chứ thế này làm sao tao sống qua tối nay đây"

PV: " có biết tao ăn ít ít thôi. Đã thế lại còn ăn hỗn hợp nữa chứ. Mè ơi tao không sống nổi nữa rồi"

Nó: " Tại mãi đấy. Hic gọi mẹ tao cho tao đi bệnh viện đây. Tao thấy không ổn"

Nó cố gắng thêm lúc nữa nhưng không ổn chút nào, vừa đau bụng vừa buồn nôn. Chắc nó chết quá. Nhìn đồng hồ, gần 11h rồi. Nhưng mà nhờ mẹ mà biết nó ăn nhiều thứ dễ bị bội thực thế này mẹ đánh nó mất. Nhưng mà cứ thế này nó chết mất. Nó thấy thờ cũng đau nữa

Với lấy cái điện thoại gọi cho mẹ nó lên.

Chưa đầy 1" mẹ nó đã chạy lên phòng nó. Đau khổ hơn khi nó khóa cửa trong mẹ nó thì không tài nào mở được. Lết cái thân dậy mở cửa, nó đau sắp chết mất rồi. Mở xong cửa nó ngồi sụp luôn xuống đất, cả người nó mềm nhũn cả ra, mặt thì trắng bệch ra, không một chút sức sống. Nó không nói được gì nữa, thêm một chút nữa nó chết luôn ở đây mất. Mẹ nó hét hoảng gọi cho bác nó đưa nó đi cấp cứu.

Nó được đưa vào phòng cấp cứu, mẹ nó và các bác nó ngoài này còn không biết chuyện gì đã xảy ra với nó, chỉ biết là lúc đưa đi cấp cứu, mặt nó cắt không giọt máu. Nó ngất luôn từ lúc trên phòng.

Cũng may cô nó là bác sĩ của bệnh viện nên thủ tục các thứ làm nhanh hơn, mọi thứ chắc sẽ tốt hơn

Mãi một lúc sau bác sĩ mới đi ra

- Cháu sao rồi?

- Chắc hôm qua nàng ăn gì vào rồi bị ngộ độc. Ăn quá nhiều thứ dẫn đến bội thực chứ gì. Nhìn mặt mà em suyết hết hồn

- Con bé này_ Mẹ nó thờ phào nhẹ nhõm

Nó xác định rồi, lần này mà tỉnh dậy kiểu gì cũng bị te tua cho xem

Nó được chuyển vào phòng nghỉ ngơi, chắc cũng phải nằm viện vài hôm.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Nó tỉnh dậy, chưa mở mắt đã ngửi thấy mùi thuốc sát trùng đặc trưng của bệnh viện. Vừa mở hé mắt đập ngay vào mắt nó là mẹ nó đang ngồi cùng với

cô nó. Thôi thì giả ngủ còn hơn chứ mở mắt ra là không ổn, kiểu gì cũng bị tra hỏi

- Còn giả vờ ngủ cái gì_ Giọng mẹ nó vang lên

Hic... sao mẹ cứ như thần thánh ý. Cái gì cũng biết thế này. Thôi thì cũng đã lộ rồi thì mở mắt ra vậy.

- Tại con chói mắt_ Nó vờ lấy tay che mắt

- Nắng đâu ra mà chói

- Hicccc mẹ chẳng thương con oa oa... con bệnh mà mẹ còn ăn hiếp con. Con méc ba, méc bà nội, méc ông nội, méc bà ngoại, méc ông ngoại, méc bác cả, bác hai, méc cả Phương Vy, cả chị Khanh, chị Minh Anh rồi anh Minh Hoàng, con méc cả anh Khánh Minh cả Thu Hà cả Yến Anh cả Hà Anh đấy_ Nó xụ mặt giận dữ

- Xong chưa?_ Mẹ lườm nó

Nó chẳng nói gì cả, quay sang nhìn cô nó cầu cứu

- Rồi nói đi. Làm gì để ra nông nổi này. Mẹ để tự khai, đừng có mà nói dối

- Chết rồi, không nhớ gì cả, bị mất trí nhớ rồi. Cô là ai?_ Nó giả vờ mất trí nhưng mẹ nó đâu phải trẻ lên 3 đâu.

- Rồi trước sau gì thì cũng phải nói thôi mà.

Nói xong mẹ nó đứng lên đi ra ngoài, chắc đi mua cho nó ít đồ ăn vặt ý mà.

Cô nó kể lại lúc nó cấp cứu đáng sợ đến mức nào, nó kể cho cô nó nghe cái lịch sử ăn uống huy hoàng của nó ngày hôm qua

- Ăn cho nhiều vào rồi bội thực chứ sao. Phải rửa ruột cho con vì ngộ độc đấy

- Bảo sao giờ con đói muốn chết

- Nào, ăn chút này đi. Chắc mẹ về nấu cháo cho con đấy

- Cô đừng kể cho mẹ con đấy không con chết chắc

- Mẹ chẳng không hỏi Phương Vy rồi

- Hơ hơ thế nó có bị sao không ạ.?

- Cũng đau bụng nhưng không như con đâu. Ăn với uống cho nhiều vào, mới nghĩ hè chưa được tháng mà béo lên xem kìa, mặt như cái bánh bao rồi

- Hừ? Con giờ xấu lắm rồi sao?_ Nó giật mình đưa tay sờ sờ mặt đầy lo lắng làm cô nó phì cười

- Bụng đã yếu còn ăn vớ vẩn vào.

- Tại...

- Không lí do

Xong cô nó đi khám cho bệnh nhân còn mình nó ở đấy, nó phải nằm viện vài ngày. Như người thường thì không sao nhưng nó vốn bị đau đại tràng và lại nó có khỏe như người ta đâu. Đây là lí do mà ở nhà mẹ nó chẳng bao giờ cho nó ăn nhiều thứ đồ ăn vặt.

Mới nhớ, cái điện thoại của nó đây rồi.... chắc còn trên phòng mất. Giờ đóng đồ trong bệnh viện thế này chán muốn chết.

Đang than trời than đất thì cửa phòng nó mở ra, ai kia.... nó tròn mắt nhìn mấy người trước mặt nó còn ai nữa ngoài Gia Khanh chị về lúc nào thế này, Minh Anh nhìn nó cười cười còn Minh Hoàng thì tay cầm bao nhiêu là đồ nhìn nó tí ta tí tít. Ồ... không có Khánh Minh đâu, nó ban đầu vui ới là vui nhưng tự nhiên bị tụt cảm xúc.

- Xem kìa... sao nhìn em tàn ra nông nổi này rồi_ Gia Khanh bật cười nhìn nó trong bộ quần áo của bệnh nhân, tóc còn rối mù nhưng dù sao vẫn đẹp mà

- Chị về khi nào. Sao mọi người biết em trong đây_ Nó ngây thơ nói

- Thật ra chị về từ hôm qua cơ. Lúc gọi cho em là chị đang ở nhà rồi còn. Sáng nay gọi cho em thấy nhóc Gia Bảo nghe máy nói rồi bọn chị xuống đây luôn

- Muội vẫn ổn chứ?_ Minh Hoàng đề bao nhiêu là thuốc bổ hoa quả ền bánh lên tủ cho nó hỏi

- Hôm qua hơi không ổn nhưng nay ổn rồi_ Nó cười
- Nay em béo hơn cả chị rồi. Về mẹ chăm tốt quá à_ Minh Anh ngồi xuống giường cạnh nó nói
- Hôm qua em còn tưởng không được gặp bọn chị nữa ý chứ. Em đau bụng quá rồi ngất luôn giờ nghĩ lại còn thấy sợ_ Nó rùng mình
- Ăn uống kiểu gì thế không biết
- Tại ăn ở độc ác theo con bạn em nên mới bị thế.
- Ở thẳng kia đâu_ Gia Khanh ngó ngang dọc
- Nó về rồi_ Minh Hoàng xoay xoay cái điện thoại nói thần nhiên
- Sao thế???_ Gia Khanh ngạc nhiên
- Ba nó cho người xuống hộ tống nó về rồi_ Minh Hoàng nhún vai tay vẫn xoay xoay điện thoại
- Hai bác khó tính thế nhờ. Ba mẹ em chẳng bao giờ ép được em đâu_ Minh Anh tỏ ra bất bình nói
- Haizzz nó không thích có ép kiểu gì nó cũng không đi đâu mà_ Gia Khanh chép miệng
- Học đây cũng ổn mà sao cứ phải qua đó cơ_ Minh Hoàng nói
- Nó qua thì mày và Minh Anh cũng chẳng thoát đâu. Mà thôi kệ đi_ Minh Anh quay qua cười với nó

Nó nãy chừ nghe mà chưa hết họ đang nói gì chỉ là nó biết được là

Khánh Minh đang bị ba mẹ ép làm một việc gì đấy anh không hề thích

- Gì chứ lại bị nhốt cả tháng trời trong phòng như tù không tv, không máy tính không điện thoại, không gặp bất cứ ai, quá hiểu rồi mà_ Minh Hoàng nhún vai
- Khổ thân anh Minh. Hừm thế nên anh ý mới học giỏi anh đấy_ Minh Anh qua lườm Minh Hoàng
- Anh cũng kém gì nó đâu nào
- Thôi cơ mà_ Gia Khanh lườm Minh Hoàng

Mặt nó buồn buồn, chẳng biết chuyện gì xảy ra với Khánh Minh nữa, hôm qua nói chuyện nó có nhận ra thái độ của Khánh Minh rất khác, nó có hỏi nhưng mà anh bảo không có gì. Haizzzz..

Một lúc sau mẹ nó đưa cả em trai vào cùng. Thăng bé vừa thấy nó đã chạy lại, nó cứ tưởng lại hỏi han cái gì ai ngờ

- Khikhi... hôm nay chị không ở nhà en chơi điện thoại của chị sướng lắm

Nó đơ mặt, mọi người thì cười ầm lên. Mẹ nó thì nói chuyện với tụi Gia Khanh nó thì ôm điện thoại xem tin nhắn rồi cuộc gọi nhớ từ hôm qua tới giờ. Nó nhận ra.... anh gọi cho nó rất nhiều lần nhưng chỉ một lần nghe máy và gặp em trai nó. Nó mở xem tin nhắn từ "my world" 9+ tin nhắn liên.

" Anh xin lỗi nhé. Xuống đến nơi mà không vào thăm em được. Anh có chút việc riêng. Em cố ăn uống vào cho khỏe đấy nghe chưa. Chắc anh cũng không đi du lịch cùng với em rồi, nay chắc cũng không được nói chuyện với em nữa. Chán quá nhì?"

Thôi thì... biết sao giờ được. Anh còn không được gặp em, không được nói chuyện với em, không được thấy em... haizzz chán quá.

Nhớ em quá

Nó mặt buồn buồn, buồn, thấy anh đang online, chắc anh còn đi xe

" Em làm phiền anh rồi"

Khánh Minh:" Hâm nào

Khỏe chưa bảo bối của anh"

" Em khỏe rồi. Anh chưa về đến nhà à"

" Sắp rồi nhưng anh không muốn về. Anh muốn gặp em"

"Em không biết chuyện gì xảy ra nhưng mà anh có thể nghe theo ba mẹ anh mà"

" Anh sẽ kể cho em nghe. Còn bây giờ thì hết thời gian nói chuyện với em rồi"

" Anh có thấy em làm phiền anh quá không?"

" Lại thế rồi, anh đã bảo là... chỉ là chuyện riêng của anh thôi mà. Em ăn uống nghỉ ngơi cho tốt vào. Đừng ăn uống vớ vẩn vào rồi đau bụng nữa. Đừng làm anh lo nữa. Nhé... bai bayby"

" Có chuyện gì cũng đừng có cứng đầu quá rồi người thiệt cũng là anh đấy. Em sẽ không sao đâu"

" Yêu"

Nó cười cười không thấy anh nói gì nữa theo như Minh Hoàng nói chắc anh đã về đến nhà và bị nhốt rồi cũng nên. Haizzz xuất sắc quá cũng đâu vui gì đâu nào. Cứ bình thường như nó có khi dễ sống hơn cũng nên.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Nó nằm lại viện hai ngày thôi mà ôi không biết bao nhiêu là người đến thăm từ bạn bè cơ quan của bố, đồng nghiệp của mẹ rồi bạn của nó nữa, phát chóng cả mặt. Nó được xuất viện về nhà cho thoải mái chứ ở trong viện nó chẳng thích chút nào cả, cảm giác trật tự lại còn không sạch sẽ bằng ở nhà.

Nó nằm trên sofa xem phim, mẹ nó đi đây, em trai nó nghịch điện thoại của nó. Từ hôm ở viện tới giờ nó cũng ít nghịch điện thoại hơn, suốt ngày cho em trai mượn chơi game

Đang khóc sụt sùi khi tới phân cảnh phim trong hậu duệ mặt trời nó đã xem đi xem lại cả chục lần rồi mà không chán, đã thế lần nào cũng khóc. Nó chẳng hiểu nó thế nào, con người dễ khóc quá mà

- Chị xem mãi không chán à
- Toàn trai xinh gái đẹp thế này, kịch bản quá ok nhạc phim lại còn hay thì làm sao chán được. Hic thương anh quá
- Chuẩn bị tập cuối rồi chị xem phim gì nữa. Em thấy mẹ xem moon loves
- Chị mãi chẳng xem thuộc lời thoại luôn rồi. Giờ thì "Ôi hoàng đế bệ hạ của ta" khikhi

Em trai nó chép miệng lắc đầu nhìn nó. Nó đang ngắm hoàng đế đẹp trai của nó thì em trai chìa điện thoại của nó ra là Thu Hà gọi nó

[- Hello baby

- Xuống sắp tới nhà bà rồi, cho cái địa chỉ đi nào
- Hà hà? Bà xuống nhà tôi ư? Đi một mình ư?
- Bà chỉ tôi cách đi nữa mình với
- Rồi rồi xóm X xã Y vào đến xóm tôi cứ hỏi nhà cô Hà dạy tiếng Anh rồi người ta chỉ cho bà. Mà bà đi gì vào đây
- Oto chứ đi gì. Chẳng nhẽ quốc bộ và nhà bà chắc
- eo oi nay bà đánh đá thế. Là ai đã đào tạo bà ra nông nổi này hà
- Haha chuẩn bị chai thảm đón tôi nào. Mà đường vào nhà bà cũng dễ đi phết, chẳng thấy vòng vo nhiều
- Nhà người ta mặt đường hẵn hoi
- Rồi tốn tiền điện thoại quá. Kiếm gì cho tôi ăn đi. Cơ mà tôi ở lại nhà bà vài hôm ổn không?
- Trại gì chứ chuyện đấy ok đi. Cơ mà nói thật ư?
- Đùa làm gì... ở nhà một mình chán muốn chết xuống bà ở với và cho vui. Nhớ bà quá mà

- Hừ....
- Mẹ bà sao không?
- Mẹ tôi dễ tính quá ý mà
- Vậy thì tốt]

Nó tắt điện thoại rồi gọi cho mẹ để mẹ nó còn có muốn mua gì ăn nữa thì mua. May có Thu Hà xuống không thì cả ngày nó chỉ ôm TV xem phim.

Nó ra cổng đứng đợi Thu Hà, mãi một lúc sau nhỏ mới đến nơi, hai đứa ôm nhau cười cười như hai con điên trước cổng. Có vẻ như nhỏ không nói dối nó rồi thấy mang nhiều đồ xuống lắm.

Nó dẫn nhỏ vào nhà, vừa nhìn thấy Gia Bảo nhỏ đã điên lên vì độ đẹp trai và dễ thương của em trai nó, nhỏ có sở thích vô cùng khác người là chỉ thích mấy đứa trẻ con đẹp trai.

- Ba mẹ bà sinh kiểu gì mà toàn người đẹp thế này. Bà có anh trai gì đấy không giới thiệu cho tôi đi
- Nhắc bao nhiêu lần bố mẹ người ra là công nhân viên chức sinh con thứ 3 cho mà mất việc à
- Khikhi... quên mất. Cơ mà em đẹp trai quá

Thằng em trai mới hơn 4t của nó cứ ngẩn người, xong quay qua cười trộm vì vừa được khen đẹp trai.

- Nhanh lớn chị đợi

Thằng bé vẫn còn cứ ngơ ngơ

- Haha bà làm nó tưởng bà có vấn đề rồi kìa

Vừa nói xong thì nó đã nghe tiếng xe ngoài sân, chắc mẹ nó về rồi. Chạy ra chỗ mẹ

- Nay mẹ về muộn thế
- Vừa đi thăm cô Lan rồi phải ghé qua chợ mua ít thức ăn. Bạn đâu??
- Nó đang chơi với Gia Bảo

Mẹ nó vừa vào đến nhà Thu Hà nhanh miệng chào lại còn cười rất tươi nữa. Mẹ nó nhìn qua Thu Hà biết ngay là con nhà có điều kiện nhưng cũng khá ngoan ngoãn. Có sao nó toàn bạn con nhà đại gia thế bày trong khi nó là con công nhân viên chức- nghề nghèo bền vững

- Con chào cô ạ. Con xuống thăm Đan rồi làm phiền cô mất rồi
- Xuống chơi với Đan cô lại quá đi ý chứ. Chắc nhà con xa lắm hả?
- Con ở thành phố T đi xuống dưới đây tận hơn 4 giờ
- Mất công con quá. Nghe Đan nó kể con nhiều lắm
- Nó có nói xấu gì con không ạ_ Thu Hà quay qua nhìn nó cười cười
- Người ta toàn khen mà

Nó nói xong thì Hu Hà với mẹ nó cười

- Giờ mới nhận ra mẹ với Thu Hà cùng tên à nha_ Nó tỏ vẻ trầm tư suy nghĩ
- Điều đó cũng làm gì ảnh hưởng đến con đâu_ Mẹ nó nói rồi cầm túi đồ vào bếp: Xuống nhặt rau cho mẹ nào.

Nó phụng phịu đi vào bếp, mẹ nói chuyện phũ quá.

Nó và Thu Hà nhặt rau, ngồi kể chuyện trên trời dưới đất, rồi mẹ hỏi Thu Hà nhiều thứ xem nó học hành trên đó thế nào, ăn ở có tử tế không hay là lười. Nó đã nói rồi mà mẹ không nghe, chỉ có ở nhà nó mới có kiểu lười nhác đấy thôi chứ ra ngoài làm gì ai chê nó được câu nào.

- Đan ới_ Ngoài sân Phương Vy gọi nó, chẳng cần biết nó ở đâu cũng chạy luôn vào trong bếp vì ngửi thấy mùi thức ăn
- Con chào cô_ Chào mẹ nó xong nhỏ quay sang nhìn Thu Hà mỉm cười thân thiện, hai đứa có từng quen biết trên facebook khi cùng vào comment nói

xấu và đim nó trong các bài viết của nó cũng có nói chuyện một vài lần chỉ là chưa gặp mặt ngoài đời

- Phương Vy hả_ Thu Hà nhìn nhỏ cười lại

- Ủa hai đứa cũng biết nhau à_ Mẹ nó tò mò

- Chúng nó toàn đim con trước bàn dân thiên hạ, chuyên phần nộ stt ền ảnh của con_ Nó tỏ ra bất bình nhìn mẹ nó

- Ra là thế. Nhưng mà chẳng qua là do con ăn ở thôi mà_ Mẹ nó nhún vai

Nó âm ỨC CÚI XƯÔNG NHẶT RAU, mẹ thật là...

- Ở đâu ăn cơm luôn với Thu Hà nhé Vy

- Con cũng được mời ư_ Phương Vy cười cười

Mẹ nó chỉ cười không nói gì cả. Xong cái bếp nhà nó trở thành cái chợ, có mỗi ba đứa con gái mà cũng thành chợ được, nó toàn bự ăn hiếp từ mẹ cho đến Thu Hà rồi Phương, nó hiền quá mà.

Nhanh chóng cũng nấu xong, tụi nó vừa ăn vừa tiếp tục kể chuyện còn không quên selfie còn mẹ thì chỉ biể lắc đầu cười, nó có những người bạn dễ thương thế này cũng khá yên tâm rồi

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ăn uống dọn dẹp xong xuôi các kiểu tụi nó lên phòng khách xem phim, Phương Vy thì về trước. Xem phim mà lúc thì khóc khóc lúc thì cười ầm lên, đã thế vừa xem còn ăn không biết ăn bao nhiêu là hoa quả Thu Hà mang xuống.

Em trai nó chạy lại chỗ nó hỏi nhỏ

- Đan xinh đẹp, chị kia có cái điện thoại to quá_ Nhóc chỉ vào cái ipab to oành của Thu Hà nói

- Đây là Ipab chứ hem phải điện thoại... hiểu chứ?

- Nó to quá nhì?

- Em muốn dùng không chị cho mượn này_ Thu Hà chìa cái điện thoại cho Gia Bảo mượn

- Em cảm ơn_ Thằng bé cười tí mắt nhận lấy cái ipab từ tay Thu Hà

- Điện thoại của Đan xinh đẹp chẳng có quả táo cắn dở giống chị này

- Lúc nào chị giàu chị mua cho mà chiêm ngưỡng nhé

Thu Hà cười lẫn với chị em nhà nó

- Nhóc không biết câu nói bắt hủ của Đan là " Khi nào Đan giàu..." sao. Đừng tin lời nó

Em trai nó đã không để ý tất cả xung quanh và bắt đầu tải game về ipab để chơi còn nó và Thu Hà quay lại xem tiếp " ôi hoàng đến bệ hạ của ta"

Nó ôm mặt ngẩn người

- Vương Gia của tôi là cực phẩm

- Aiguuuu tôi chỉ kết mỗi Hoàng đế thôi. Đẹp trai quá_ Thu Hà ôm mặt ngẩn hoàng đế

Chưa từng thấy ai lằng nhằng giống nó, xem phim nào là yêu nam chính của phim đó, nào là Tiêu Nại rồi thì Giang Thần rồi đến Đur Hoài, cho đến chẳng hạn, rồi trong phim mafia thái Lan nữa. Trai đẹp trong phim Hàn thì khỏi nói đến gì chứ nguyên dân hoàng tử trong moon loves đã quá đủ, rồi phim của Park chanyeol(Exo) phim của Ji Chang wook rồi Park Bo Gum rồi Lee Jong Suk..... nhiều quá, nó không nhớ đã thích bao nhiêu soái ca trong phim rồi. Nhiều lúc nó còn không hiểu tìm nó bao nhiêu lần nữa, còn chưa kịp cho người ta vào tìm nó đã đá ra và cho người khác vào, bởi vậy nó là con người không idol. Chỉ thần tượng duy nhất một người mà lâu nhất mang tên Hoàng Khánh Minh.

Xem hết phần 1 của phim một cách nhanh chóng nó và Thu Hà lăn ra ngủ cho đến chiều luôn. Mỗi đứa nằm một ghế ngủ ngon lành cho tới khi mẹ nó gọi dậy

- Trời... 4h10" rồi_ Thu Hà giật mình nhìn đồng hồ

Với Thu Hà mà nói thì đây là khá muộn nhưng với con sâu ngủ như nó thì quá bình thường, không có gì phải ngạc nhiên

- Xem kia... hai đứa ăn uống xem_ Mẹ nó lắc đầu

Nó cười cười

- Giờ muốn làm bánh bột lọc không nào. Tối nay mẹ không phải dậy thêm

- Tất nhiên là có rồi ạ. Bà may mắn lắm rồi nhá_ Nó quay qua nhìn Thu Hà cười cười

- Con chưa ăn bánh đấy bao giờ hay sao ý

- Thế thì hôm nay cô cho ăn thử xem sao nhé_ Mẹ nó cười

- Dạ

- Bây giờ hai đứa ra chợ mua cho mẹ một ít tôm, một ít thịt heo này và hành lá nhé. Mẹ ở nhà nấu bột

- Dạ_ Hai đứa đồng thanh rồi bay lên phòng thay đồ

Nó cột tóc đuôi ngựa để mái thưa như mọi khi, áo phông và quần baggy năng động, Thu Hà cũng giông hệt nó. Nó chờ Thu Hà bằng cái xe đạp trước kia đi học của nó. Chợ cũng không xa lắm nhưng mà lâu lắm nó không đạp xe cộng hem với việc trở thêm Thu Hà nên lên tới cổng chờ là nó không thể đạp thêm nữa

- Thôi xú về thôi chờ bà_ Thu Hà dắt xe giúp nó. Vừa vào trong chợ tụi nó là trung tâm của mọi ánh nhìn từ mấy bà bán hàng cho tới người mua hàng. Dù sao thì cả hai cũng đâu có dị lắm đâu mà. Sao lại cứ nhìn như thế??

Nó kéo tay Thu Hà đi về phía hàng hải sản để mua một ít tôm. Bỗng nhiên nó quay lại cảm tay cái người đứng bên cạnh nó làm mọi người xôn xao nhìn. Nó nhìn người phụ nữ khoảng hơn 30t tay đang cầm cái điện thoại của nó. Aiguuu dù sao nó cũng ở thành phố đã lâu mấy cái kiểu móc túi này nó còn lạ gì nữa, người phụ nữ đó tới mặt vút điện thoại nó xuống định bỏ chạy nhưng Thu Hà đứng kế bên đã giữ lại rồi mấy người gần đấy chạy lại

- Sao cô lại làm vậy?

Người đấy không nói gì cả

- Thời đại nào rồi còn đi ăn cắp của người ta. Làm mấy cái chuyện đấy mà không sợ trời phạt_ Mấy người xung quanh đấy nói

- Giờ báo công an cho nó lên phường giải quyết

- Thôi ạ_ Nó cười cười xua tay: Dù sao cũng tại cháu giữ đồ không tốt

-Cháu ơi kiểu người như thế này không đáng phải lương thiện thế đâu

Nó cười cười nói vài câu rồi thôi, dù sao cũng chưa lấy được mà.

Rồi nó kéo Thu Hà đi tới chỗ bán thịt, mọi người cũng tản ra và người phụ nữ đó cũng bỏ đi mất, mặt mũi nào mà ở lại đó chứ.

Nhanh chóng tụi nó đã mua được những thứ mẹ cần

- Eo oi... ở đây mà còn có những người như thế á_ Thu Hà rùng mình

- Ở đâu mà chẳng có. Haizzz may sao tôi linh cảm thấy chứ không đi tong mất cái điện thoại

- Đáng sợ quá

Rồi tụi nó về nhà, nó kể cho mẹ nó nghe, đến mẹ nó còn ngạc nhiên và bảo sao không gọi công an giải quyết.

Nó lương thiện quá mà

Rồi tụi nó bắt tay vào làm bánh, với một tiểu thư chính hăng như Thu Hà thì đây là lần đầu tiên bắt tay vào làm bánh như thế nên ban đầu có hơi lúng túng, còn với một đứa con nhà lính tính nhà quan giống như nó trước sau gì cũng làm hư. Thôi nhưng dù sao thì hôm nay nó cũng tích cực lắm rồi nên mẹ nó rất thông cảm cho nó.

Sau thời gian vô cùng vất vả đối với nó và Thu Hà thì bánh cũng đã chín

- Huzaaaa ngon quá_ Thu Hà ném thử cái bánh đầu tiên rồi cười tít mắt: Cô giỏi quá
- Không nhầm hôm nay có sự trợ giúp của con nên nó mới được như vậy
- Gọi Phương Vy qua lấy đi Đan

Nó tay cầm điện thoại tay cầm bánh ăn một cách "thục nữ"

[- Qua lấy bánh về ăn này cung

- Bánh gì thế Đan

Chít cha.. là cô Hương mẹ của Phương Vy

- Dạ dạ mẹ con làm bánh bột lọc ạ. Cô qua ăn thử đi ạ
- Ủ giờ cô sang, Phương Vy nó qua bà ngoại rồi
- Vâng ạ]

Nó để điện thoại xuống bàn rồi ăn tiếp

- Hơ hơ... thế là hình tượng dịu dàng thục nữ của bà đã sụp đổ rồi nhé_ Thu Hà chỉ ấn tách một cái, đương nhiên là cái "quả táo cắn dở" đã lưu trọn khoảnh khắc duyên dáng của nó vừa rồi
- Con choss.. ai lại làm thế_ Nó phàn nộ
- Có tôi mà... haha... này thì thục nữ này. Khikhi mà up lên page trường thì hot lắm chẹp chẹp.. hoa khôi à
- Bạn đều... sao bà nõ làm vậy hờ
- Mẹ thấy đẹp mà haha_ Mẹ nó cười nham hiểm

Nó đơ mặt, mẹ thật độc ác à nha

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Tối

Nó và Thu Hà nằm trên giường mỗi đứa một cái điện thoại nghịch, nó gác chân lên người Thu Hà nằm một cách rất quý tộc.

Tính ra thì cả tuần rồi nó chẳng nhắn tin với Khánh Minh, còn chẳng liên lạc gì với tụi Gia Khanh, bình thường ngày nào Gia Khanh cũng gọi cho nó nhưng lâu nay thì không. Chẳng biết có chuyện gì xảy ra không. Nó nghĩ chị bạn nên cũng không gọi

- Mai bà về à_ Lướt facebook một cách vô thức nó buột miệng hỏi Thu Hà
- Bà có nuôi được tôi nữa không mà hỏi?_ Thu Hà tay ấn tin nhắn nói
- Haizzz mùa hè này thật nhàm chán
- Sao? Thế chàng của bà đâu_ Nhỏ bỏ điện thoại xuống quay sang ôm nó hỏi
- Này tôi chịu. Cơ mà không biết sao ý... tôi nghe nói ảnh bị nhốt tách biệt với thế giới bên ngoài như kiểu tù nhân ý
- Hờ... sao lại thế
- Không biết_ Nó lắc đầu mặt buồn buồn

- Bà nhớ người ta hả
- Không hẳn_ Nó nhún vai
- Sao tự nhiên buồn
- Mẹ bảo tôi chẳng xứng với anh ấy chút nào_ Nó nói nhỏ
- Sao lại thế nào
- Anh ấy thì quá hoàn hảo còn tôi thì.... cơ mà dù sao thì một năm học thôi. Giờ nghỉ lại thôi, chẳng muốn thích anh ấy chút nào_ Nó nhìn lên trần nhà nói, tay nghịch tay của Thu Hà
- Hâm nào.
- Thật đấy. Giờ chẳng thích anh ấy nữa, hôm nghe thoáng chị Minh Anh nói anh ấy có chị người yêu xinh cực, nhưng không biết nhà chị kia làm sao rồi phải chuyển đi nước ngoài đến giờ chưa về. Nhưng mà chẳng hiểu sao anh ấy đã không thích người ta còn cứ thả thính làm gì nhờ
- Cô bé của tôi suy nghĩ nhiều rồi. Mặc kệ đi...
- Ồ... giờ chỉ yêu mỗi bà thôi_ Nó quay qua ôm Thu Hà thật chặt
- Ngủ đi muộn rồi đấy
- Không thích cho bà ngủ cơ mà_ Nó tru môi dễ thương
- Đừng có mà quấy rầy người ta. Aiguuu nhìn chúng mình như kiểu bách hợp ý
- Đồ biến thái_ Nó đá Thu Hà cái
- Bà có thấy đói không?
- Hơi hơi... hay là dậy nấu mì ăn đi
- Good_ Thu Hà cười tí mắt nhìn nó

Rồi hai đứa lục cục mò xuống bếp để nấu mì ăn. Vừa ăn vừa cười khúc khích làm mẹ nó tưởng chộtm sợ quá gọi cho nó ai mà ngờ người dưới bếp là nó. Lúc này mẹ nó mới yên tâm để ngủ tiếp.

- Tay nghề của bà quả là tốt. Đến nấu mì cũng ngon_ Thu Hà cười đều nó
- Hừ... lại nói đều người ta đi
- Khikhi

Ăn xong hai đứa nhìn đồng hồ cũng hơn 11h rồi lên phòng lại tiếp tục không ngủ mà ngồi mỗi đứa cái điện thoại chơi game cho tới tận 2h sáng điện thoại nó sắp nguồn mới thôi. Lâu lắm nó chẳng thức khuya như thế. Rồi mỗi đứa một góc ngủ.

Tiền Thu Hà về mà mặt nó buồn thiu như kiểu chẳng bao giờ được gặp nữa ý. Nó thờ dài mãi, hè này sao nhạt nhẽo đến thế, năm ngoái bố nó còn ở nhà thì đi du lịch các kiểu luôn bây giờ thì... chẹp chẹp.

Lại những ngày hè nhàm chán quay lại với nó, cả ngày ăn với ngủ thảnh thơi nỗi con quét được cái nhà. Đôi khi còn giúp mẹ nó chấm bài rồi soạn đề.

Cho đến ngày cưới của cô bạn học cùng lớp cấp 2 với nó thì đỡ nhàm chán hơn. Ở cùng xóm nên đương nhiên nó và Phương Vy phải có mặt từ ngày nạp tài cho đến hôm cưới. Nó không nhận đỡ cháp vì sợ mất duyên□□□

Mấy ngày này nó gặp toàn bạn học hồi cấp 2 nên vui oi là vui. Nó toàn bị mấy thanh niên trong đám cưới trêu ghẹo, suýt chút nữa không giữ bình tĩnh nó đã ném luôn chiếc giấy vào mặt. Chính nó cũng cảm thấy nó đánh đá quá, chắc do ảnh hưởng của Hà ang quá.

- Mà có người yêu chưa?_ Một cô bạn lớp cũ hỏi nó
- Đang ế đây_ Nó cười cười
- Lại chém
- Ồ kìa... không tin à

- Nó có chó yêu_ Phuong Vy từ đâu ra nói làm nó tức điên mất, bạn với bè lúc nào cũng đim nhau
- Thế mày nhận tao làm người yêu tạm đi_ Một cậu bạn có thể bình chọn là đẹp trai nhất lớp nó ngày nó tên Nam
- Hay là thế. Hờ... giờ tao mới nhớ mày mới công khai người yêu. Tao chẳng muốn ăn axít đâu mà_ Nó lườm lườm cậu bạn
- Hahahaha Kiên nó vẫn còn chung thủy với mày lắm Đan ạ_ Nam hất mặt lại phía bạn tên Kiên

Nó lườm Nam cái

- Tao giết mày đi giờ_ Nó trừng mắt
- Là ai đã làm Đan dịu dàng nữ tính của tôi ra nông nổi này đây_ Lê Trang - cô dâu khoác vai nó nói
- Tao vẫn dịu dàng như ngày nào mà. Tại thằng Nam nó ép tao vào đường cùng_ Nó khóc không ra nước mắt mắt
- Để cho Trang nó cưới xong chúng mình triển chuyển du lịch nhì_ Phuong Vy nói
- Hay này, hè này tao ở nhà nhạt muốn chết
- Đi đâu???
- Nói thế thôi, toàn nói trước buớc không qua
- Mai tao mặc váy thế nào được nhì_ Nó cười cười nhìn mấy đứa bạn
- Quên... mai cảm mà makeup không lại đẹp hơn cô dâu lại khỏ
- Hờ hờ... không makeup tao vẫn luôn đẹp hơn mà haha_ Nó nói xong thì ôm miệng cười, nay nó điên quá
- Trả lại cho tao Đan dịu dàng của hồi trước đi. Nay nó vừa đánh đá lại còn nham hiểm đôi lúc lại còn điên điên nữa. Chẳng nhẽ lên thành phố nó bị thế cả hả?
- Giờ tao sẽ dịu dàng có mày xem. Hừ_ Nó hất mặt
- Đẹp ngay cái bản mặt ghê tởm đấy của mày đi tao nhờ_ Phuong Vy ném nó cái mặt hướng dương nó
- Nam kia... mày đánh nó cho tao_ Nó trưng bộ mặt cún con nhìn Nam

Cả bọn cười ầm lên

- Để tao gọi Kiên lại_ Nó còn chưa kịp định hình gì thì Nam đã gọi Kiên lại.

Nó đỏ mặt còn cậu bạn kia cũng khá bối rối không dám nhìn nó, nó cứ làm lơ đi để nói chuyện với Lê Trang

Rất may cho cả hai là cậu bạn đấy phải về trước vì nhà xa

Nó thở phào nhẹ nhõm quay qua nhìn Nam bằng ánh mắt triu mến nhất có thể, mọi người thì cười ầm lên

- Mai có khi tao hát vợ người ta haha_ Thắng- thành phần nghịch và lầy lội ngang Hoàng Nam khi nó còn là lớp trưởng hồi cấp 2
- Cưng từ đâu chui ra mà có quyền lên tiếng ở đây_ Nó hất mặt hỏi
- Cậu là ai? Tớ có quen cậu hả?_ Thắng trưng bộ mặt ngây thơ nhìn nó
- Nương nương xinh đẹp của mày đây. Biết là nay tao càng xinh đẹp nhưng cũng đâu đến nỗi khác lắm đâu nhờ_ Nó nghiêng đầu nhìn Thắng nói
- Con xin mẹ_ Phuong Vy nói kể bên căn hạt hướng dương lườm nó cái
- Haha đại ca nay khác nhảy, quý tộc hơn rồi đấy
- Ý mày bảo trước tao quê mùa ư?
- Haha mai tao với mày song ca "đừng như thói quen" đi
- Hờ sao không đi hát vợ người ta
- Cho nhà trai vác chổi đập tao hả mà

Cả hội lẫn ra cười, đa phần mấy người ở đây đều chơi khá thân có mỗi nó lâu nay ít gặp nên nói hơi bị nhiều.

- Mới nhớ, mai tao có được đi oto không thể_ Nó hỏi
- Hơn 40km đi bộ được thì cứ đi
- Há há thể mai tao mặc váy công chúa cho nó quý tộc
- Mày mặc đồ ngủ cho nó quý tộc. Đã bảo là cấm được lần át cô dâu cơ mà.
- Thế phải trách mẹ tao sao lại sinh ra người đẹp như tao hahah
- Trà Đan của ngày xưa lại cho tao_ Lê Trang lắc đầu nhìn nó

Thật ra thì nó chỉ điên điên với mấy đứa thân thân thôi, chứ người lạ tưởng nó lạnh lùng lắm cơ

- Ra hát đi mấy cung_ Nam nổi hứng
- Tao hát người âm phù cho mày nghe mày có đỡ tao không_ Thắng cười nham hiểm nhìn nó
- Haha để xem chú hát thể nào
- Chẹp chẹp tán nó từ hồi mẫu giáo mà nó không đỡ mới đau

Vừa nói xong cả bọn cười ầm lên trong đó có cả nó, nó cười như bị hăm. Thế này thì hết cả quý tộc còn đâu.

Vào trong nhà, vốn dĩ hàng xóm bạn bè các kiểu đang hát nên tụi nó nhìn nhau rồi kéo nhau ra cổng, ngồi nãy giờ trong bếp, phải công nhận đây toàn thành phần điên.

- Ra quán hát

Cứ nhắc tới ra nhà hát karaoke lại nó rùng mình nhớ lại cảm giác đáng mất mặt lúc ấy, nó không thích nơi đấy chút nào

- Tao không thích hát ở đấy.
- Thế thôi ngồi đây hát chạy cho quý tộc_ Phương Vy chỉ cái bàn ở đấy nói

Cứ bị hiểu nhau, quả là bạn thân của nó mà.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Đám cưới

Sáng sớm, nó đã dậy để còn chuẩn bị đám cưới. Haizzz nên mặc gì đây này. Nó gọi cho Phương Vy

[- Cung đang làm gì?

- Tao đang ăn
- Ăn gì???
- Phở... mẹ tao làm
- Trại mẹ tao đi dạy chẳng thèm nấu nướng gì hết. Để tao bay qua ăn ké
- Cứ tự nhiên]

Tắt điện thoại nó chạy rất nhanh qua nhà Phương Vy, em trai nó hôm nay được mẹ mang gửi trên nhà bà nội vì không có ai ở nhà.

Mẹ Phương Vy thật có tâm khi đã nấy đồ ăn nhiều mới có phần cho nó ăn ké

- Mày váy or quần
- Tao mặc chân váy jeans
- Thế thôi tao mặc cách tân công chúa vậy
- Cái màu trắng mà mày được tặng sinh nhật á
- Yep
- Mè xem lại nổi hơn cô dâu nha mày
- Haha tao chỉ tô chút xù son cho bớt nhạt nhẽo thôi chứ có làm gì đâu
- Hừ...
- Rửa tô nha cưng. Tao đi về đây

Nói xong nó tung tăng đi về để Phương Vy rửa bát giúp nó

Nó phải gội đầu tắm còn phải sấy tóc, hiện tại là 8h mà 9h nhà trai xuống rồi.

Nó thì không bao giờ mất thời gian cho việc trang điểm tóc tai các thứ. Nhờ Yến Anh dạy cho mất chiều tự tết tóc nên nó có thể tự làm mà không nhờ ai, dù sao tóc nó cũng ngang vai thôi mà, bỏ mầu thừa đậm chất Hàm Quốc, nó mặc váy cách tân công chúa màu trắng hồng nhạt, đi đôi giày búp bê màu trắng nốt, tô thêm chút son nhạt thôi. Bỏ điện thoại vào túi đeo, nhìn trước gương, nó thấy yêu nó quá. Chưa kịp đi đã thấy Hoàng Nam đứng trước cổng đợi nó. Mè cái thằng mới 17t mà đi exciter 150. Cứ phải công nhận, bình thường nó đẹp trai hôm nay lại còn đẹp hơn với sơ mi trắng, quần đen với đôi giày đen giảm dị thời, tóc hai mái lửng tũn như mọi khi. Cũng may nó quá quen thuộc rồi chứ người mới nhìn vào kiểu gì cũng yêu hấn cho xem

- Thần thái quá tốt _ Nó đi ra khóa cổng cười nhìn Hoàng Nam
- Mày tính chơi trội đẹp hơn cô dâu hả?
- Tao chẳng makeup, có chút son nhạt nhạt
- Haha
- Mà ai cho mày đi xe quá phân phối thế này
- Tao đi học cũng có ai bắt đâu
- Cạn lời

Nói thì nói xong nó vẫn lên xe để Hoàng Nam trở nó đến nhà cô dâu mặc dù cũng đi thêm 100m nữa là tới.

Oa oa nhìn mới thấy nó là đứa duy nhất không makeup ở đây luôn. Không sao, thần thái của nó quá tốt rồi. Phương Vy cũng đã qua từ lúc nào rồi

Trong lúc đợi nhà trai tới nó tí từng chụp ảnh, Hoàng Nam chụp cùng với nó một cái mặt hai đứa vô cùng so deep, trai xinh gái đẹp thế này. Hoàng Nam nhanh chóng cập nhật ảnh đại diện lại còn tag cả nó vào với cái caption vô cùng ngắn ngủi nhưng dễ gây hiểu nhầm" Em♥"

Thế này thì chết nó rồi còn đâu, Nam thì nhiều em thích lắm, nhờ may nó bị đánh ghen thì chết. Còn bạn bè của nó nữa còn nhờ may... thấy

- Haha... like và comment nhiệt tình quá _ Hoàng Nam chia điện thoại ra trước mặt nó, chỉ với 5" mà gần 200 lượt like ền cmt.
- Em người yêu mày mà thấy tao bị đánh ghen là tao đánh mày
- Mới chia tay hôm qua rồi _ Hoàng Nam nói với vẻ mặt rất thần nhiên

Nó chép miệng, lảng nhãng quá, nó còn nhớ mới yêu nhau còn chưa được một tuần cơ mà

- Thế khác gì công khai tao là tiểu tam. Thằng chó _ Nó đánh Hoàng Nam

Cho tới lúc nhà trai tới, trái ai, cũng may toàn đi cùng với Hoàng Nam chứ không thì... chép chép, chỉ cần Nam đứng lên thôi là thanh niên lại chỗ nó kín luôn, xin số điện thoại và fb, nó đâu phải người thích đi thả thính đâu, đương nhiên là nó không hé nửa lời cho tới khi Thắng đi tới giải vây giúp nó

- Mày thấy đẹp cũng khổ chưa
- Giờ thấy _ Nó cười cười

- Tao có sdt của mày, fb của mày giờ làm sao, hồi lộ tao không thì này
- Thử xem_ Nó trùng mắt
- Nay mày đánh đá vl

Nó lườm Thắng cái, lên oto nó ngồi giữa Phương Vy với Hoàng Nam, có gì nó lơ ngơ thì còn lấy chỗ mà dựa. Haizzz sau hôm nay thì nó nổi tiếng chẳng còn đâu. Chẹp chẹp

Nó nghịch nghịch điện thoại nó chán đi xong quay qua nhích điện thoại Hoàng Nam

- Cái thằng, mày lại đi lừa con nhà lành đi
- Tao làm gì đâu.
- Tán một lúc mấy đứa thế này
- Bọn nó tán tao mà
- Nghĩ tao tin mày?
- Đồ mày tán được nhỏ này. Tao cho mày đi ăn. Với điều kiện là trong ngày hôm nay
- Ok luôn

Thế rồi nó bắt đầu công cuộc đi thả thính,

- Thả thính gái hay thế
- Hờ_ Hoàng Nam không nói gì cầm điện thoại nó tải liên quân về để solo liên quân với Phương Vy

Nó vừa nhắn tin với hết em này đến em kia của Nam vừa hát, mấy nay nó đang thích bài này

"Những tin nhắn anh xem

Vẫn chưa trả lời

Cuộc gọi nhờ vẫn còn chưa đáp hồi

Có lẽ mỗi người

Còn bận lo lắng cho riêng mình

Giờ đây chỉ còn

Một thói quen chưa kịp quên

Đã lâu lắm anh không đón đưa mỗi ngày

Chẳng còn quan tâm

Em buồn vui lúc này.

Có đúng hay sai

Thì cả hai chẳng thể quay về

Giờ đây chỉ là

Người xa lạ đã từng quen

Từng khoảng cách, cứ lớn dần

Vậy mà ta

Chẳng còn tha thiết để bận tâm

Người từng thương

Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng
Chẳng còn gọi nhau bằng những
Cái tên mình đã từng.
Trả lại nhau những hồi ức
Đôi môi cứ ngập ngừng
Nợ nhau lời xin lỗi.
Một người từng thương nhiều thế
Rồi cũng hóa người dưng.
Chỉ là ngừng yêu mà sao
Lại đau lòng đến thế?
Suốt một quãng đường đời
Tôi chỉ mượn một đoạn đường thôi.
Từng khoảng cách, cứ lớn dần
Vậy mà ta
Chẳng còn tha thiết để bận tâm
Người từng thương
Sao bỗng xa lạ quá
Vờ không quen
Chẳng dám nhìn nhau, vội đi mau..."

- Mà oi hai em đồ cùng lúc rồi thế nào. Mà có bao giờ bắt cá hai tay chưa

- Nó toàn một tay bắt nhiều con cá chứ bắt hai tay cái gì_ Phương Vy vừa bị thua ầm ục nói

- Haha_ Hoàng Nam cười rồi trả điện thoại cho nó lấy điện thoại của mình về

Có ai điên như tụi nó không chứ, ba đứa nó ngồi hàng ghế cuối cùng, đi gọi video với mấy đứa ngồi trên, thật là hết việc làm mà

- Wifi trên xe kém quá_ Nó than

- hơn 30 chục người bắt theo mà nghĩ nó có mạnh không?

- Oa oa tao buồn ngủ quá_ Nói rồi nó dựa vào vai Hoàng Nam ngủ, cũng may chơi với nhau từ nhỏ chứ không nó chẳng bao giờ thế đâu. Tao ghét mùi nước hoa của mày

Ghét bởi, nó giống hệt mùi nước hoa của Khánh Minh, rất nhẹ nhưng nà quyến rũ, nó tưởng nay nó quên anh rồi ai ngờ tại cái mùi nước hoa mà...

- Tao được tặng, hàng hiệu đấy hiểu chưa

- Kệ mày.

Nói rồi nó ngủ, một lúc sau thì Phương Vy dựa vai nó cũng ngủ suy ra là mình Hoàng Nam cân cả hai đứa.

Đi xa thế này nó buồn ngủ chết mất, sao đi mãi mà không đến nơi. Nhiều lúc nó tự hỏi nhà cô dâu với chú rể xa nhau thế này yêu đương kiểu quái gì được không biết

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Nó ngồi chống tay xem TV mặt buồn không tả được, bởi một lí do đơn giản là vụ nó tán đổ em mà Hoàng Nam thách nó giờ hấn cho nó đi chơi nhưng mà mẹ cương quyết không cho đi. Chẳng nhẽ mẹ định để nó mọc râu ở nhà luôn sao. Haizzzz hè năm nay thật nhàm chán mà

Nó đang giận mẹ nên không quan tâm mọi thứ đang diễn ra chỉ chú tâm vào việc xem phim, bật TV với volume khá lớn, cho tới lúc em trai nó lại bật nhỏ lại rồi đưa điện thoại cho nó

Nó cầm lấy nhìn cái tên, cả tháng rồi Gia Khanh mới gọi cho nó thì phải, chắc chị quên nó mất rồi

[- em nghe ạ

- Ồ chị tưởng quên chị rồi

- Em định nói chị quên em rồi ý

- Chắc giận chị lắm ư

- Em giận mẹ

- Lại sao nào?

- Hừ hừ... em bảo đi du lịch thì không cho đến lúc em được người đưa đi thì không đồng ý. Chị xem xem

- Thôi nào. Sao rồi hè hết đến nơi rồi tăng chút cân nào chưa

Gia Khanh nhắc lại mới nhớ, sau hơn một tháng tích cực ăn và ngủ thì nó đã tăng 3kg, mặt vline đã có dấu hiệu tròn, nay nó béo hơn chút xíu, ai cũng bảo thế này nhìn dễ thương hơn, hic... nhưng mà eo 60 của nó chắc giờ lên 70 mất rồi.

- Khikhi tăng 3kg lận

- Khiếp.....

- Khikhi haizzzz hè này chán quá chị ưi

- Chị xin lỗi

- Dạ... sao vậy ạ?

- Chị không giữ được lời hứa, sẽ đưa em đi Hàn Quốc. Chị càng không giữ được lời hứa gặp em trước khi đi. Chắc giận chị lắm nhỉ?. 5 năm nữa mới được gặp chị đấy. Hay là nàng qua đây học với chị nhỉ?

- Chị nói gì vậy? Sao lại thế. 1 tháng qua chị đi đâu vậy, còn cả Hoàng huynh và chị Minh Anh nữa. Mọi người không muốn chơi với em nữa à

- Không phải vậy. Nhưng mà chị thấy có lỗi với em quá. Chị xin lỗi... sau chị nhất định sẽ đưa em đi nhé

- Em muốn biết giờ chị đang thế nào, có chuyện gì giấu em sao? Em linh cảm thấy vậy, giọng chị khác lắm

- Hừ... lại suy nghĩ linh tinh gì rồi.

- Chị bên đó tốt chứ?

- Có cần gọi video cho xem biệt thự chị đang ở không nào.

- Hừ.... sao đi mà chẳng nói em lời nào cả, em còn chưa được ôm chị cái nào, hic... nhớ chị lắm rồi đấy, chị đi rồi ai chơi với em này

- Hay là bay về gặp em nhĩ?
- Hay là thế nhĩ?
- Khikhi... chị sang đây là ba mẹ giấu giữ luôn visa rồi, sợ chị suốt ngày đi đi về về ý.
- Hao xiang ni
- Wo ai ni
- Khikhi wo bu ai ni
- Giận rồi nhé
- Khikhi. Em nhắn tin chị sau nhé. Mẹ em lại gọi rồi
- Ủ..]

Nó lại đưa điện thoại cho em trai nó chơi game.

Nó nghi lắm, chắc chắn là Gia Khanh đang giấu nó chuyện gì đấy, nó hiểu mà, chẳng bao giờ đi mà chị không nói một tiếng với nó đâu. Chắc chắn là thế, facebook cả tháng cũng không thấy hoạt động. Haizzz sao lại giấu nó làm gì thế này

- Tắt Tv đi ra quét sân đi_ Mẹ nó ngồi máy tính để soạn giáo án nói
- Vâng_ Nó phụng phịu tắt tv rồi đi ra quét sân.

Mẹ rõ là đang giận cá chém thớt mà. Bỏ cả tuần không gọi về cho mẹ, nên mẹ giận suy ra là đồ hết lên đầu nó. Cơ mà nay nó kiểu gì ý. Suốt ngày chửi nó lười, rồi còn bắt nó học nấu ăn, ép nó làm việc nhà, với lí do rất đơn giản là mẹ phát hiện ra con của đồng nghiệp mẹ nó, nhỏ tuổi hơn nó tất cả đều biết nấu ăn và làm việc nhà giỏi, kể cả Phương Vy chẳng hạn, riêng nó thì... nhiều cô còn bảo nó đẹp thế này sau chắc lấy chồng giàu ý mà mẹ lo làm gì thì thôi rồi, bài ca muôn thuở của mẹ nó thuộc lòng luôn rồi, đim nó tới tả bảo lười như nó chẳng có ma ào thèm nhìn vì ngày nào chẳng nói cho nó nghe. Haizzz bệnh lười nhác ăn sâu và trong máu rồi thì làm sao mà chữa được, mẹ có nói bao nhiêu đi nữa thì nó chẳng khác chút nào đâu cùng lắm là sau không lấy chồng để tránh hiện tượng người ta "trả hàng" vì không biết làm việc chứ gì. Giờ sống ở thế kỉ bao nhiêu rồi không lấy chồng là chuyện rất bình thường mà.

Nó quét sân, mấy thanh niên đi qua nhà nó cứ hú hú rồi gọi tên nó, nó còn chẳng có phản ứng gì vì nó làm gì quan tâm, còn mẹ nó ngồi trong nhà đã ngóng đầu ra nhìn mấy người kia, haizzz nó vốn dĩ xưa nay không có cảm tình với bọn con trai kể từ khi gặp Khánh Minh lại càng không nữa, không có ai perfect hơn anh đâu, nên nó chẳng thích ai ngoài anh đâu. Bởi thế

mà người ta cứ kêu nó chảnh. Haizzz

Mọi năm thì nó đi học chỉ mong nghỉ hè để đi du lịch, năm nay thì nó chỉ muốn đi học nhanh nhanh. Nhà ngoại cả năm nay nó chẳng được về mà mẹ cũng không cho đi. Chẳng nhẽ nay nhà nó khó khăn vậy ư? Bà ngoại bảo cứ về bà lo hết từ a tới z mà mẹ còn không cho. Nó muốn tự kỉ mất

Cầm điện thoại chơi zombie với nghe nhạc, lại còn hát nữa

"Sigan-i

Eolmana jinaneun ji

Geudae us-eum

Soliga tteoolla

Jinanj

Eolma an doel

Geosgatjiman

Neoui us-eum

Soliga deullyeowa

Ulineun

Neomuna dalkomhaess-eo

Balaess-eoss hangsang

Hamkke hagileul

Uliui salm-i

Kkeutnaneun nalkkaji

Hamkke han

Il-eul somanghaess-eoseo

Bioneun geolieseo

Uli chueog deullinayo

Nan saeng-gagna

Haengboghaess-eossneunde

Uliui kkum-eun

Haengboghage

Jinaeneun

Ge jeonbuyeossneunde

Jigeum-eun

Nan ulilaneun ge jeongmal

Uli-eul wihae gat-i

Geol-eossdeon geolien ije

Na geuligo

Ijen uimi eobs-eo

Tteonagi jeon-e

Malhaess-eossji

Deo isang

Seulpeohajineun ma

Uliga hamkkeil

Su eobsda haedo

Nhưng giờ đây

Hai ta chia cách

Muôn trùng mây

Giấc mơ ngàn thu đón anh

Bình yên chốn ấy

Chỉ còn lại

Một mình em

Trên lối đi này

Thương nhớ hoài
Kỷ niệm xưa chung bước
Dưới mưa bay
Ngày hôm nao
Chia tay anh nói
Như lời trần trời
Em đừng u sầu
Gạt lệ thương đau
Nếu chúng ta không còn nhau
Con đường em và anh
Nguyện đi suốt đời
Một khi không còn anh
Là qua hết rồi
Chỉ mong có ai
Cùng em bước tiếp
Mới vui lòng anh
Và hôm nay
Em đang đi tới
Trên đoạn đường mới
Như lời anh rồi
Một hạnh phúc mới
Em hứa cho anh mỉm cười
Cho dù em và ai
Cùng đi suốt đời
Thì vẫn như còn anh
Cùng em chung lối
Em ước rằng
Chốn xa xôi
Anh được yên vui
Và hôm nay
Em đang đi tới
Trên đoạn đường mới
Như lời anh rồi
Một hạnh phúc mới

Em hứa cho anh mỉm cười

Cho dù em và ai

Cùng đi suốt đời

Thì vẫn như còn anh

Cùng em chung lối

Em ước rằng

Chốn xa xôi

Anh được yên vui

- Vỗ tay nào

Nó ngẩng mặt lên nhìn, đập vào mắt nó là Phương Vy và Hoàng Nam đang cười nham nhở, tay thấy cầm nhiều đồ ăn lắm.

Nó tháo headphone ra ngơ ngác nhìn

- Làm gì mà ngầy mặt ra thế mãi_ Hoàng Nam hất mặt nhìn nó

- Tụi mãi ở đâu chui ra

- Tặng cho cái giờ....

- Qua từ khi nào?

- Từ lúc mày bắt đầu hát "hạnh phúc mới" còn nghe được khúc cuối của "đừng ai nhắc về anh ấy" khakha_ Phương Vy cười nguy hiểm

- Chán mãi, thế nhờ mày trộm vào nhà thì thế nào_ Hoàng Nam nói xong Phương Vy chép miệng

- Nó không vào nhà ai trộm thì thôi ai dám trộm nhà nó

- Lại nói xấu tao đi_ Nó lườm lườm rồi lại nhìn đồng hồ ăn trước mặt, haizz há cái đũa hiểu nó quá

- Giữ lời hứa chưa?_ Hoàng Nam hất mặt nhìn nó

Nó lấy trong túi ra nào là trà sữa, nào là khoai lang kén, rồi xoài lắc, sữa chua mít rồi còn có cả hộp pizza nữa, aiguuu còn có cả gà với khoai tây chiên nữa, là KFC đó

- Ở đây mà cũng có Pizza với KFC hả. Còn trà sữa Co co nữa ư_ Nó thắc mắc

- Ở đây trà sữa làm quái gì ngon, tao đặt ngoài thành phố đấy

- Hử?_ Nó tròn mắt ngạc nhiên

- Không tin hả?

- I love you baby_ Nó nhảy cẫng lên cười cười nhìn Hoàng Nam

- Nhiều khi tao ghen tị với mày quá, vì có thằng bạn thân vừa đẹp trai vừa tốt bụng như tao

Vừa nói xong nhận ngay cú đá của Phương Vy

- Lại nhảm đi mãi. Gia Bảo đâu gọi nó với

- Nó qua nội với mẹ rồi

Rồi tụi nó cùng nhau giải quyết hết bấy nhiêu đồ ăn đấy Phương Vy còn để dành một ít cho mẹ nó và Gia Bảo còn đâu ba đứa ăn hết. Xong nhìn lại nó phải vội gợn bốt một ít, mẹ nó mà biết nó ăn nhiều như vậy là bị chửi chết. Có khi nào xúi nó đau bụng rồi ngất giống hôm đấy không. Ôi không thích chút nào

- Chẹp chẹp, tuần nữa đi học rồi ư? Tao còn chưa kịp làm gì mà_ Phương Vy nói

- Cho tao mượn vở... tao chưa làm bài tập hè. Chấn thế hè mà còn nhiều bài tập hơn thường_ Hoàng Nam

- Hahaha tao không có bài tập về nhà hahaha

Nó cười nguy hiểm vô cùng, rất tiếc là câu nói của nó rất gây ức chế cho tụi kia và kết quả là nó bị đánh hội đồng.

Haizzz không có hai cái đứa này chắc thanh xuân của nó nhạt lắm đây, hè này không có hai đứa chắc nó mọc rêu ở nhà luôn rồi. Cơ mà nhanh quá, sắp đi học rồi. Một chút muốn đi để gặp mọi người, một chút muốn ở nhà hơn, hai tháng hè chỉ chơi với hai đứa kia giờ đi nó nhớ lắm. Haizzz biết sao giờ, hay xin mẹ chuyển về đây học luôn nhì? Gia Khanh cũng không có ở đây nữa Minh Hoàng và Minh Anh cũng chẳng thấy đâu, Khánh Minh cũng thế. Thôi thì nó ở nhà học vừa gần vừa có bạn thân nữa, vui hơn đây. Hay là thế nhì? Nhưng mà.... nó cũng không đành lòng, học ở đây tương lai của nó chắc sẽ tươi đẹp hơn nhiều, khề thờ dài haizzz....

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Gặp anh

Thế là hết 3 tháng nghỉ hè, sự thật là hè này nó còn chưa được đi đâu xa ngoài hôm đi cắm trại cô bạn còn đâu thì... Người ta thì đi đây đi đó còn nó đi ở nhà hết ăn rồi đến ngủ, đã thế còn bị mẹ ép làm việc. Giờ nó đi rồi mẹ tự làm, với thấy nó quan trọng thế nào, không nhằm là ở cấp 2 đầu năm có kiểm tra định kì không có nó mẹ phải tự chăm hết cho xem. Thế mà cứ lúc nào nó bảo nó sắp đi học thì bảo đi cho khuất mắt. Hừ...

Nó đi lần nào cũng như lần nào, mẹ luôn mua đồ ăn với một ít đồ dùng cá nhân cho nó sợ nó không đi mua được, chẹp chẹp, năm nay nó còn phải thi học sinh giỏi nên chắc sẽ bận lắm đây, không được về nhiều nữa.

Mẹ phải đưa nó ra bến xe để nó đi, còn có cả Phương Vy với Nam nữa, tụi nó cứ như vậy làm sao nó đành lòng đi đây. Buồn thế nhì? Đã thế trước khi đi Gia Bảo còn khóc muốn nó ở nhà, bởi nó đi rồi ai cho nhóc mượn điện thoại đây. Chưa lần nào đi mà nó khóc giống lần này. Làm sao thế nhì? Nó đã từng có ý định muốn chuyển về đây học nhưng vừa định hỏi thì mẹ đã dẹp ngay tư tưởng của nó. Mẹ không cho nó về, mẹ bảo phải học trên đây mới có cơ hội đi du học nên nó cũng nghe lời mẹ vậy. Nó khóc đỏ hết cả mắt, lên xe rồi lăn ra ngủ luôn. Nó gọi hẹn Thu Hà và tụi kia lên cùng lúc luôn.

Bước xuống xe, cũng xe may đi qua cổng kí túc không nó cũng chết với hai cái vali này mất. Ngán ngán nhìn đồng hồ, giá như bây giờ có ai đẹp trai lại giúp nó nhì? Chứ mình nó sao có thể mang hai cái vali này đi được. Giờ ngớ ra, kéo lại chỗ phòng báo về để gửi đồ, dù sao nó cũng khá được mọi người quý nên rất dễ để gửi được. Rồi nó đi vào trường đăng kí phòng ở kí túc nữa.

Mai khai giảng bởi vậy mà lượng học sinh đến đăng kí khá đông, làm nó ngồi chờ mãi mà chẳng đến lượt, đã thế mấy nhóc lớp 10 còn dám lại tán tỉnh nó nữa, đang không có gì làm nó ngồi thả thính luôn, sẽ giả dối một chút khi bảo nó học lớp 10, thế mà cũng tin luôn. Mấy người 11 hay 12 thì không sao nhưng tụi lớp 10 mới lên nam hay nữ đi qua đều quay lại nhìn nó, hừ... gì vậy, nó đẹp đến thế sao. Cười cười nhìn xa xa... Thu Hà đang chạy lại chỗ nó.

- Sao lên chậm vậy bà

- Tại tôi phải mua dầu tẩy cho bà đây.

- Hừ... I love you baby_ Nó chạy lại ôm Thu Hà gây sự chú ý tới mọi người, nó thì hồn nhiên không để ý gì cả

Nó và Thu Hà ngồi ghế đá đợi Yến Anh và Hà Anh.

Cho tới lúc tụi nó vào đăng kí, rõ ràng là nó đứng trước, thế mà có một nhóc lớp 10 dám chảnh chọe lên đứng trước làm nó tức điên lên. Nó suýt nữa thì... chẹp chẹp, nó nhìn Thu Hà, hai đứa cùng gật đầu, nhỏ đấy xinh lung linh trời đất, ba vòng khá chuẩn, dù sao thì cũng có cần lẫn át nó thế không, nhưng mà so với style vô cùng giản dị có phần cầu thả của nó hôm nay là quần baggy lửng áo sơ mi trắng cùng giày thể thao với balo, tóc thả ngang vai để mái thưa thì nhỏ đấy trang điểm khá cầu kì, tóc màu nâu khói tuyệt đẹp mà nó thích lắm nhưng mẹ không cho nhuộm tóc, váy trắng trễ vai, đôi giày cao một chút xiu, chẹp chẹp, nó thấy nó lạc lõng quá.

Kiểu này nó chuẩn bị mất ngôi vị hoa khôi của trường rồi. Cơ mà tự an ủi bản thân, dù sao nhỏ đấy trang điểm mới được như vậy, nó trang điểm vào có khi còn hơn. Nó đang ngán ngờ thì cuối cùng cũng được vào. Theo một nguồn thông tin mà nó thấy không thích lắm là năm nay kí túc mở rộng, mới được tân trang lại, lượng học sinh đông hơn nhiều thế nên phải ở 6 người một phòng. Chẹp chẹp... hơn nữa, 4 đứa tụi nó rồi còn có hai em lớp 10, trong đấy lại còn có cả "tân hoa khôi" vừa rồi nữa. Haizzz chắc chuẩn bị có đại chiến, với tính cách khá là thẳng thắn của Hà Anh và kiểu tiểu thư ỏng eo của nhỏ kia thì kiểu gì không sớm thì muộn cũng đánh nhau cho xem. Ngoài bề ngoài khá xinh đẹp thì nhỏ đấy còn có cái tên khá là "tiểu thư": Minh Châu nghe như kiểu châu báu ý. Thôi dù sao nó già rồi cũng nên nhường mấy em chứ sao nữa. Cầm chìa khóa, 4 đứa nó đi về kí túc vừa đi vừa nói chuyện hân vui về. Nó mới nhận ra, hình như nhỏ đấy không ưa nó hay sao ý. Hay là thấy nó đẹp hơn nhì□□□□

Vừa ra tới cổng trường, đập ngay vào mắt tụi nó là..... một hình ảnh với nó là đẹp hơn bao giờ hết, Khánh Minh bước xuống từ ghế sau của một chiếc BMW màu đen sang trọng, anh vẫn vậy, vẫn đẹp trai một cách lạ kì mà mỗi lần nhìn thấy tim nó vẫn luôn bị lỗi nhịp. Vẫn tóc nâu đen hai mái, vẫn giữ thần thái rất tốt, vẫn khuôn mặt lạnh lùng như hồi nó mới gặp anh lần đầu, nhưng hình như anh gầy hơn thì phải. Chẳng hiểu sao bây giờ, chân nó không thể nhúc nhích, có nhiều thứ muốn nói với anh nhưng nó thể mở miệng, cổ họng nó như nó gì đó chặn lại, tim nó đập nhanh hơn bao giờ hết. Nó làm sao

thế này. Còn chưa kịp định hình gì thì tụi lớp 10 đã hét ầm ĩ lên rồi, anh càng ngày càng đến gần nó hơn, Thu Hà khá hiểu tâm trạng của nó giờ. Nó không biết nên làm gì đây, rồi Thu Hà kể đàn vào tay nó kéo nó đi, nó và anh lướt qua nhau một cách nhẹ nhàng, không ai nói gì, một chút cũng không, vẫn mùi nước hoa vô cùng quen thuộc đấy, nó cảm giác như mọi thứ xung quanh đều dừng lại nhưng thực chất thì rất náo nhiệt bởi sự xuất hiện của anh. Anh không ngoảnh lại nhìn nó mà đi thẳng vào tòa nhà, rất lạnh lùng mà theo như tụi lớp 10 thì rất ngầu.

Nó hựt hắng kinh khủng, cứ nghĩ anh sẽ nói gì với nó chứ nhỉ?

Aiguuu là nó suy nghĩ quá nhiều rồi. Anh đâu phải của nó đâu, Thu Hà vừa đi vừa hát, quay qua hỏi nó

- Đi ăn đi.

- Ủ_ Nó gật đầu

- Bà bảo không muốn thích anh ấy nữa mà

- Hết rồi_ Nó cười rất tươi

Rồi 4 đứa tụi nó cùng nhau về kí túc để cất dọn hành lí.

Bây giờ thì hai người ngủ chung rồi, đương nhiên là nó và Thu Hà, Yến Anh và Hà Anh giường còn lại là của hai nhỏ kia.

Nó và Thu Hà ở giường dưới, nó cất quần áo vào tủ, rồi sắp xếp lại sách vở cho tới khi hai nhỏ kia vào, tỏ ra không bằng lòng

- Tôi muốn ở giường này_ Minh Châu chỉ tay vào giường của nó và Thu Hà

- Giường em trên kia_ Thu Hà chỉ tay lên trên gác

- Tôi muốn ở giường này_ Nhỏ vênh mặt

- Em đến sau thì phải chịu thôi_ Nó vừa gấp quần áo nói

- Liên quan gì tới chị

Nó đơ mặt quay qua nhìn nhỏ đấy, nó nói trước là nó không hiền đâu à nha. Cẩn thận không lại bảo nó độc ác

- Đây là giường của chị

- Tôi thích giường này_ Nói rồi tiện tay vứt con gấu của nó xuống

Nó tròn mắt nhìn, nay có vẻ như là... để yên không được mà, còn ở với nhau dài dài,

- Giường của em ở trên, đây là giường của chị. Còn không muốn thì có thể đi ra ngoài_ Nó nói rất rõ ràng từng chữ một, khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ, đến tụi Thu Hà còn không ngờ nó đánh đá tới vậy

Thấy thái độ cương quyết của nó Minh Châu âm ức phải chuyển đồ lên gác. Nó e là không phải Hà Anh mà nó mới là người sẽ sắp chiến tranh với nhỏ này. Thu Hà lắc đầu, sẽ ra sao khi hai tiểu thư này ở cùng phòng đây.

Và rồi người ta bình chọn, phòng nó nhiều gái xinh nhất kí túc

Nó đang viết mấy cái giấy nhớ dán lên bàn học, Thu Hà nghịch điện thoại, Yến Anh ôm laptop xem phim tình cảm còn Hà Anh đang tắm, nó nghe Minh Châu nói với nhỏ Lan Anh

- Cuối cùng cũng tìm được facebook, lần này tao lại phải cất công đi thả thính rồi. Cược đi, mấy ngày đây

- Mà bị say nắng rồi hả?

- Đẹp trai, con nhà giàu ai mà không thích

Nó nghe xong khẽ cười, không phải mình nó yêu anh từ cái nhìn đầu tiên đâu.

Nó mỉm cười nghe điện thoại

[- Bơ em hơi lâu rồi nha

- Chị xin lỗi mà, đừng giận chị mà. Chị mới đi Canada với Minh Hoàng về có mua quà cho mọi người nữa

- Hứ... chơi mảnh hứ. Còn quên em luôn kìa

- Không dám đâu, chị đang nhớ em chết đi đây
- Hừ... Hoàng huynh đâu
- Ông bảo ông lên trường lo việc hội học sinh, muội lên chưa
- Em đang ở kí túc rồi. Tàu không đi theo là mất chồng à nha. Tụi lớp 10 năm nay mạnh động lắm
- Haha chị đang muốn đi luôn đi kìa
- Ai tin chị đây
- Khikhi... tụi chúng mình đi ăn đồ hâm nóng tình cảm nào
- Giờ em nổi tiếng quá, có người mời rồi. Để em xem rồi sắp xếp lịch đi ăn với chị nhé
- Hừ, nghĩ quạ nhé
- Đừng mà.....

.....]

Nó phải tắt để nghe điện thoại của cô chủ nhiệm, cô bảo ngày mai nó sẽ đại diện cho học sinh khối 11 đọc phát biểu, nó không nhận lời không được mà, cô gửi email cho nó rồi còn đâu. Dù sao thì việc này nó khá quen thuộc hồi cấp 2 rồi.

Nó phải ôm cái điện thoại để tập đọc một cách diễn cảm và hay nhất, mai nhất định nó sẽ phải đẹp hơn nhò trên gác. Không thể để bị người ta so sánh được, nhưng mà sau hè mặc dù là ngày càng trắng và xinh hơn thì nó còn tròn hơn rồi. Kiểu này nó phải giảm cân cho đẹp thôi, với một con người quan trọng nhan sắc như nó thì đây là điều không hề được một chút nào.

Giờ thì nó phải đi ngủ trước để giữ thần thái tốt nhất cho ngày mai nào.

Bạn đang đọc truyện *Em... Bớt Dễ Thương Lại Anh Nhờ!!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.